THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

STEPHEN KING

Korku tüneline girmeye kim cesaret edebilir?

EĞLENCE PARKI

Sayfa6

STEPHEN KING

EĞLENCE PARKI

Roman

İngilizceden çeviren
Seda Çıngay

Sayfa6

Sayfa6 Yayın No: 88

EĞLENCE PARKI
Stephen King
Özgün adı: Joyland

Yayıncı ve Matbaa Sertifika No: 10614

Genel yayın yönetmeni: Senem Davis
Editör: Gökhan Fırat
Yayıma hazırlayan: Burcu Bilir
Kapak tasarım: Berrak Hümmet
Sayfa tasarım: Derya Balcı

13 14 15 16   7 6 5 4 3 2
İstanbul, 2013

ISBN: 978-975-10-3370-3

Baskı ve Cilt
İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret AŞ
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8
34196 Yenibosna – İstanbul
Tel : (0212) 496 11 11 (Pbx)
Faks . (0212) 496 11 12
e-posta: editor@sayfa6.com

Sayfa6 Yayınları, İnkılâp Kitabevi Yay. San. Tic. AŞ'nin tescilli markasıdır.
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8 Yenibosna – İstanbul

Stephen King

Amerikalı yazar 1947 yılında Portland'da doğmuştur. Çocukluğu Fortwayne-Indiana ve Stratford-Connecticut'ta geçen King, üniversite ikinci sınıftayken *The Maine Campus*'de yazmaya başladı. Vietnam Savaşı'nın devam ettiği yıllarda, öğrenci senatosunun bir üyesi olarak savaş karşıtı hareketi destekledi. Maine Üniversitesi İngilizce bölümünden mezun olduktan sonra, bir dönem İngilizce öğretmenliği yaptı. Yaratıcı yazarlık dersi vermeye başlayan King'in birçok romanı sinemaya uyarlandı. Ödüllü yazar, korku-gerilim dalında bir klasik olmuştur.

Seda Çıngay

1973 Ankara doğumlu çevirmen, Orta Doğu Teknik Üniversitesi Ekonomi bölümü mezunudur. 2008 yılından beri çevirmenlik yapan Çıngay'ın, Steinbeck'ten masallara, kişisel gelişim kitaplarından şiirlere kadar otuzdan fazla çevirisi bulunmaktadır.

Donald Westlake'e...

Kirli paçavralarla ve Turtle Wax tenekesiyle dolu sepetimi pasajdaki çıkış kapısının yanına bıraktım. Saat on ikiyi on geçiyordu ama o sırada açlığını duyduğum şey yiyecek değildi. Raylar boyunca ağır ağır yürüyerek doğruca Dehşet Evi'nin içine daldım.

Bağıran Kafatası şimdi yukarı doğru çekilmiş ve yuvasında sabitlenmişti ama yine de altından geçerken başımı eğmek zorunda kaldım. Ayak seslerim, taşa benzeyecek şekilde boyanmış ahşap zeminde yankılanıyordu. Nefes alış verişlerimi duyabiliyordum. Nefesim kuru ve sertti. Korkmuştum, tamam mı? Tom bana buradan uzak durmamı söylemişti ama o da hayatım üzerinde Eddie Parks'tan fazla söz sahibi değildi.

Zindan'la İşkence Odası'nın arasında raylar aşağı doğru inmeye başladı ve çifte S biçimi bir viraj çizdi. Vagonlar burada hız kazanıyor ve yolcuları öne arkaya sallıyordu. Dehşet Evi karanlık bir turdu ama çalıştığı sırada tam anlamıyla ışıksız olan tek yer burasıydı. Katil, kızın boğazını burada kesmiş ve cesedi vagondan aşağı buradan atmıştı mutlaka. Kim bilir eli ne çabuktu ve ne yapacağını nasıl da iyi biliyordu!

Çifte S virajlar boyunca yavaş yavaş yürüdüm. Bir yandan da Eddie'nin sesimi duyup şaka niyetine tepe ışıklarını söndürmek gibi bir halt karıştırabileceğini düşünüyordum. Beni, yalnızca rüzgârın ve çarpıp duran panonun çıkardığı sesin eşliğinde, karanlıkta el yordamıyla cinayet yerinden geçmek zorunda bırakabileceğini... Peki... Peki, ya genç bir kız karanlığın içinden elini uzatıp benimkini tutarsa?

Arabam vardı ama 1973'ün sonbaharında Heaven's Bay kentindeki Bayan Shoplaw'ın Sahil Pansiyonu'ndan Eğlence Parkı'na kadar çoğu zaman yürüyerek gittim. Doğrusu buymuş gibi geliyordu. Aslında yapacak başka bir şey de yoktu ya. Eylül ayının başlarında Heaven Beach neredeyse tamamen terk edilmiş durumdaydı, bu da ruh halime uygundu. O sonbahar, hayatımın en güzel sonbaharıydı. Aradan kırk yıl geçmişken bile bunu söyleyebiliyorum. Ve hiç o zamanki kadar mutsuz olmamıştım, bunu da söyleyebiliyorum. İnsanlar ilk aşkın tatlı olduğuna inanırlar ve en tatlı anın da o ilk bağın kopması olduğunu düşünürler. Bu fikrin doğruluğunu ispatlayan sayısız pop ve *country* şarkısı dinlemişsinizdir. Aptalın biri gidip kalbinin kırılmasına izin vermiştir. Yine de ilk kırılan o kalp, her zaman en acı veren, en zor şifa bulandır ve en görünür yara izini de o bırakır. Bunun neresi tatlı?

Kuzey Carolina'da gökyüzü, eylül boyunca ve ekimin ortalarına kadar açıktı. Sabahın yedisinde ikinci kattaki dairemden çıkıp merdivenlerden aşağı inerken bile hava ılık oluyordu. Evden çıkarken üstüme ince bir ceket aldıysam, kentle lunapark arasındaki dört buçuk kilometre mesafeyi daha yarılamadan ceketi belime bağlardım.

İlk durağım Betty'nin Fırını olurdu, oradan sıcacık iki kruvasan alırdım. En az altı metre uzunluğa varan gölgem, kumların üstünde benimle birlikte yürürdü. Balmumlu kâğıda sarılı kruva

sanların kokusunu alan yürekleri umut dolu martılar, tepemde daireler çizerek uçardı. Genellikle akşamüzeri beş civarında (gerçi bazı zamanlar daha geç saatlere kalıyordum, ne de olsa yaz sona erdiğinde büyük kısmı uykuya dalan Heaven's Bay'de beni bekleyen bir şey yoktu) aynı yoldan geriye dönerken gölgem bu defa suların üzerinden eşlik ederdi bana. Sular yükseldiyse, gölgem de yüzeyde dalgalanır, yavaş bir Hawai dansı ritmiyle salınıyormuş gibi görünürdü.

Emin olamıyorum ama galiba çocukla kadın ve köpekleri, bu yürüyüşü ilk yaptığım günden itibaren oradaydı. Eğlence Parkı'nın neşeli, göz kırpan ıvır zıvırıyla kent arasında uzanan sahil şeridi, çoğu pahalı ve İşçi Bayramı'nın* ardından kapatılmış yazlık evlerle doluydu. Yazlıkların en büyüğü, yeşil ahşaptan bir şatoyu andıranı kapatılmamıştı ama. Ahşap yürüme yolu, evin geniş arka avlusundan deniz yosunlarının yerini incecik beyaz kumlara bıraktığı yere uzanıyordu. Yürüme yolunun sonunda, parlak yeşil bir plaj şemsiyesinin gölgesi altına yerleştirilmiş bir piknik masası vardı. Başına beyzbol şapkası takmış, hava sıcaklığının yirmili derecelerde dolaştığı öğleden sonraları bile belden aşağısı battaniyeyle örtülü çocuk, şemsiyenin gölgesinde tekerlekli sandalyesinde otururdu. On yaşlarında kadardı, kesinlikle yedi yaşından büyük değildi. Jack Russell teriyer cinsi köpek ya çocuğun yanında yatar ya da ayaklarının dibinde otururdu. Kadın, piknik masalarından birine yerleşmiş olurdu, bazen kitap okur, çoğunlukla da sadece suya bakardı. Çok güzel bir kadındı.

Giderken de dönerken de onlara daima el sallardım, çocuk da el sallayarak karşılık verirdi. Kadın el sallamazdı, yani başlarda. 1973, OPEC Petrol Krizi'nin yaşandığı; Richard Nixon'un üçkâğıtçı olmadığını açıkladığı; Edward G. Robinson'un ve Noël

* Amerika Birleşik Devletleri'nde eylül ayının ilk pazartesi günü kutlanan bayram. (çev.)

Coward'ın öldüğü yıldı. Devin Jones'un kayıp yılıydı. Edebi hırsları olan 21 yaşında bakir bir delikanlıydım. Üç kot pantolonum, dört slip donum, külüstür bir Ford'um (radyosu iyiydi ama), gelip giden intihar düşüncelerim ve kırılmış bir kalbim vardı.

Tatlıymış. Hah!

Kalbimi kıran Wendy Keegan'dı ve beni hak etmiyordu. Bu sonuca ancak hayatımın büyük bir kısmı geride kaldıktan sonra ulaştım ama ne derler bilirsiniz, geç olsun da güç olmasın. Wendy, Portsmouth, New Hampshire'dandı, ben de Maine, South Berwick'ten. Yani kız kapı komşum sayılırdı. New Hampshire Üniversitesi'ndeki ilk yılımızda "çıkmaya" başlamıştık. Aslında birinci sınıflar için düzenlenen kaynaşma toplantısında tanışmıştık, ne tatlı değil mi? Tıpkı şu pop şarkılarından biri gibi.

İki yıl boyunca birbirimizden hiç ayrılmadık. Her yere beraber gittik, her şeyi beraber yaptık. "O iş" hariç her şeyi yani. İkimiz de hem okuyan hem çalışan öğrencilerdendik. İşimiz üniversitedeydi. Wendy kütüphanede çalışıyor, ben de üniversite kafeteryasında çalışıyordum. İşimize 1972 senesinin yaz tatilinde de devam etmemiz teklif edildi, biz de kabul ettik tabii. Ahım şahım bir para almıyorduk ama birlikte olabilmek paha biçilmezdi. 1973 yılının yazında da aynı şeyi yapacağımızı varsaymıştım. Derken Wendy, arkadaşı Renee'nin onlara Boston'daki Filene's Mağazası'nda iş ayarladığını söyledi.

"Peki ya ben?" diye sordum.

"İstediğin zaman ziyarete gelirsin," diye cevap verdi Wendy. "Seni deliler gibi özleyeceğim Dev ama işin aslı, biraz ayrı kalmak ikimize de iyi gelebilir."

Bu cümle genellikle tehlike çanlarının çaldığı anlamına gelir.

Wendy bu fikri yüzümden okumuştu belki de, çünkü parmaklarının ucunda yükselerek beni öptü. "Ayrılık yüreklerdeki sevgiyi büyütür," dedi. "Hem kendi evim olunca belki geceleri de kalırsın." Ne var ki, bunu söylerken bile yüzüme bakmıyordu, sonuçta bir gece olsun onda kalmadım. Bir sürü oda arkadaşının olduğunu söylüyordu Wendy. "Vakit çok kısıtlı," diyordu. Bu tür sorunlar elbette ortadan kaldırılabilir ama her nedense biz öyle bir şey yapmadık; bundan da anlamam gerekirdi. Şimdi geriye dönüp baktığımda çok daha iyi anlıyorum. Birkaç defa "o işi" yapmaya çok yaklaştık ama bir türlü yapmadık işte. Wendy her seferinde geri çekildi, ben de onu hiçbir zaman zorlamadım. Tanrı yardımcım olsun, şövalyelik yapıyordum. Yapmasaydım (iyi veya kötü) ne değişirdi, hep merak etmişimdir. Şimdi biliyorum ki, şövalyelik yapan genç adamlar nadiren pompa fırsatı buluyorlar. Şövalyeliği bir örnek kabının içine koyup mutfağınıza asın.

Wendy 110 kilometre güneyde, Boston'ın parlak ışıklarının keyfini sürerken, kafeteryanın yerlerini paspaslayarak ve eski püskü bulaşık makinelerine tabak doldurarak bir yaz daha geçirme fikri bana çok çekici gelmiyordu, ama ne de olsa düzenli bir işti ve çalışmam gerekiyordu. Zaten başka bir ümidim de yoktu. Derken şubat ayının sonlarına doğru bir fırsat, kelimenin tam anlamıyla tepsilerin taşındığı bandın üstünden fırlayıp kucağıma düştü diyebilirim.

Birisi, o gün Meksika burgerleriyle sürpriz patates kızartmasından oluşan indirimli öğle menüsünü midesine indirirken *Carolina Living* dergisini okumuş, sonra da tepside bırakmıştı. Tabakları toplarken dergiyi de aldım. Neredeyse çöpe atacaktım ama atmadım. Ne de olsa okuyacak bedava bir şeylerdi işte (hem okuyup hem çalışıyordum, unutmayın). Dergiyi arka cebime soktum,

yurttaki odama dönene kadar da aldığımı hatırlamadım. Odamda pantolonumu değiştirirken dergi cebimden düştü ve seri ilanların olduğu arka sayfalar açıldı.

Dergiyi okuyan her kimse, birkaç iş ilanını daire içine almıştı. Gerçi, herhalde daha sonra hiçbirinin uygun olmadığına karar vermişti, yoksa *Carolina Living* kirli tepsilerin taşındığı bandın üstünde seyahat ediyor olmazdı. Sayfanın sonlarına doğru bir ilan, daire içine alınmadığı halde dikkatimi çekti. Kalın siyah harflerle yazılmış ilk satırda "HEAVEN'A YAKIN BİR YERDE ÇALIŞIN!" diyordu. Hangi İngiliz edebiyatı öğrencisi bunu okuyup da oltaya takılmazdı ki? Ve içini kız arkadaşını kaybetme korkusu sarmış hangi üzgün, yirmi bir yaşındaki delikanlı Eğlence Parkı adlı bir yerde çalışma fikrini çekici bulmazdı?

İlanda bir telefon numarası vardı, büyük bir hevesle hemen numarayı aradım. Bir hafta sonra iş başvuru formu, yurttaki posta kutuma gelmişti bile. Forma iliştirilmiş mektupta, tam zamanlı yaz işi istiyorsam (istiyordum) büyük kısmı bakım işleri olan ama bunlarla sınırlı kalmayan pek çok değişik görev üstleneceğim açıklanıyordu. Geçerli bir sürücü ehliyetimin olması ve mülakattan geçmem gerekiyordu. Yaklaşan bahar tatilinde Maine'e, evime gitmek yerine görüşmeye gidebilirdim. Asıl mesele şuydu ki, o haftanın en azından bir kısmını Wendy'yle geçirmeyi planlamıştım. Belki "o işi" yapmanın bir fırsatını da bulurduk.

Durumu anlattığımda Wendy, "Görüşmeye git," dedi. Tereddüt bile etmedi. "Macera olur."

"Seninle birlikte olmak da macera olur," dedim.

"Gelecek yıl bunun için bol bol zamanımız olacak." Parmaklarının ucunda yükselip beni öptü, hep parmaklarının ucunda dururdu zaten. O zaman bile öbür adamı görüyor muydu acaba? Büyük ihtimalle hayır ama onu fark etmiş olduğuna bahse varım, çünkü çocuk Wendy'nin sosyoloji dersindendi. Renee St. Claire mutlaka

bilirdi ve ona sorsaydım muhtemelen bana söylerdi. Ağzında bakla ıslatmamak, Renee'nin uzmanlık alanıydı. Büyük ihtimalle günah çıkarırken rahibin canını okuyordu. Evet, Renee söylerdi ama bazı şeyleri bilmek istemezdiniz. Bütün kalbinizle sevdiğiniz kızın sizi sürekli reddederken, yeni adamla neredeyse ilk fırsatta yatağa atladığı gibi şeyleri. İlk aşkının izlerinden tamamen kurtulmayı başarmış olan var mıdır bilmiyorum. Benimki hâlâ içimde kapanmayan bir yara. Bir yanım hâlâ nerede hata yaptığımı, neyimin eksik olduğunu öğrenmek istiyor. Artık altmışlarımdayım, saçlarım kırlaştı. Prostat kanserini atlattım ama hâlâ Wendy Keegan'a neden yetemediğimi öğrenmeyi istiyorum.

Boston'dan Kuzey Carolina'ya giden Güneyli adlı trene bindim (pek macera sayılmasa da ucuzdu), Wilmington'dan Heaven's Bay'e kadar da otobüsle gittim. Diğer birçok görevinin yanı sıra Eğlence Parkı'nın personel müdürlüğünü de yürüten Fred Dean'la görüşecektim. On beş dakikalık soru-cevap bölümünden ve ehliyetimle Kızılhaç ilkyardım sertifikamın gözden geçirilmesinin ardından, Dean bana bir kordonun ucunda sallanan plastik bir kimlik kartı uzattı. Üstünde ZİYARETÇİ yazan kartta o günün tarihi, bir de çizgi filmdeki ünlü dedektif köpek Scooby Doo'yu belli belirsiz andıran, mavi gözlü, sırıtan bir Alman çoban köpeği resmi vardı.

Dean, "Etrafta bir dolaş," dedi. "İstersen Carolina Çarkı'na bin. Oyuncakların çoğu daha işler durumda değil ama Carolina Çarkı çalışıyor. Lane'e benim onay verdiğimi söylersin. Sana günlük geçiş kartı verdim ama buraya..." Saatine baktı. "Saat birde burada ol diyelim. İşi isteyip istemediğini bana o zaman söylersin. Beş kişilik açığım kaldı, aslına bakarsan hepsi de birbirinin aynısı. Mutlu Yardımcılık pozisyonu."

"Teşekkür ederim efendim."

Gülümseyerek başını salladı. "Sen ne düşünürsün bilemem ama burası tam bana göre bir yer. Biraz eski, biraz külüstür olabilir ama ben bunu büyüleyici buluyorum. Bir süre Disney'de çalışmayı denedim ama hiç hoşuma gitmedi. Orası biraz... nasıl diyeyim..."

"Fazla kurumsallaşmış?" diye önerdim.

"Aynen. Fazla kurumsallaşmış. Fazla cilalı, fazla ışıl ışıl. Ben de birkaç yıl önce Eğlence Parkı'na döndüm. Pişman da olmadım. Burada biraz daha el yordamıyla hareket ediyoruz. Lunaparkımız eski karnavalların havasını taşıyor. Hadi git, etrafı gez. Bakalım ne düşüneceksin. Daha da önemlisi, bakalım ne hissedeceksin."

"Önce bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii."

Günlük geçiş kartımı göstererek, "Köpek kim?" diye sordum.

Dean gülümsedi. "Eğlence Parkı'nın maskotu Mutlu Tazı Howie. Lunaparkı Bradley Easterbrook kurdu, Howie de onun köpeğiydi. Hayvan çoktan öldü tabii ama bu yaz burada çalışırsan, onu bol bol göreceksin."

Gördüm... Görmedim de. Basit bir bilmece ama cevabın biraz beklemesi gerekecek.

Eğlence Parkı bağımsız bir lunaparktı, Six Flags* parkları kadar büyük değildi, Disney dünyasınınsa yanına bile yaklaşamazdı belki ama etkileyici olacak kadar büyüktü, özellikle de ana ekseni Eğlence Parkı Bulvarı ile ikincil ekseni Tazı Yolu dikkate alındığında. Motorlu testerelerin sesini duydum ve epey işçi gördüm (en büyük işçi grubu, Eğlence Parkı'nın iki hız treninden biri olan

* Başta Teksas, San Francisco, Los Angeles, New York ve Mexico City'de dünyanın en büyük eğlence parklarına sahip şirket.

Yıldırım'ın etrafına üşüşmüştü) ama etrafta hiç müşteri yoktu, çünkü lunapark Mayıs'ın on beşinde açılacaktı. Yiyecek satan büfelerden birkaçı işçilerin öğle yemeği ihtiyaçlarını karşılamak için çalışıyordu; yıldızlarla bezeli geleceğinizi öğrenin çadırının önündeki yaşlı kadın da şüphe dolu gözlerle bana bakıyordu. Bir istisna hariç, her şey kapalıydı.

İstisna, Carolina Çarkı'ydı. Elli iki metre yüksekliğindeydi (bu kadarını sonradan öğrendim) ve ağır ağır dönüyordu. Ön tarafta, soluk renkli kot pantolon, havı yer yer dökülmüş, yağ lekeli süet pabuçlarla yarım kollu bir tişört giymiş, sımsıkı kaslı bir adam oturuyordu. Başında, kömür karası saçlarına yanlamasına oturtulmuş melon bir şapka vardı. Filtresiz bir sigara kulağının arkasına sokulmuştu. Eski zamanlardan kalma bir çizgi romandan fırlamış bir karnaval çığırtkanını andırıyordu. Yanında açık bir alet çantasıyla bir portakal sandığının üstüne konmuş büyük, portatif bir radyo vardı. Faces grubu "Stay with Me" şarkısını söylüyordu. Adam, elleri arka ceplerinde, kalçalarını sağa sola sallayarak müziğe tempo tutuyordu. Aklımdan bir düşünce geçti. İpe sapa gelmez ama gayet açık bir düşünceydi: *Büyüdüğümde tıpkı bu adam gibi görünmek istiyorum.*

Adam geçiş kartımı işaret etti. "Seni Freddy Dean gönderdi, değil mi? Her şeyin kapalı olduğunu ama büyük tekerlekte tur atabileceğini de söylemiştir."

"Evet efendim."

"Çark'ta bir tur, kabul edildin demektir. Seçilmiş bir avuç insana manzarayı havadan göstermek hoşuna gider. İşi kabul edecek misin?"

"Herhalde edeceğim."

Adam elini uzattı. "Ben Lane Hardy. Aramıza hoş geldin, çocuk."

Onunla el sıkıştım. "Devin Jones."

"Tanıştığımıza memnun oldum."

Nazlı nazlı hareket eden dönme dolaba uzanan eğimli yolun başına gitti, vites koluna benzeyen uzun bir manivelayı yakalayıp geriye çekti. Dönme dolap ağır ağır durdu. Neşeli renklere boyanmış, her birinin üstünde Mutlu Tazı Howie'nin bir resmi bulunan sepetlerden biri, yolcu biniş platformunda salınıyordu.

"Atla bakalım, Jonesy. Seni havanın kıt, manzaranın ise güzelden de öte olduğu bir yere çıkaracağım."

Sepete binip kapıyı kapattım. Lane kilidin yerine oturduğunu kontrol etmek için kapıyı salladı, güvenlik çubuğunu indirdi, sonra ana kontrol panelinin başına döndü. "Kalkışa hazır mısın, kaptan?"

"Hazırım."

"Parmaklarını ısıracaksın." Göz kırptı, kontrol koluna uzandı. Çark tekrar dönmeye başladı, Hardy bir anda bana aşağıdan bakar oldu. Fal çadırındaki yaşlı kadın da öyle. Kadın boynunu uzatmış, gözlerini de elleriyle gölgelemişti. Ona el salladım ama o sallamadı.

Sonra, ilkbahar başlangıcının serin havası içinde yükselerek ve bütün dertlerimi, tasalarımı aşağıda bıraktığımı hissederek (kulağa aptalca gelse de bu doğruydu), Yıldırım'ın kavisli, dolambaçlı iniş çıkışları haricinde her şeyin üstüne çıktım.

Eğlence Parkı temalı bir lunapark değildi, bu sayede biraz şundan biraz bundan olmak üzere her tür oyuncak bulunduruyordu. Çılgın Sarkaç adlı ikinci bir hız treni, bir de su kaydırağı (Kaptan Nemo'nun Çağlayanı) vardı. Batı ucunda, Wiggle-Waggle Köyü adlı, ufaklıklara ayrılmış özel bir alan vardı. Bir de, yine sonradan öğrendiğime göre ya B sınıfı *country* ve *western* şarkıcılarının ya da ellilerde veya altmışlarda zirveye çıkmış *rock* yıldızlarının sahne aldığı konser salonu bulunuyordu. Orada Johnny Otis ile Big Joe Turner'ın birlikte bir gösteri yaptıklarını hatırlıyorum. Başmuhasebeci ve aynı zamanda Hollywood Kızları'nın bir çeşit

koruyucu annesi olan Brenda Rafferty'e onların kim olduğunu sormak zorunda kalmıştım. Bren ahmağın teki olduğumu düşünmüştü, ben de onun yaşlı olduğuna karar vermiştim. Muhtemelen ikimiz de haklıydık.

Lane Hardy beni en tepeye çıkardı, sonra da çarkı durdurdu. Güvenlik çubuğunu yakalayarak sallanan sepette oturdum ve gözlerimin önüne serilen yepyeni dünyayı seyrettim. Batıda, mart ayının, sadece baharın soğuk ve çamurlu müjdecisi olduğu fikriyle büyümüş New England'lı bir delikanlıya inanılmaz derecede yeşil görünen Kuzey Carolina düzlükleri uzanıyordu. Doğudaysa, bundan birkaç ay sonra kötü muameleye maruz kalmış kalbimi ileri geri taşıyacağım kumsalın üstünde kaymak beyazlığıyla patlayana dek derin, metalik bir mavi okyanus vardı. Hemen altımda, Eğlence Parkı'nın tatlı karmaşası vardı. Büyük oyuncaklar, küçük oyuncaklar, konser salonu, yiyecek büfeleri, hediyelik eşya dükkânları ve müşterileri lunaparka bitişik otellere ve elbette kumsala götüren Mutlu Tazı servis aracı. Kuzeyde Heaven's Bay vardı. Lunaparkın çok yukarısından (ta yukarısından, havanın kıt olduğu yerden) bakınca kent, pusulanın temel noktalarından iğne gibi dört kilise kulesinin yükseldiği iç içe geçmiş oyuncak küplerden oluşuyor gibiydi.

Çark yeniden harekete geçti. Kendimi bir Rudyard Kipling hikâyesinde filin burnunda seyahat etmiş bir çocuk gibi hissederek indim aşağı. Lane Hardy sepeti durdurdu ama kapıları benim için açmaya zahmet etmedi. Ne de olsa oranın bir çalışanı sayılırdım artık.

"Beğendin mi?"

"Harikaydı," dedim.

"Evet, büyükanne eğlencesi olarak fena sayılmaz." Melon şapkasını diğer tarafa doğru eğik olacak şekilde düzeltti ve gözleriyle beni şöyle bir ölçüp biçti. "Boyun kaç? 1.90?"

"1.94."

"Hah. Bakalım bu 1.94 boyunla temmuz ortasında kürk giymiş vaziyette, bir elinde pamuk helva, diğerinde de eriyen bir dondurma külahı olan şımarık bir velede, 'İyi ki doğdun!' diye şarkı söylerken çarkta turlamak ne kadar hoşuna gidecek."

"Ne kürkü?"

Gelgelelim Hardy, makinesinin başına dönmüştü bile. Cevap vermedi. Belki de avaz avaz "Crocodile Rock" şarkısını çalan radyosu yüzünden beni duymamıştı. Belki de Eğlence Parkı'nın Mutlu Tazılar'dan oluşan çekirdek kadrosunun bir parçası olarak gelecekteki görevimin benim için sürpriz olmasını istemişti.

Yeniden Fred Dean'le buluşmadan önce öldürecek bir saatim vardı, ben de Tazı Yolu'nda bayağı iş yapıyormuş gibi görünen bir yemek vagonuna doğru gittim. Eğlence Parkı'ndaki her şey köpek temalı değildi ama Leziz Kuçu isimli bu kafe de dahil olmak üzere pek çok şey öyleydi. Bu küçük iş arama seferi için bütçem komik denecek kadar küçük olsa da, çilili bir sosisli sandviçle kâğıt kaptaki patates kızartmalarına iki dolar harcayabileceğime karar verdim.

El falı çadırına vardığımda, Madam Fortuna yoluma çıktı. Aslında bu tam olarak doğru değil, çünkü kendisi yalnızca 15 Mayıs'la İşçi Bayramı arasında Madam Fortuna'ydı. Söz konusu on altı hafta boyunca uzun eteklere, tiril tiril fırfırlı bluzlara, çeşitli esrarengiz sembollerle süslü şallara bürünüyordu. Kulaklarından, kulak memelerinin sarkmasına neden olacak kadar ağır altın halkalar sallanıyor; kadın onu, 1930'lu yılların puslarının arasında şatolarla ve uluyan kurtlarla dolu korku filmlerinden fırlamış gibi gösteren ağır bir Rumen aksanıyla konuşuyordu.

Madam Fortuna yılın geri kalan zamanlarında Hummel biblolarını koleksiyonu yapan ve filmleri, özellikle de pilicin birinin kansere

yakalanıp güzelliği hiç bozulmadan öldüğü yapış yapış bir acıklılık taşıyan filmleri seven, Brooklyn'li, çocuksuz bir duldu. O gün, siyah pantolon takımı ve alçak topuklarıyla derli toplu bir şıklığı vardı. Boynuna doladığı gül pembesi eşarp kıyafetine bir parça renk katıyordu. Fortuna'yken çılgın gri buklelerle dolu gür saçları oluyordu ama tabii o peruktu ve hâlâ kadının Heaven's Bay'deki küçük evinde bulunan özel cam kubbesinin altında saklanıyordu. Gerçekte Fortuna'nın saçları kısacık kırpılmış ve siyaha boyanmıştı. Brooklyn'li *Love Story* hayranıyla Kâhin Fortuna'nın ortak tek bir yönü vardı: İkisi de kendisini medyum addediyordu.

Kadın, "Üstünde bir gölge var genç adam," diye ilan etti.

Bakışlarımı aşağı indirdim ve onun kesinlikle haklı olduğunu gördüm. Carolina Çarkı'nın gölgesinde duruyordum. İkimiz de orada duruyorduk.

"O değil, aptalişko. Geleceğinin üstünde. Açlık duyacaksın."

Zaten fena halde açtım ama bir Leziz Kuçu sosislisi çok geçmeden bunun icabına bakacaktı. "Bu çok ilginç bayan... şey..."

Kadın elini uzatarak, "Rosalind Gold," dedi. "Bana Rozzie diyebilirsin. Herkes öyle diyor. Yalnız mevsim sırasında..." Karakterine büründü, yani göğüsleri olan Bela Lugosi gibi konuştu. "Mevzim zırazında adım... *Fortuna!*"

Onunla el sıkıştım. Karakteri gibi kostümüne de bürünmüş olsaydı, bileğinde yarım düzine altın halka şıngırdayacaktı. "Tanıştığımıza çok memnun oldum." Sonra aynı aksanı deneyerek, "İzmim Devin," diye ekledim.

Kadın şakama gülmedi. "İrlandalı adı ha?"

"Evet."

"İrlandalılar hüzün doludur ve pek çoğunda bir 'üçüncü göz' vardır. Sende de var mı bilmiyorum ama olan biriyle tanışacaksın."

Aslında mutlulukla doluydum, bir de tercihen çiliye bulanmış Leziz Kuçu sosislilerinden birini ağzıma tıkmaya yönelik baskın

bir istekle. Macera yaşıyormuş gibiydim. Yoğun bir günün ardından tuvaletleri paspaslarken veya Dönen Fincanlar'ın koltuklarından kusmuk temizlerken muhtemelen pek macera ruhu hissetmeyeceğimi kendi kendime hatırlattım ama yine de her şey o an mükemmel görünüyordu.

"Rolünü mü prova ediyorsun?"

Kadın boyunu ortaya çıkaracak şekilde dikleşti, herhalde 1.57 falandı. "Rol değil bu beyim," dedi. Rol kelimesindeki "l" harfini kalın telaffuz etmişti. "Yahudiler dünyadaki en duyarlı ırktır. Herkes bunu bilir." Aksandan vazgeçti. "Ayrıca Eğlence Parkı, Bulvar İki'deki derme çatma bir el falı çadırından çok daha iyi. Hüzünlü ol ya da olma, senden hoşlandım. İyi titreşimler yayıyorsun."

"Beach Boys'un en sevdiğim şarkılarından birinde geçiyor bu söz."

"Ama büyük bir hüznün kıyısındasın." O eski vurgulama numarasıyla durakladı. "Ve belki de tehlikenin."

"Geleceğimde siyah saçlı güzel bir kadın görüyor musun?" Wendy siyah saçlı, güzel bir kadındı.

Rozzie, "Hayır," dedi. Ondan sonra söylediği şeyse donup kalmama neden oldu. "O kadın geçmişinde kaldı."

Ahh-nladım.

Ona dokunmamaya özen göstererek Rozzie'nin etrafından dolaşıp Leziz Kuçu'ya yöneldim. Kadın şarlatanın tekiydi, bundan en ufak bir kuşkum yoktu ama o anda ona dokunmak kötü bir fikir gibi görünüyordu.

İşe yaramadı. Kadın da benimle birlikte yürüdü. "Geleceğinde küçük bir kızla küçük bir oğlan görünüyor. Oğlanın köpeği var."

"Mutlu Tazı olduğuna bahse girerim. Adı da Howie'dir herhalde."

Şakalaşmaya yönelik bu son girişimimi duymazdan geldi. "Kız kırmızı bir şapka takıyor ve oyuncak bir bebekle dolaşıyor. Ço-

cuklardan birinde üçüncü bir göz var. Hangisinde bilmiyorum, o kadarı benden saklı."

Rozzie'nin sözlerini belli belirsiz duymuştum. Aklım, dümdüz bir Brooklyn aksanıyla söylenmiş biraz önceki bildirimdeydi. *O kadın geçmişinde kaldı.*

Madam Fortuna'nın yanlış tahminlerde bulunduğunu zamanla öğrendim, ama kadında gerçekten bir kâhinlik var gibiydi ve Eğlence Parkı'nda bir yaz geçirmek üzere iş görüşmesine geldiğim o gün de tam formundaydı.

İşi aldım. On altı yaşımı doldurduğum yaz YMCA'dan* aldığım Kızılhaç ilkyardım belgesi Bay Dean'i özellikle memnun etmişti. O yaza Can Sıkıntısı Yazım diyordum. O zamandan beri geçen yıllar boyunca, can sıkıntısı konusunda daha öğrenecek çok şeyim olduğunu keşfettim.

Bay Dean'e son sınavlarımın ne zaman biteceğini bildirdim ve o tarihten iki gün sonra ekip görevlendirmesi ve eğitim almak üzere Eğlence Parkı'nda olacağıma söz verdim. El sıkıştık, Bay Dean aralarına hoş geldiğimi belirtti. Ona eşlik ederek Mutlu Tazı Havlaması veya ona benzer bir şey yapmam konusunda bir teklifte bulunup bulunmayacağı bir an için kafamdan geçti ama adam bana iyi günler dileyerek benimle birlikte ofisten çıktı. Keskin gözlü ve atik yürüyüşlü ufak tefek biriydi. İşe alma bürosunun önündeki küçük beton verandada, dalgaların kıyıyı dövmesini dinleyip nemli, tuzlu havayı koklayarak dururken, yeniden heyecanlandım. Yazın bir an önce başlamasını istiyordum.

Yeni patronum, "Artık eğlence işindesiniz, Bay Jones," dedi.

* Young Men's Christian Association-Genç Hıristiyan Erkekler Birliği. (yay. hzl.)

"Karnaval işinde değil, bugün işleri nasıl yürüttüğümüz düşünülecek olursa tam karnaval işi sayılmaz ama ondan çok da uzak sayılmaz aslında. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Eğlence işinde olmanın yani?"

"Hayır efendim, biliyorum diyemem."

Ciddi bakıyordu ama dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Hödüklerin yüzlerinde birer gülümsemeyle buradan ayrılmaları gerektiği anlamına geliyor. Ha, sırası gelmişken, müşterilerden hödükler diye bahsettiğini duyarsam kendini o kadar çabuk kapının önünde bulursun ki, neye uğradığına şaşırırsın. Ben istediğimi söyleyebilirim, çünkü tıraş olmaya başladığım yaştan beri eğlence işindeyim. Hepsi hödük. İkinci Dünya Savaşı'ndan beri çalıştığım bütün karnavallarda merakla boy gösteren dangalak Oklahoma'lılardan ve Arkansas'lılardan hiç farkları yok. Eğlence Parkı'na gelenler daha iyi giyiniyor ve Farmall traktörler yerine Ford ve Volkswagen minibüsler kullanıyor olabilirler ama burası onları ağzı açık ayran budalası hödüklere çevirir. Çevirmezse, gerektiği gibi işlemiyor demektir. Sen onlara adatavşanı diyeceksin. Bunun Coney Island'la bir ilgisi olduğunu zannederler, halbuki biz işin aslını biliyoruz. Müşteriler birer tavşan, Bay Jones, eğlenceyi seven, tombul, cici tavşanlar. Hoplaya zıplaya delikten deliğe değil de, oyuncaktan oyuncağa, çadırdan çadıra koşuyorlar."

Göz kırpıp omzumu sıktı.

"Adatavşanlarının mutlu ayrılması şart, yoksa burası kurur gider ve batar. Böyle şeylere şahit oldum, inan bana göz açıp kapayıncaya kadar olup biter. Burası bir eğlence parkı Bay Jones, o nedenle tavşancıkları okşa, kulaklarını mümkün olan en nazik biçimde çekiştir. Kısaca ifade etmem gerekirse, eğlendir onları."

"Tamam," dedim ama aslında çarpışan arabaların Eğlence Parkı versiyonu Şeytan Tekerleri'ni cilalayarak veya kapılar ka-

pandıktan sonra Tazı Yolu'nda sokak süpürme aracıyla dolaşarak ne kadar müşteri eğlendirebilirdim, hiç bilmiyordum.

"Ve sakın beni yüzüstü bırakayım deme. Anlaştığımız tarihte, anlaştığımız saatten beş dakika önce burada ol."

"Tamam."

"Gösteri dünyasında iki önemli kural vardır, çocuk. Cüzdanının nerede olduğunu daima bil ve... mutlaka sahneye çık."

Üstünde o anda sönük olan neon harflerle EĞLENCE PARKI'NA HOŞ GELDİNİZ yazan büyük kemerin altından geçip hemen hemen boş otoparka girdiğimde, Lane Hardy daha önce kulağının arkasında duran sigarayı tüttürerek kepenkleri kapalı bilet gişelerinden birine dayanmıştı.

"Artık lunapark alanı içinde sigara içilmiyor," dedi. "Yeni kural. Bay Easterbrook Amerika'da bu kuralı uygulayan ilk park olduğumuzu ama son olmayacağımızı söylüyor. İşi aldın mı?"

"Aldım."

"İyi. Freddy karnaval nutkunu attı mı?"

"Şey, evet, attı sayılır."

"Tavşancıkları okşama meselesini?"

"Evet."

"Bazen tam bir baş belası olabilir ama eğlence işinde eski kurttur, görmüş geçirmiştir, hatta bazı şeyleri iki kere görmüştür ve söylediklerinde de haksız sayılmaz. Bence başarılı olacaksın. Sende karnavalcı havası var, çocuk." Simgeleri masum, mavi gökyüzüne yükselen lunaparka doğru elini salladı. Yıldırım, Çılgın Sarkaç, Kaptan Nemo'nun Çağlayanı'nın inişli çıkışlı kavisleriyle dolambaçları ve elbette Carolina Çarkı. "Kim bilir, belki de burası geleceğindir."

"Belki," dedim ama geleceğimi şimdiden biliyordum aslında. Romanlar ve *The New Yorker* dergisinde yayımlananlar gibi kısa öyküler yazacaktım. Her şeyi planlamıştım. Elbette Wendy Keegan'la evliliğimi ve iki çocuk sahibi olmak için otuzumuza kadar bekleyeceğimizi de planlamıştım. Yirmi bir yaşındaysanız, hayat bir yol haritasıdır. Yirmi beş yaşınıza gelene kadar haritayı ters tuttuğunuzdan şüphelenmezsiniz ve bunu ancak kırkınızda anlarsınız. Altmış yaşınıza geldiğinizdeyse, sözüme inanın, boku yemiş ve kaybolmuşsunuzdur.

"Rozzie Gold her zamanki Fortuna zırvalıklarını anlattı mı sana?"

"Ee..."

Lane güldü. "Niye soruyorum ki? Şu kadarını aklından çıkarma çocuk, o kadının söylediklerinin yüzde doksanı saçmalıktır. Yüzde onu da... Eh, bazılarına beyinlerinden vurulmuşa dönmelerine neden olan şeyler söyledi diyelim."

"Ya sana?" diye sordum. "Beyninden vurulmuşa döndüğün açıklamalar duydun mu sen de?"

Sırıttı. "Rozzie'nin avcumu okumasına izin verdiğim gün, yeniden gezici gruplarla yollara düşüp müzik yapmaya başlayacağım gündür. Bayan Hardy'nin oğlu cadı tahtalarıyla ve kristal kürelerle başını derde sokmaz."

Geleceğimde siyah saçlı güzel bir kadın görüyor musun, diye sormuştum.

Hayır. O kadın geçmişinde kaldı.

Lane bana dikkatle bakıyordu. "Ne oldu? Dilini mi yuttun?"

"Hiç," dedim.

"Hadi evlat. Sana söyledikleri gerçek miydi yoksa saçmalık mı? Bugünden mi bahsetti, yoksa geçmişin sayfalarını mı araladı? Anlat hadi babacığına."

"Kesinlikle saçmalıktı." Saatime baktım. "Yedide Boston'a

kalkan trene yetişmek için beşteki otobüsü yakalamalıyım. Yola düşsem iyi olur."

"Ah, bol bol zamanın var. Yazın nerede kalacaksın?"

"Bunu düşünmedim bile."

"Otobüs garajına giderken Bayan Shoplaw'ın pansiyonuna bir uğra istersen. Heaven's Bay'de yazın çalışmaya gelenlere yer kiralayan çok kişi vardır ama Bayan Shoplaw en iyisidir. Senelerdir kaç Mutlu Yardımcı'yı misafir etti. Pansiyonu kolayca bulursun, anacaddenin kumsala uzanıp sona erdiği yerde. Sarmaşık gülleriyle kaplı gri bir bina. Verandadaki tabelayı görürsün. Görmemene imkân yok, çünkü deniz kabuklarından yapılmış ve kabuklar dökülüp duruyor. BAYAN SHOPLAW'IN SAHİL PANSİYONU. Seni benim gönderdiğimi söyle."

"Tamam, söylerim. Çok teşekkür ederim."

"Orada oda tutarsan, buraya kumsaldan yürüyerek gelip paranı benzin yerine izin gününde eğlenmeye harcamak gibi daha önemli bir amaç için biriktirebilirsin. Kumsalda bir yürüyüş, güne başlamanın en güzel yolu. İyi şanslar, çocuk. Seninle çalışmayı dört gözle bekliyorum." Elini uzattı. Ona yeniden teşekkür ederek elini sıktım.

Lane fikri bir kere kafama soktuğu için, kente kumsaldan yürüyerek gitmeye karar verdim. Bu sayede, aslında maddi durumumun zaten elvermediği taksiyi yirmi dakika beklemekten de kurtulacaktım. Lane arkamdan seslendiğinde, neredeyse kumsala inen ahşap basamaklara varmıştım.

"Hey, Jonesy! Rozzie'nin sana söylemeyeceği bir şey öğrenmek ister misin?"

"İsterim," dedim.

"Dehşet Evi adlı bir korku tünelimiz var. Bizim ihtiyar Rozcuk oranın elli metre yakınına bile gitmez. Dolaplardan fırlayan yaratıklardan, işkence odasından ve kayıtlı seslerden nefret ediyor

ama korkmasının asıl sebebi, oranın gerçekten perili olabileceğini düşünmesi."

"Ya?"

"Ya. Bunu düşünen tek kişi de değil. Burada çalışanlardan en az altısı kadını gördüklerini iddia ediyor."

"Ciddi misin?" Şaşkına döndüğünüzde sorduğunuz sorulardandı bu. Lane'in ciddi olduğunu görüyordum zaten.

"Sana hikâyeyi anlatırdım ama molam bitti. Şeytan Tekerleri' nde değiştirmem gereken birkaç elektrik direği var, saat üçte de güvenlik denetçileri Yıldırım'ı teftiş etmeye gelecek. O herifler de öyle baş belasıdır ki. Hayaleti Shoplaw'a sor. Eğlence Parkı söz konusuysa, Emmalina Shoplaw benim bildiklerimden daha fazlasını bilir. Buranın uzmanıdır diyebiliriz. Onunla karşılaştırılınca ben çaylağın tekiyim."

"Şaka değil yani? Bütün yeni çalışanlara attığın kıtır değil?"

"Şaka yapıyor gibi bir halim var mı?"

Yoktu ama çok eğleniyormuş gibi bir hali vardı. Bana göz bile kırptı. "Kendine saygısı olan bir lunapark hayaletsiz olur mu? Belki sen de görürsün. Hödükler görmüyor, hem de hiç. Hadi bakalım, marş marş çocuk. Wilmington'a giden otobüse yetişmeden önce bir oda kap. Sonra bana teşekkür edeceksin."

Emmalina Shoplaw gibi bir ismi duyunca, Charles Dickens romanlarından fırlamış, pembe yanaklı, koca göğüsleriyle etrafta koşturan ve üstüme iyilik sağlık gibi laflar eden bir ev sahibesi hayal etmemek güçtü. Yumuşak kalpli acayip insanlardan oluşan yardımcı oyuncuların onaylayan bakışları altında çay ve yuvarlak, ufak çörekler ikram edecekti bana; hatta çatırdayan bir ateşin başında kestane kavurduğumuz sırada yanağımdan makas bile alabilirdi.

Ne var ki bu dünyada hayal ettiklerimizin pek azını bulabiliriz. Çaldığım kapıyı uzun boylu, elli yaşlarında, dümdüz göğüslü ve buz tutmuş bir pencere kadar soluk renkli bir kadın açtı. Bir elinde eski moda armut biçimi bir küllük, diğerinde de için için yanan bir sigara vardı. Mat kahverengi saçları, kulaklarını örten şişman bukleler gibi sarılmıştı. Bukleler kadını Grimm masallarındaki bir prensesin yaşlanmakta olan haline benzetmişti. Oraya neden geldiğimi açıkladım.

"Eğlence Parkı'nda çalışacaksın ha? Eh, içeri gel bakalım. Referansın var mı?"

"Ev konusunda yok. Yurtta kalıyorum. Ama kafeteryadaki amirimden iş referansım var. Yani New Hampshire Üniversitesi'nin bir şirket ile ortaklaşa..."

"Açıklamana gerek yok. Dünkü çocuk değilim." Uyumsuz mobilyalarla dolu, masaya büyük bir televizyonun hâkim olduğu, ev boyunca uzanan salona aldı beni. Televizyonu gösterdi. "Renkli. Kiracılarım hem televizyonu hem de bu salonu hafta içi akşam ona, hafta sonlarında da gece yarısına kadar kullanabilir. Bazen bir film veya cumartesi öğleden sonra yayımlanan beyzbol maçını seyretmek için çocuklara katılırım. Pizza yer ya da mısır patlatırız. Eğlenceli olur."

Eğlenceli, diye düşündüm. *Eğlenmek gibi*. Gerçekten de eğlenceli görünüyordu.

"Söyle bakalım Bay Jones, içki içip şamata koparma huyun var mıdır? Çoğu insan benim gibi düşünmese de, öyle davranışları topluma zararlı kabul ederim."

"Hayır efendim." Arada sırada içerdim ama şamata kopardığım çok enderdi. Genellikle bir veya iki biradan sonra uykum gelirdi.

"Uyuşturucu kullanıp kullanmadığını sormamın bir anlamı yok, kullansan bile kullanmadığını söylersin, değil mi? Tabii bu türden şeyler zamanla mutlaka ortaya çıkar, çıkınca da kiracıla-

rımdan kendilerine yeni bir yer bulmalarını isterim. Ot da yok, bu konuda anlaştık mı?"

"Evet."

Beni süzdü. "Ot içen birine benzemiyorsun."

"İçmiyorum."

"Dört kişilik yerim var, şu an sadece birisi dolu. Kiracım Bayan Ackerley. Kütüphanecidir. Bütün odalarım tek kişilik ama motel odalarından çok daha güzeller. Sana vermeyi düşündüğüm oda ikinci katta. Odada banyo ve duş var, üçüncü kattaki odalarda yoktur. Odaya dışarıdan merdivenle de ulaşabilirsin, hanım arkadaş getirdiğinde çok işe yarar. Ben de bir hanım olduğum ve herkese arkadaşça davrandığım için, hanım arkadaşlara karşı çıkmıyorum. Hanım arkadaşın var mı Bay Jones?"

"Var ama bu yaz Boston'da çalışacak."

"Eh, belki birisiyle tanışırsın. Şarkıda dedikleri gibi, dört bir tarafımız aşk."

Buna sadece gülümsedim. 1973 yılının baharında, Wendy Keegan'dan başkasına âşık olma fikri bana tamamen yabancı geliyordu.

"Herhalde araban vardır. Arka tarafta kiracılar için yalnızca iki park yeri var, o nedenle her yaz kim önce gelirse park yerini kapar. İlk geldin ve iyi bir kiracı olduğunu düşünüyorum. Olmadığını anlarsam, voltanı alırsın. Ne diyorsun?"

"Benim için uygun, efendim."

"İyi, çünkü burada işler böyle yürür. Her zamanki şeyleri alacağım. İlk ayın ve son ayın kirasıyla hasar depozitosu." Gayet makul bir fiyat söyledi ama yine de New Hampshire Bankası'ndaki hesabımın sarsılacağı kesindi.

"Çek kabul eder misiniz?"

"Karşılığı var mı?"

"Evet efendim, sayılır."

Başını arkaya atarak güldü. "O zaman kabul ederim, tabii odayı gördükten sonra hâlâ tutmak isteyeceğini varsayarak." Sigarasını söndürüp ayağa kalktı. "Bu arada, yukarıda sigara içmek yasak. Sigorta meselesi. Diğer kiracılar eve geldikten sonra burada da sigara içilmiyor. Genel bir nezaket kuralı olarak. İhtiyar Easterbrook'un lunaparkta sigara yasağı uygulamaya başladığından haberin var mı?"

"Duydum. Büyük ihtimalle müşteri kaybedecek."

"Başlangıçta edebilir. Sonra da biraz müşteri kazanabilir. Ben paramı Brad'e yatırırdım. Karnaval karnaval gezen açıkgöz bir adamdır." Ne demek istediğini sormayı düşündüm ama o konuyu değiştirmişti bile. "Odaya bir göz atalım mı?"

İkinci kattaki odaya bir göz atmak, her şeyin yolunda gideceğine ikna olmama yetti. Yatak büyüktü, bu iyiydi; pencere okyanusa bakıyordu, bu daha da iyiydi. Banyo şaka gibi bir şeydi, o kadar küçüktü ki klozete oturduğumda ayaklarım duşa giriyordu ama mali dolabında kırıntıdan başka bir şey olmayan üniversite öğrencileri fazla seçici olamaz. Zaten manzara da tartışmaya noktayı koymuştu. Heaven's'ın anacaddesinde yazlıkları olan zenginlerin manzarasının benimkinden daha iyi olduğunu zannetmiyordum. Wendy'yi buraya getirdiğimi hayal ettim. Birlikte manzarayı hayranlıkla seyrettiğimizi ve sonra... Dışarıdaki düzenli, sakin dalga sesleriyle o büyük yatakta...

"O iş." Nihayet, "o iş".

"İstiyorum," dedim ve yanaklarımın yandığını hissettim. Yalnızca odadan bahsetmiyordum.

"Biliyorum. Ne kadar çok istediğin yüzünden okunuyor." Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibiydi. Belki de biliyordu. Kadın sırıttı. Düz göğsüne ve soluk renkli tenine rağmen neredeyse Dickensvari görünmesini sağlayan türden kocaman bir gülümseme. "Sana ait bir yuva. Belki bir Versay Sarayı değil ama yurt odasında yaşamaktan farklıdır, değil mi? Tek kişilik oda da olsa?"

“Farklı,” diye kabul ettim. Maaş alıncaya dek idare edebilmek için babamdan hesabıma bir beş yüz dolar daha yatırmasını istemeye mecbur olduğumu düşünüyordum. Şikâyet edecek ama sonunda parayı verecekti. Ölü anne kozuna başvurmak zorunda kalmamayı umut ediyordum. Annem öleli neredeyse dört yıl olmuştu ama babam hâlâ cüzdanında onun altı resmini taşıyor, alyansını da parmağından çıkarmıyordu.

Ev sahibem biraz hülyalı bir sesle, “Kendi işin, kendi odan,” dedi. “Bunlar iyi şeyler Devin. Sana Devin dememde bir sakınca var mı?”

“Hatta, Dev deyin.”

“Tamamdır.” Saçağın altına denk geldiği için keskin eğimli bir tavanı olan küçük odaya göz gezdirip içini çekti. “Heyecanı fazla uzun sürmüyor, ama sürdüğü müddetçe güzel bir şey. O bağımsızlık hissi. Bence buraya gayet iyi uyum sağlayacaksın. Sende karnavalcı havası var.”

“Bunu söyleyen ikinci kişisiniz.” Sonra aklıma Lane Hardy’yle otoparktaki sohbetim geldi. “Aslında üçüncü.”

“Kalıbımı basarım ki, diğer ikisinin kim olduğunu biliyorum. Görmek istediğin başka bir şey var mı? Banyonun çok ufak olduğunu biliyorum ama yine de lavaboların oradaki iki herif osurur ve bir gece önce kırıştırdıkları kızlarla ilgili palavra sıkarken, kakanı yapmaya çalışmaktan iyidir.”

Kahkahalara boğuldum, Bayan Emmalina Shoplaw da bana katıldı.

Aşağıya, dışarıdaki merdivenlerden indik. Aşağıya ulaştığımızda ev sahibem, “Lane Hardy nasıl?” diye sordu. “Hâlâ o aptal kasketi takıyor mu?”

"Şey, bana melon şapka gibi gelmişti."

Kadın omuzlarını silkti. "Kasket, melon şapka, hepsi birbirinin aynı."

"Hardy iyi, ama bana bir şey anlattı..."

Bayan Shoplaw başını yana eğerek bana baktı. Neredeyse gülümser gibiydi ama gülümsemiyordu.

"Eğlence Parkı'nın korku tünelinin –adı Dehşet Evi'ymiş– perili olduğundan bahsetti. Benimle kafa bulup bulmadığını sordum, bulmuyormuş. Siz de bu meseleyi biliyormuşsunuz."

"Demek öyle."

"Evet. Eğlence Parkı söz konusu olduğunda, sizin ondan daha çok şey bildiğinizi söyledi."

Kadın elini pantolonunun cebine sokup bir paket Winston çıkararak, "Eh," dedi. "Epey bir şeyler biliyorum. Kocam kalp krizi geçirip ölene kadar oranın mühendislik departmanının şefiydi. Hayat sigortasının berbat bir şey olduğu ve sigortayı karşılık gösterip boğazımıza kadar borca battığımız ortaya çıkınca, üstteki iki katı kiraya vermeye başladım. Başka ne yapabilirdim ki? Bir kızımız var, o da şimdi New York'ta. Bir reklam ajansında çalışıyor." Sigarasını yakıp bir nefes çekti, dumanı bir kahkaha eşliğinde dışarı üfledi. "Güneyli aksanından kurtulmaya çalışıyor ama o konu başka. Bu gereğinden büyük, hilkat garibesi ev, Howie'nin en sevdiği oyuncaktı. Bunun için ona hiç kin beslemedim. En azından evin borcu yok. Hem lunaparkla bağlantıda kalmayı seviyorum, bu sayede hâlâ Howie'yle bağlantım olduğunu hissediyorum. Bunu anlayabiliyor musun?"

"Tabii."

Yükselen sigara dumanı bulutunun arkasından beni süzdü, gülümsedi ve başını salladı. "Yok. Kibarlık ediyorsun, anlamak için biraz gençsin."

"Annemi dört yıl önce kaybettim. Babam hâlâ yasını tutuyor.

Eşlere *hayat arkadaşı* denmesinin bir sebebi olduğunu söylüyor. Benim oyalanacak en azından okulum var, kız arkadaşım var. Babamsa Kittery'nin hemen kuzeyindeki onun için fazlasıyla büyük bir evde vakit öldürüyor. Evi satıp çalıştığı yere yakın, daha küçük bir ev alması gerektiğinin farkında, ikimiz de farkındayız ama evden çıkmıyor. O nedenle evet, ne kastettiğinizi anlayabiliyorum."

Bayan Shoplaw, "Başın sağ olsun," dedi. "Günün birinde ağzımı açacağım ve kopasıca dilim pat diye yere düşecek. Şu senin otobüs, beşi on geçe mi?"

"Evet."

"Mutfağa gel o zaman. Sana peynir kızartırım, mikrodalgada da bir kâse domates çorbası ısıtırım. Vaktin var. Yemeğini yerken de, sana Eğlence Parkı hayaletinin acıklı hikâyesini anlatırım. Dinlemek istiyorsan tabii."

"Gerçekten hayalet hikâyesi mi?"

"O yere batasıca korku evine hiç girmedim, o nedenle kesin olarak emin olamıyorum. Ama bir cinayet öyküsü olduğu kesin. O kadarından eminim."

Çorba Campbell's marka hazır çorbalardandı ama kızarmış peynir Muenster'di, yani en sevdiğim. Müthiş lezzetliydi. Bayan Shoplaw bana bir bardak da süt koydu ve içmem için ısrar etti. Gelişme çağındasın daha, dedi. Kendisine sandviç yapmamıştı ("genç kız figürümü korumam lazım") ama çorba kâsesini alıp karşıma oturdu ve bana hikâyeyi anlattı. Bir kısmını gazetelerden ve televizyonlardan duymuştu. En ilginç ayrıntılar, Eğlence Parkı'ndaki bağlantılarından gelmişti ki, bu bağlantılar Bayan Shoplaw'da sürüsüne bereketti zaten.

"Dört sene önceydi. Herhalde annenin öldüğü zamanlara

denk geliyor. Bu konuyu düşününce her zaman aklıma ilk gelen ne oluyor, biliyor musun? Adamın tişörtü. Bir de eldivenler. Bunları düşününce tüylerim diken diken oluyor, çünkü bunlar, adamın her şeyi planladığını gösteriyor."

"Galiba anlatmaya hikâyenin ortasından başladınız," dedim.

Bayan Shoplaw güldü. "Evet, öyle oldu galiba. Senin meşhur hayaletinin adı Linda Gray. Floransa'dan geliyordu. Güney Carolina'ya yakın, küçük bir kent. Erkek arkadaşıyla ikisi, tabii adam gerçekten erkek arkadaşıysa, polisler kızın geçmişini çok sıkı araştırdılar ama adama dair bir iz bulamadılar. Neyse işte, yeryüzündeki son gecesini, sahilde yedi yüz elli metre kadar ötemizdeki Luna Motel'de geçirmiş. Ertesi gün saat on bir civarında Eğlence Parkı'na girmişler. Adam ikisi için de günlük geçiş kartları almış, ödemeyi de nakit yapmış. Bazı oyuncaklara binmişler, sonra Kaya Istakozu Lokantası'nda geç bir öğle yemeği yemişler. Hani şu, konser salonunun oradaki deniz ürünleri lokantası. Saat biri biraz geçiyormuş. Ölüm zamanına gelince, nasıl tespit ettiklerini bilirsin, midesinden çıkanlar filan falan..."

"Evet." Sandviçim bitmişti, dikkatimi çorbaya verdim. Hikâye iştahımı hiç etkilemiyordu. Unutmayın, yirmi bir yaşındaydım ve sorulursa başka türlü konuşacak olmama rağmen, içimin en derinliklerinde asla ölmeyeceğimden kesinlikle emindim. Annemin ölümü bile bu temel inancımı sarsmaya yetmemişti.

"Kıza yemek ısmarlamış, sonra da onu Carolina Çarkı'na götürmüş. Dönme dolap epey yavaş dönüyor biliyorsun, hazmı kolaylaştırır. Sonra da Dehşet Evi'ne götürmüş kızı. İçeri beraber girmişler ama adam dışarı yalnız çıkmış. Dokuz dakika kadar süren tur sırasında, kızın boğazını kesmiş ve onu vagonların ilerlediği tek hatlı rayların yanına atmış. Ortalığın batacağını tahmin etmiş olmalı, çünkü üst üste iki tişört giymiş ve sarı iş eldivenlerinden takmış. Üstteki tişörtü, yani kanın çoğunu emmiş olanı

cesedin yüz metre kadar ilerisinde buldular. Eldivenleri de biraz daha ötede."

Gözlerimde canlandırabiliyordum. Önce ceset. Hâlâ ılık, hâlâ titriyor. Sonra tişört, sonra da eldivenler. Bu arada katil de olduğu yerde dimdik oturup turu tamamlıyor. Bayan Shoplaw haklıydı, gerçekten de tüyler ürperticiydi.

"Tur bitince, onun bunun çocuğu tünelden çıkmış ve yürümüş gitmiş. Vagonu silmiş, buldukları tişört sırılsıklammış ama yine de kanın hepsini çıkartamamış. Mutlu Yardımcılar'dan biri, bir sonraki tur başlamadan önce oturma yerindeki kan lekelerini fark ederek temizlemiş. Aklınaysa kötü bir şey gelmemiş. Lunapark turlarında kan lekeleri alışılmadık bir durum değildir, sebebi de genellikle aşırı heyecandan burnu kanayan veletlerdir. Sen de göreceksin zaten. Yalnız temizlik yaparken eldivenlerini giymeyi sakın ihmal etme, hastalık falan kaparsın yoksa. Bütün ilkyardım ünitelerinde eldiven bulunuyor, zaten lunaparkın her tarafında da bir ilkyardım ünitesi var."

"Adamın tünelden, yanında kız arkadaşı olmadan çıktığını kimse fark etmemiş mi?"

"Etmemiş. Temmuz ortasıydı, mevsimin en civcivli zamanı yani. Lunapark arı kovanı gibi uğuldayan bir tımarhaneye benziyordu. Cesedi ertesi sabah birde, lunapark kapandıktan saatler sonra, Dehşet Evi'nin ışıkları yakılınca buldular ancak. Mezarlık devriyesi için, bilirsin işte. Bütün bunları sen de tecrübe edeceksin. Bütün Mutlu Yardımcılar ayda bir haftalık temizlik görevi üstlenirler, önceden uykunu iyice almanda fayda var, çünkü süpürge vardiyası berbat bir şeydir."

"İnsanlar lunapark kapanana dek kızın cesedinin yanından geçip durmuş ama onu görmemişler mi yani?"

"Gördülerse de, gösterinin bir parçası olduğunu düşünmüşlerdir. Ama büyük ihtimalle cesedi kimse fark etmedi bence. Unutma,

Dehşet Evi turu karanlıkta yapılıyor. Aslında Eğlence Parkı'ndaki tek karanlık tur da o. Başka lunaparklarda daha fazlası oluyor."

Karanlık tur. Bu tanım titrek bir tele dokunmuş olsa da, çorbamı bitirmemi engelleyecek kadar güçlü değildi. "Peki, adamın eşkali belli değil mi? Belki lokantada servis yapan garson onu tarif edebilirdi?"

"Ellerinde bundan daha iyisi vardı. Fotoğraflar vardı. Polis bütün fotoğrafların televizyonda çıkmasını ve gazetelere basılmasını sağladı."

"Fotoğrafı nereden bulmuşlar?"

Bayan Shoplaw, "Hollywood Kızları," dedi. "Mevsimin en hızlı zamanlarında lunaparkta daima altı kadar Hollywood Kızı çalışır. Eğlence Parkı'nda hiçbir zaman öyle erotik salon gibi bir yer olmadı, ama ihtiyar kurt Easterbrook senelerce boş yere karnaval karnaval gezmedi. İnsanların oyuncaklarla sosislilerin yanında bir parça seksapel sosundan hoşlandığını biliyor. Her yardımcı ekibinde bir Hollywood Kızı bulunuyor. Seninkinde de olacak. Hem senden hem de ekip arkadaşlarından ona birer ağabey gibi göz kulak olmanız beklenecek. Birisi kızı rahatsız ederse filan diye yani. Kızlar kısa yeşil elbiseler, yüksek topuklu yeşil ayakkabılar ve sevimli, yeşil şapkalarla dolaşıyor etrafta. Kılıkları aklıma her zaman Robin Hood'la Neşeli Adamlar'ı getirir. Gerçi bunlar Neşeli Piliçler ya. Eski filmlerde gördüğümüz türden körüklü fotoğraf makineleri taşır ve hödüklerin fotoğrafını çekerler." Durakladı. "Tabii müşterilerden hödük diye bahsetmeni tavsiye etmem."

"Bay Dean beni bu konuda uyardı," dedim.

"Uyarmıştır. Neyse, Hollywood Kızları'na ailelerle yirmi bir yaşından büyük görünen çiftlere odaklanmaları talimatı verilir. Daha genç çiftler hatıra fotoğrafıyla pek ilgilenmezler, paralarını yemeye içmeye ve oyunlara harcamayı tercih ederler. Numara şu, kızlar önce fotoğrafı çekiyor, sonra da hedefe yaklaşıyorlar."

Nefes nefese bir Marilyn Monroe sesiyle konuştu. "'Merhaba, Eğlence Parkı'na hoş geldiniz! Adım Karen. Çektiğim fotoğraftan almak isterseniz, bana adınızı verin ve lunaparkımızdan çıkarken Tazı Yolu'ndaki Hollywood Fotoğraf Kulübesi'ne uğrayın.' Bunun gibi şeyler yani."

"Kızlardan biri, Annie Oakley Atış Poligonu'nda Linda Gray'le erkek arkadaşının fotoğrafını çekmiş ama fotoğrafı onlara teklif edince adam kızı başından savmış. Hem de kaba bir şekilde. Kız daha sonra polislere, adamın, başına bir şey gelmeyeceğinden emin olsa fotoğraf makinesini kapıp kıracakmış gibi bir hali olduğunu söylemiş. Gözlerinin, tüylerini diken diken ettiğini de eklemiş. Kızın anlattığına göre adamın sert bakan, gri gözleri varmış." Bayan Shoplaw gülümseyerek omuzlarını silkti. "Tabii sonunda adamın güneş gözlüğü taktığı anlaşıldı, o da başka. Bazı kızların her şeyi abartmayı sevdiğini bilirsin."

Aslına bakarsanız, biliyordum gerçekten de. Wendy'nin arkadaşı Renee, basit bir diş hekimi ziyaretini korku filmi senaryosuna dönüştürebilirdi.

"En iyi fotoğraf oydu ama başkaları da vardı. Polisler o gün Hollywood Kızları'nın çektiği bütün fotoğrafları inceledi ve Gray adlı kızla arkadaşını en azından dört başka resmin arka planında tespit etti. Bunların en iyisinde, Dönen Fincanlar için sırada bekliyorlar ve adamın eli de kızın poposunda. Kızın ailesinden veya arkadaşlarından daha önce adamı gören olmadığına göre, fazlaca sıkı fıkı bir hareket doğrusu.

"Keşke kapalı devre kameraları olsaydı," dedim. "Hanım arkadaşım Boston'da Filene's Mağazası'nda iş buldu. Orada bu kameralardan birkaç tane olduğunu söylüyor. Sayıyı daha da artıracaklarmış. Mağaza hırsızlarını engellemek için."

Bayan Shoplaw, "Günün birinde her yerde kameralar olacak," dedi. "Hani şu Düşünce Polisi'yle ilgili bilimkurgu kitabın-

daki gibi. O günü dört gözle beklediğimi söyleyemem. Ne var ki Dehşet Evi gibi turlarda asla kamera olmayacak. Karanlıkta gören kızılötesi cinslerinden bile koymayacaklar."

"Öyle mi?"

"Öyle ya. Eğlence Parkı'nda Aşk Tüneli yok ama Dehşet Evi kesinlikle Mıncıklama Tüneli. Kocam bir defasında mezarlık vardiyasının temizlik sırasında rayların kenarında en az üç külot bulmadıkları günün gerçekten çok sakin geçen bir gün olduğunu söylemişti.

"Adamın atış poligonunda çekilmiş çok iyi bir fotoğrafı vardı. Portre gibi bir şeydi. Bir hafta boyunca bütün televizyonlarda ve gazetelerde yer aldı. Adam kıza iyice sokulmuş, erkeklerin her zaman yaptığı gibi ona tüfeği nasıl tutacağını gösteriyor. Kalçaları birbirine yaslı. Carolina eyaletindeki herkes bu fotoğrafı görmüş olmalı. Kız gülümsüyor ama adamın çok ciddi bir ifadesi var."

"Bütün o geçen süre zarfında eldivenleriyle bıçağı cebindeymiş," dedim. Bu fikir beni hayrete düşürüyordu.

"Ustura."

"Efendim?"

"Ustura veya ona benzer bir şey kullanmış. Adli tıp öyle söyledi. Neyse, çok iyi çıkmış olan da dahil olmak üzere ellerinde bir sürü fotoğraf vardı ama bil bakalım ne oldu? Adamın yüzü fotoğrafların hiçbirinde doğru dürüst seçilemiyordu."

"Güneş gözlüğü yüzünden."

"En başta o var tabii. Ayrıca bir keçi sakalı çenesini kapatıyordu, bir de beyzbol şapkası takmıştı. Şu uzun tereklilerden. Güneş gözlüğüyle sakalın örtmediği yerleri şapka gölgeliyordu. Fotoğraftaki herhangi biri olabilirdi. Sen olabilirdin, tabii sen sarışın değil koyu renk saçlısın, ellerinden birinde de bir kuş kafası dövmesi yok. Bu adamda vardı. Kartal veya şahin kafasıydı. Atış poligonu fotoğrafında açık seçik görülüyordu. Belki biri tanır umuduyla,

gazetede beş gün üst üste dövmenin büyütülmüş resmini bastılar, ama tanıyan kimse çıkmadı."

"Bir gece önce kaldıkları motelden de bir şey çıkmadı mı?"

"Çıkmadı. Adam kayıt yaptırırken Güney Carolina ehliyeti göstermiş ama ehliyetin de çalıntı olduğu ortaya çıktı. Kızı kimse görmemiş bile. Herhalde arabada beklemiş olacak. Neredeyse bir hafta kimliği tespit edilemedi, sonra polis bir yüz çizimi yayımladı. Kızı, boğazı kesilerek öldürülmüş gibi değil de, uyuyormuş gibi göstermişlerdi. Birisi, Linda'nın hemşirelik okulundan arkadaşıydı yanlış hatırlamıyorsam, çizimi görüp tanımış ve kızın anne babasına söylemiş. Morga gittiklerinde karşılarına başka bir ailenin sevgili çocuğunun çıkacağını her şeye rağmen ümit ederek arabalarıyla buraya gelirken neler hissettiklerini hayal bile edemiyorum." Bayan Shoplaw yavaşça başını salladı. "Çocuklar büyük bir risktir, Dev. Hiç düşünmüş müydün bunu?"

"Öyledir, herhalde."

"Yani düşünmemiştin. Ben... o çarşafı açtıklarında, altında benim kızım yatıyor olsa, herhalde aklımı kaçırırdım."

"Linda Gray'in hayaletinin korku tüneline musallat olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi?"

"Bu soruyu cevaplayamam. Öbür dünyayla ilgili olumlu ya da olumsuz bir görüşüm yok. Sırası gelince öğreneceğimi düşünüyorum, bu da bana yetiyor. Tek bildiğim, Eğlence Parkı'de çalışan birçoğunun, kızı, üstünde onu buldukları zamanki kıyafetlerle, yani mavi bir etek ve kolsuz mavi bir bluzla rayların yanında dururken gördüklerini iddia ettiği. Halka dağıtılan fotoğraflardan kıyafetlerin rengini anlayamazlardı, çünkü Hollywood Kızları'nın kullandığı körüklü makineler yalnızca siyah-beyaz fotoğraf çekiyor. Herhalde siyah-beyaz fotoğrafların basılması daha kolay ve ucuz."

"Belki kıyafetlerinin renginden gazete yazılarında bahsedilmiştir."

Kadın omuz silkti. "Olabilir, hatırlamıyorum. Ama birkaç kişi rayların yanında gördükleri kızın mavi bir saç bandı taktığını da belirtti, ki bu kesinlikle haberlerde yer almamıştı. Bir şüpheli bulacak olurlarsa onun üzerinde kullanma ümidiyle bu ayrıntıyı neredeyse bir yıl sakladılar."

"Lane, hödüklerin onu hiç görmediğini söyledi."

"Hayır, yalnızca parkın kapalı olduğu saatlerde ortaya çıkıyor. Onu görenler genellikle mezarlık devriyesindeki Mutlu Yardımcılar ama Raleigh'den gelen güvenlik müfettişlerinden onu gördüğünü iddia eden bir kişiyi tanıyorum, adamla Sand Dollar'da bir içki içmiştim. Tur sırasında kızın orada öylece durduğunu söyledi. Önce onun yeni bir gösteri numarası olduğunu sanmış ama sonra kız ellerini adama doğru kaldırmış. İşte böyle."

Bayan Shoplaw avuçları yukarı bakacak şekilde ellerini uzattı. Bir boyun eğme jestiydi bu.

"Adam sıcaklığın yirmi derece kadar düştüğünü söylemişti. Soğuk bir cebe girdim sanki demişti. Dönüp arkasına baktığında kız orada yokmuş."

Sımsıkı kot pantolonu, eskimiş ayakkabıları ve yana yatık sert çocuk melon şapkasıyla Lane'i düşündüm. Gerçek mi saçmalık mı? Bugün mü yoksa geçmiş mi? Linda Gray'in hayaleti hikâyesinin baştan aşağı zırvalık olduğunu düşünüyordum ama bir yandan da öyle olmamasını umuyordum. Onu görmeyi umuyordum. Wendy'ye anlatacak şahane bir şey olurdu. O günlerde bütün düşüncelerim dönüp dolaşıp Wendy'yi buluyordu. Bu gömleği alacağım ama Wendy beğenir mi acaba? İlk öpücüğünü at sırtındaki bir gezintide tadan bir genç kızla ilgili bir hikâye yazarsam Wendy'nin hoşuna gider mi? Öldürülmüş bir kızın hayaletini görürsem Wendy büyülenir mi? Hatta, belki buraya gelip her şeyi kendi gözleriyle görmek ister.

Bayan Shoplaw, "Cinayetten yaklaşık altı ay sonra Charleston gazetelerinden *News and Courier*'de takip niteliğinde bir haber

yapıldı," dedi. "1961'den bu yana Georgia ve Carolinas'da dört benzer cinayet işlenmiş. Kurbanların hepsi genç kızlar. Biri bıçaklanmış, diğer üçününse boğazları kesilmiş. Muhabir, hepsinin de Linda Gray'in katili tarafından öldürülmüş olabileceğini söyleyen sadece bir polis bulmuştu."

"Korku tüneli katili geliyor, gözünüzü dört açın!" dedim boğuk bir sesle spiker gibi konuşarak.

"Gazete katile bu ismi takmıştı zaten. Acıkmıştın, değil mi? Kâseyi de yiyecektin neredeyse. Şimdi, bana şu çeki yaz da otobüs garajına doğru yola çık, yoksa geceyi kanepemde geçirmek zorunda kalacaksın."

Kanepe rahat görünüyordu ama kuzeye dönmek için sabırsızlanıyordum. Bahar tatilinin bitmesine iki gün kalmıştı, ondan sonra kolumu Wendy Keegan'ın beline dolamış olarak okula dönecektim.

Çek defterimi çıkarıp gerekenleri çiziktirdim, böylece büyüleyici bir okyanus manzarası olan tek odalı bir daire kiralamış oldum. Kız arkadaşım Wendy Keegan bu daireyi görme şansını hiç elde edemedi. Odam, bazı akşamlar kasetçalarımda kısık sesle Jimi Hendrix ve Doors dinleyerek, gelip giden intihar düşüncelerine kapılarak geç saatlere kadar oturduğum yerdi. Bu düşünceler ciddi olmaktan ziyade gösterişe yönelikti; bir gönül derdi yaşayan hayal gücü fazlasıyla geniş, genç bir adamın fantezilerinden ibaretti. Yoksa, bunca sene sonra kendi kendime böyle mi söylüyorum? Kim bilebilir ki bunu gerçekten?

Geçmiş söz konusu olunca, herkes romancı kesilir.

Otogardan Wendy'yi aramaya çalıştım ama üvey annesi onun Renee'yle dışarıda olduğunu söyledi. Otobüs Wilmington'a varın-

ca bir kez daha denedim ama Wendy hâlâ Renee'yle dışarıdaydı. Nadine'e, yani üvey anneye, kızların nereye gittiğine dair bir fikri olup olmadığını sordum. Olmadığını söyledi. Bütün gün boyunca onu arayan en sıkıcı insanmışım gibi çıkıyordu sesi. Hatta yıl boyunca. Belki de hayatı boyunca. Wendy'nin babasıyla aram iyiydi ama Nadine Keegan asla en büyük hayranlarımdan biri olmamıştı.

Boston'a vardığımda, nihayet Wendy'ye ulaştım. Sesi uykulu geliyordu, halbuki saat daha on birdi. Bahar tatilindeki üniversite öğrencilerinin çoğu için saat on birde gece yeni başlıyordur. Ona işi aldığımı söyledim.

"Senin adına oley!" dedi. "Eve mi gidiyorsun?"

"Evet, arabamı alır almaz." Ve tabii lastiğim patlamadıysa. O günlerde her zaman kabak lastikle gezerdim ve biri daima patlardı. Yedek lastiği mi soruyorsunuz? Çok komiksiniz, senyör. "Doğruca eve gitmek yerine geceyi Portsmouth'ta geçirip, yarın seni görebilirim, tabii..."

"İyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Renee burada kalıyor ve Nadine'in katlanabileceği misafir sayısı bununla sınırlı. Gelip gidenler konusunda ne kadar hassas olduğunu biliyorsun."

Gelip gidenlerin bazıları konusunda belki, ama ben daima Nadine'le Renee'nin can ciğer kuzu sarması olduklarını düşünürdüm. Fincan fincan kahve içerek sevdikleri film yıldızları hakkında sanki gerçek arkadaşlarıymış gibi dedikodu yaparlardı. Yine de bunu belirtmenin sırası değildi.

"Normalde seninle konuşmaya bayılırdım Dev ama yatmaya hazırlanıyordum. Ren'le çok yoğun bir gün geçirdik. Alışveriş ve... bir sürü başka şey."

Bir sürü başka şey konusunda ayrıntıya girmedi, ben de soru soracak kadar ilgilenmediğimi fark ettim. Bir uyarı işareti daha.

"Seni seviyorum Wendy."

"Ben de seni seviyorum." Bu cümle, ateşli olmaktan ziyade

formalite icabı söylenmiş gibiydi. *Yorgun, hepsi bu*, dedim kendi kendime.

İçimde belirgin bir huzursuzlukla Boston'dan yukarı, kuzeye çıktım. Sesindeki bir şey miydi, hevesten yoksun oluşu muydu bilmiyordum. Bilmek istiyor muydum onu da bilmiyordum. Yine de merak ediyordum işte. Bazen şimdi bile, bunca yıl sonra bile merak ediyorum. Wendy artık benim için bir yara izinden ve hatıradan başka bir şey değil; genç kadınların genç erkekleri zaman zaman incittiği gibi beni incitmiş birisi işte. Başka bir hayattan genç bir kadın. Yine de elimde olmadan o gün nerede olduğunu merak ediyorum. Bir sürü başka şeyin, neler olduğunu. Ve yanındakinin gerçekten Renee St. Clair olup olmadığını.

Pop müzikteki en tüyler ürpertici dizenin hangisi olduğu konusunda tartışabiliriz ama benim için o dize Beatles'ın ilk dönemlerinden, John Lennon'ın söylediği bir şarkıda geçer. *Öldüğünü görmeyi tercih ederim küçük kız, görmektense seni bir başka erkekle birlikte.* Ayrılık sonrasındaki afet döneminde Wendy hakkında asla böyle düşüncelere kapılmadığımı söyleyebilirdim size, ama tabii bu yalan olurdu. Sürekli bir düşünce değildi ama ayrılık sonrasındaki afet döneminde onu belli bir kötü niyetle düşündüm mü? Evet. Wendy'nin başına kötü bir şey (gerçekten kötü bir şey) gelmesini hak ettiğini düşünerek geçirdiğim uzun ve uykusuz geceler vardı. Bu şekilde düşünmek beni dehşete düşürüyordu, ama bazen düşünüyordum işte. Sonra kolunu Linda Gray'e dolamış ve üst üste iki tişört giymiş olarak Dehşet Evi'ne giren o adam geliyordu aklıma. Elinde kuş dövmesi ve cebinde de bir ustura olan o adam.

1973 yılının baharında, yani şimdi geriye baktığımda çocukluğumun son yılında, Wendy Keegan'ın Wendy Jones veya modern

davranıp evlenmeden önceki soyadını da dahil etmek istiyorsa belki Wendy Keegan-Jones olduğu bir gelecek görüyordum. Maine'deki veya New Hampshire'daki (belki Massachusetts'in batısındaki) bir göl kıyısında, iki küçük Keegan-Jones'un koşuşturmaları ve çığlıklarıyla dolu bir ev olacaktı, tam olarak en çok satan kitaplar arasına girmese de bizi rahat yaşatacak kadar popüler ve –burası çok önemliydi– iyi eleştiriler alan kitaplar yazacağım bir ev. Wendy, küçük bir butik açma hayalini gerçekleştirecekti (onun butiği de çok beğenilecekti), ben de yetenekli öğrencilerin katılmak için birbirleriyle kıyasıya rekabet edecekleri türden birkaç yaratıcı yazarlık dersi verecektim. Bunların hiçbiri gerçekleşmedi elbette, o nedenle çift olarak son buluşmamızın Profesör George B. Nako adlı asla var olmamış bir adamın ofisinde yaşanması son derece uygundu.

1968 yılının sonbaharında, okullarına dönen New Hampshire Üniversitesi öğrencileri, Hamilton Smith Binası'nın bodrumundaki basamakların altında, Profesör Nako'nun "ofisini" keşfettiler. Odanın duvarları sahte diplomalar, Arnavutluk sanatı olarak etiketlenmiş acayip suluboyalar, karelerin içine kurşunkalemle Elizabeth Taylor, Robert Zimmerman ve Lyndon Beans Johnson gibi isimler yazılı oturma planlarıyla kaplıydı. Var olmayan öğrencilerin gönderdiği ödevler de bulunuyordu. Birinin başlığının "Şark'ın Seks Yıldızları" olduğunu hatırlıyorum. Bir başkasına "Cthulhu'nun Erken Şiirleri: Bir Analiz" başlığı atılmıştı. Üç ayaklı kül tablası vardı. Merdivenlerin alt tarafına yapıştırılmış bir levhada PROFESÖR NAKO SEZ: "SİGARA İÇİLEBİLİR IŞIĞI DAİMA YANAR!" yazıyordu. Eski püskü birkaç rahat sandalyeyle, güzel bir oynaşma yeri arayan öğrencilerin çok işine yarayan aynı derecede külüstür bir kanepe vardı.

Son sınavımdan önceki çarşamba günü hava mevsime göre alışılmadık biçimde sıcak ve nemliydi. Öğleden sonra bir civa-

rında fırtına bulutları toplanmaya başladı, Wendy'nin George B. Nako'nun yeraltındaki "ofisinde" benimle buluşmayı kabul ettiği saat olan dört civarındaysa gökyüzü açıldı ve bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı. Buluşma yerine önce ben gittim. Wendy beş dakika sonra göründü, iliklerine kadar ıslanmıştı ama keyfi yerindeydi. Saçlarında su damlacıkları ışıldıyordu. Kollarıma atıldı, bana yaslanıp kıkırdayarak kıvrandı. Gök gürültüsü patladı, loş bodrum koridorunda sallanan birkaç lambanın ışığı titreşti.

Wendy, "Sarıl bana sarıl bana sarıl bana," dedi. "Yağmur... öyle soğuk ki."

Onu ısıttım, o da beni ısıttı. Çok geçmeden külüstür kanepede birbirimize dolanmış halde yatıyorduk; sol elimle Wendy'ye sarılmış, sutyensiz göğsünü avuçlamıştım; sağ elim de eteğinin altında ipek ve dantele dokunacak kadar yukarı sıyrılmıştı. Elimin bir iki dakika orada durmasına izin verdi, sonra benden uzaklaşıp saçlarını kabarttı.

"Yeter," dedi resmi bir havayla. "Ya Profesör Nako gelirse?"

"Bence bu pek mümkün değil, sence?" Gülümsüyordum ama kemerimin altında aşina bir zonklama vardı. Bazen Wendy o zonklamayı dindirirdi, "pantolon üstünden aganigi" dediğimiz şeyde bayağı uzmanlaşmıştı ama bugünün o günlerden biri olacağını sanmıyordum.

"Öğrencilerinden biri gelebilir ama," dedi. "Geçer bir not için yalvarmaya. 'Lütfen Profesör Nako, lütfen-lütfen-lütfen, ne isterseniz yaparım.'"

Bu da pek ihtimal dahilinde değildi ama üstümüze birilerinin gelmesi gayet mümkündü, yani Wendy bu konuda haklıydı. Öğrenciler, duvarlara yeni uyduruk ödevler veya Arnavutluk sanatından yeni örnekler asmak için ikide birde içeri dalıyorlardı. Kanepe oynaşmaya uygundu ama mekân değildi. Bir zamanlar öyleydi belki ama merdiven altındaki kuytuluk Sosyal Bilimler Fakültesi

öğrencileri için mitsel bir müracaat noktası haline geldiğinden beri bu özelliğini kaybetmişti.

"Sosyoloji finalin nasıl geçti?" diye sordum.

"İyi. Tam not alamam ama geçtiğime eminim, o kadarı da bana yeter. Özellikle de geçen sınavdan sonra." Parmaklarıyla merdivenin zikzaklarına dokunarak ve göğüsleri de büyüleyici bir biçimde havaya kalkarak gerindi. "Buradan tam..." Saatine baktı. "Bir saat on dakika sonra çıkacağım."

"Renee'yle birlikte mi?" Wendy'nin oda arkadaşına pek bayılmıyordum ama bunu ona söylemeyecek kadar da aklım vardı. Bir defa söyleyecek olmuştum ve Wendy'yle kısa, şiddetli bir kavgamız olmuştu. Hayatını yönetmeye çalışmakla suçlamıştı beni.

"Aynen öyle, bayım. Babamla üvey annemin evine bırakacak beni. Bir hafta sonra da, resmen Filene's çalışanı olacağız!"

Beyaz Saray'da memuriyet işi kapmışlar gibi konuşuyordu ama bu konuda da ağzımı açmadım. Kafamda başka şeyler vardı. "Cumartesi günü Berwick'e geliyorsun, değil mi?" Planımıza göre Wendy sabah gelecek, günü beraber geçirecektik ve gece de yatıya kalacaktı. Misafir odasında yatacaktı tabii, ama orası da koridorun birkaç adım ilerisindeydi. Sonbahara kadar bir daha görüşemeyebileceğimiz gerçeği söz konusuyken, "o işi" yapma ihtimalimizin bayağı kuvvetli olduğunu düşünüyordum. Tabii ya. Küçük çocuklar Noel Baba'ya inanır, New Hampshire Üniversitesi birinci sınıf öğrencileri de, hem de bütün bir yarıyıl boyunca, George B. Nako'nun gerçek İngilizce dersleri veren, gerçek bir profesör olduğuna inanır.

"Kessinlikleee." Etrafına bakındı, kimseyi göremeyince elini uyluğumdan yukarı kaydırdı. Kot pantolonumun ağına ulaşınca, orada bulduğu şeyi nazikçe çekiştirdi. "Gel buraya bakayım."

Sonunda "pantolon üstünden aganigime" kavuştum. Wendy'nin en gayretli çalışmalarından biriydi, yavaş ve ritmikti. Gök gü-

rültüsü uğuldadı ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmur bir noktada doluya dönüşürken suyun iç çekişleri de sert, sığ bir takırtı halini aldı. Sona geldiğimizde Wendy iyice sıkarak boşalmamın süresini uzattı ve aldığım zevki artırdı.

"Yurda dönerken iyice ıslanmaya dikkat et, yoksa bütün dünya burada ne haltlar karıştırdığımızı anlar." Ayağa kalktı. "Gitmem gerek, Dev. Hâlâ toplayacağım eşyalar var."

"Cumartesi öğlen seni alırım. Babam akşam yemeği için meşhur tavuk güvecinden yapacak."

Bir kere daha kessinlikleee, dedi. Beni öpmek için ayak parmaklarının ucunda yükselmesi gibi bu da bir Wendy Keegan alametifarikasıydı. Ne var ki, cuma günü Wendy'den bir telefon aldım. Renee'nin planlarının değiştiğini ve Boston'a iki gün daha erken gideceklerini söylüyordu. "Özür dilerim Dev ama beni o götürüyor, biliyorsun."

"Otobüse binebilirsin," dedim bunun işe yaramayacağını bile bile.

"Söz verdim tatlım. Üstelik Imperial'daki Pippin'e biletimiz var. Renee'nin babası bize sürpriz yapmış." Durakladı. "Benim adıma sevin. Sen ta Kuzey Carolina'ya gidiyorsun ve ben senin adına mutluyum."

"Mutlu," dedim. "Anlaşıldı, tamam."

"İşte böyle." Sesini alçalttı, bir sır paylaşıyormuş gibi konuştu. "Bir daha görüştüğümüzde bunu telafi edeceğim. Söz," dedi.

Asla tutamadığı bir söz oldu bu ama sözünü bozmak zorunda da kalmadı, çünkü o günden sonra Wendy Keegan'ı bir daha asla Profesör Nako'nun "ofisinde" görmedim. Gözyaşları ve suçlamalarla dolu son bir telefon görüşmesi bile olmadı. Bunu Tom Kennedy tavsiye etmişti (Tom'dan birazdan bahsedeceğiz). Muhtemelen iyi bir şeydi. Wendy öyle bir telefon beklemiş, hatta öyle bir telefonu istemiş olabilir. Öyle bir beklentisi varsa da, hayal kırıklığına uğradı.

Umarım uğramıştır. Bütün eski hummaların ve deliliklerin uzak geçmişimde kaldığı bunca yılın ardından, hâlâ onun hayal kırıklığına uğradığını umuyorum.

Aşk, yara izleri bırakır ardında.

Hayalini kurduğum kitapları, çok iyi eleştiriler alacak o neredeyse çok satan kitapları asla yazmadım, ama yazar olarak gayet iyi bir gelirim var ve bunun kıymetini biliyorum. Binlercesi benim kadar şanslı değil. Gelir basamaklarında istikrarlı bir biçimde tırmandım ve şu anda bulunduğum yere, muhtemelen adını bile duymadığınız bir dergi olan *Ticari Uçuş*'taki işime ulaştım.

Yazı işleri müdürlüğü görevini devralmamdan bir yıl sonra, kendimi yeniden New Hampshire Üniversitesi'nin kampusunda buldum. Yirmi birinci yüzyılda ticaret dergilerinin geleceği konulu iki günlük bir sempozyuma katılmak üzere oradaydım. İkinci gün, arada, bir hevesle Hamilton Smith Binası'na gittim ve bodruma inen basamakların altına baktım. Ödevler, yıldız isimleriyle dolu oturma planları ve Arnavutluk sanatı örnekleri, hepsi gitmişti. Sandalyeler, kanepe ve ayaklı küllükler de öyle. Yine de birisi hatırlıyordu. Merdivenlerin alt tarafına, bir zamanlar sigara içilebilir ışığının daima yanık olduğunu ilan eden levhanın durduğu yere şeffaf bantla tutturulmuş bir sayfa, sayfanın üstünde de tek satır bir yazı vardı. Harfler o kadar küçüktü ki, okuyabilmek için iyice sokulup parmaklarımın ucunda yükselmem gerekti:

Profesör Nako, artık Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu'nda ders vermektedir.

Ee, neden olmasın?

Olmaması için hangi boktan sebep var?

Wendy'ye gelince, ben de sizden fazla bir şey bilmiyorum. Herhalde Google'a, yirmi birinci yüzyılın sihirli fal küresine başvurup onun izini sürebilir, kendi rüyasını, seçkin küçük bir butik açma hayalini gerçekleştirip gerçekleştirmediğini öğrenebilirim, ama bunu yapmak ne işe yarar ki? Olan olmuş, biten bitmiş. Eğlence Parkı'ndaki (Heaven's Bay adlı bir kentin sahil şeridinin hemen ilerisinde, bunu belirtmeyi de unutmayalım) işimin yanında kırık kalbimin ne önemi vardı ki. Mike ve Annie Ross'un bununla büyük ilgisi var.

Sonunda babamla ben, babamın o meşhur tavuk güvecini yanımızda üçüncü biri olmadan yedik. Timothy Jones büyük ihtimalle buna hiç aldırmamıştı; saklamaya çalışsa da babamın Wendy hakkındaki düşüncelerinin benim Wendy'nin arkadaşı Renee hakkındaki düşüncelerimle üç aşağı beş yukarı aynı olduğunu biliyordum. O sıralar, bunu babamın, Wendy'nin hayatımdaki yerini biraz kıskanmasına bağlıyordum. Oysa şimdi, onun Wendy'yi benim gördüğümden çok daha net gördüğünü düşünüyorum. Bunu kesinlikle söyleyemem tabii, bu konuda hiç konuşmadık. Erkeklerin, kadınlar hakkında anlamlı bir şekilde nasıl konuşulacağını bildiklerinden şüpheliyim.

Yemek yenip de bulaşıklar yıkandıktan sonra kanepeye oturduk, bira içip patlamış mısır yiyerek Gene Hackman'ın ayak fetişisti sert bir polisi canlandırdığı filmi seyrettik. Wendy'yi özlüyordum (sevgilim o sırada muhtemelen Pippins kumpanyasının "Spread a Little Sunshine" şarkısını dinliyordu) ama ortamda yalnızca iki erkeğin bulunmasının da kendine özgü avantajları vardır, rahatça yellenebilmek ve geğirebilmek gibi.

Ertesi gün, yani evdeki son günümde, büyüdüğüm bu evin

arkasındaki koruluktan geçen kullanılmayan demiryolu raylarında yürüyüş yaptık. Annemin, arkadaşlarımla benim raylardan uzak durmamız konusunda kesin talimatı vardı. Raylardan son yük vagonunun on yıl önce geçmiş olmasıysa, onun için hiç önemli değildi. Orada oynadığımız takdirde, son bir trenin (siz ona Çocuk Yiyen Ekspres diyebilirsiniz) kurşun hızıyla gelerek hepimizi pelteye çevireceğinden emindi. Ne var ki, tarifede bulunmayan bir trenin altında kalan kendisi oldu. Kırk yedi yaşında, metastaz yapan göğüs kanserine kurban gitti. Boktan bir ekspres tren, hem de nasıl.

Babam, "Bu yaz seni özleyeceğim," dedi.

"Ben de seni."

"Ah, unutmadan şunu vereyim." Göğüs cebine uzanıp bir çek çıkardı. "İlk iş olarak bir hesap açtır da şunu yatır. Hem sor bakalım, tahsilat sürecini hızlandırabiliyorlar mıymış?"

Çekin miktarına baktım. İstediğim gibi beş yüz değil, bin dolarlık bir çekti. "Baba, bu kadar paran var mı?"

"Var. Kafeteryadaki işini bırakmamanın büyük yardımı dokundu. Bu sayede sana takviye yapmama gerek kalmadı. Bunu ikramiye gibi düşün."

Yanağını öptüm, teni yüzümü kaşındırdı. O sabah tıraş olmamıştı. "Teşekkür ederim."

"Oğlum, gerçekten önemli değil." Cebinden bir mendil çıkarıp sakin sakin, mahcubiyet belirtisi göstermeden gözlerini kuruladı. "Muslukları açtığım için kusura bakma. Çocukların evden ayrılması insana zor geliyor. Günün birinde bunu sen de anlayacaksın, ama umarım yanında çocukların gittikten sonra sana yoldaşlık edecek iyi bir kadın olur."

Bayan Shoplaw'ın çocuklar büyük bir risktir, deyişini hatırladım. "Baba, kendi başına yapabilecek misin?"

Babam mendilini cebine koyarak bana ışıl ışıl, içten bir gülüm-

seme sundu. "Beni arada sırada ara, her şey yolunda gider. Bir de iş iş deyip seni şu pis hız trenlerinin tepelerine tırmandırmalarına da izin verme."

Bu söylediği kulağa epey heyecanlı geliyordu ama babama böyle bir şeye izin vermeyeceğimi söyledim.

"Bir de..." Ne var ki onun ne diyeceğini; öğüt mü vereceğini yoksa uyarıda mı bulunacağını hiç öğrenemedim. Babam eliyle gösterdi. "Şuraya da bak hele!"

Elli metre kadar ötemizden, ağaçların arasından bir maral çıkmıştı. Hayvan, sağrılarına sürünecek kadar yüksek yaban otlarıyla altın başakların olduğu paslı demiryolu raylarından birine ihtiyatla bastı; orada durarak kulakları dikilmiş vaziyette sükûnetle bize baktı. O ana dair hatırladığım şey, sessizlik. Hiçbir kuş ötmedi, başımızın üstünden uğuldayarak hiçbir uçak geçmedi. Annem bizimle olsaydı, fotoğraf makinesi yanında olurdu ve deliler gibi fotoğraf çekerdi. Bunu düşününce onu yıllardır hiç özlemediğim kadar çok özlediğimi anladım.

Babama kısa ama coşkulu bir kucaklamayla sarıldım. "Seni seviyorum baba."

"Biliyorum," dedi. "Biliyorum."

Arkamı döndüğümde geyik gitmişti. Bir gün sonra ben de gittim.

Heaven's Bay'in anacaddesindeki büyük gri eve döndüğümde, deniz kabuklarından yapılma tabela aşağı indirilmiş ve depoya kaldırılmıştı, çünkü o yaz için Bayan Shoplaw'ın bütün odaları dolmuştu. Bir oda kapmamı tavsiye ettiği için içimden Lane Hardy'ye teşekkür ettim. Eğlence Parkı'nın yaz taburları kente gelmişti ve bütün pansiyonlar tam kapasite doluydu.

İkinci katı, kütüphaneci Tina Ackerley'le paylaşıyordum. Ba-

yan Shoplaw üçüncü kattaki odaları Erin Cook adlı söğüt dalı gibi, kızıl saçlı bir güzel sanatlar öğrencisiyle; Rutgers öğrencisi, kısa boylu ama sağlam yapılı Tom Kennedy'ye kiralamıştı. Hem lisede hem de Bard'da fotoğrafçılık dersleri almış olan Erin, Hollywood Kızı olacaktı. Tom'la bana gelince...

"Mutlu Yardımcılar," dedi Tom. "Bir başka deyişle, ne iş olsa yapacağız. Şu adam, Fred Dean, başvuru formumda genel işler kutucuğunu işaretlemişti. Ya sen?"

"Aynısı," dedim. "Herhalde hademelik yapacağız."

"Pek sanmam."

"Gerçekten mi? Neden?"

"Beyazız da ondan," diye cevap verdi ve üstümüze düşen temizlik işlerini yapmamıza rağmen, büyük ölçüde haklı olduğu ortaya çıktı. Göğüs ceplerine Mutlu Tazı armaları dikilmiş tulumlar giymiş yirmi erkekle otuzdan fazla kadından oluşan temizlik ekibinin tamamı Haitili ve Dominikliydi ve kesinlikle kayıt dışı olmalıydılar. Kıyıdan on beş kilometre kadar içerideki köylerinde yaşıyor ve lunaparkla köy arasında emekliye ayrılmış bir çift okul otobüsüyle taşınıyorlardı. Tom'la ben saat başı dört dolar kazanıyorduk, Erin bizden biraz daha fazla alıyordu. Temizlikçilerin ne kazandığını Tanrı bilirdi. Tabii sömürülüyorlardı ve bütün güneyde çok daha kötü durumdaki kaçak göçmen işçilerin bulunduğunu söylemek de, bütün bunların kırk yıl önce olduğunu dile getirmek de bu durumu mazur göstermiyor. Gerçi tek bir avantajları vardı, o da kürk giymek zorunda değildiler. Erin de öyle.

Tom'la benim böyle bir mecburiyetimiz vardı.

İşteki ilk günümüzden önceki gece, üçümüz birbirimizi tanımaya çalışarak ve önümüzdeki yaz hakkında fikirler yürüterek Shop-

law Evi'nin salonunda oturuyorduk. Biz konuşurken, babamla raylarda gördüğümüz maral kadar sakin güzellikteki ay, Atlantik üzerinde yükseldi.

Erin, "Aman yani, alt tarafı bir lunapark," dedi. "İşimiz ne kadar zor olabilir ki?"

Tom, "Sana göre hava hoş," diye açıkladı. "Kimsenin senden yavrukurtlar ekibindeki her bir veledin öğle yemeğini boşaltmasının ardından Dönen Fincanlar'ı temizlemeni beklediği yok."

Erin, "Üstüme düşeni yaparım," dedi. "Fotoğraf çekmenin yanı sıra kusmuk paspaslamam gerekirse, öyle olsun bakalım. Seneye beni bekleyen bir okul var ve beş parasız sayılırım."

Tom, "Aynı ekibe düşmeye çalışalım," dedi, sonunda öyle de oldu. Eğlence Parkı'ndaki her çalışma ekibinin köpekçe isimleri vardı, bizimki de Av Köpeği Ekibi'ydi.

Tam o sırada Emmalina Shoplaw, üstünde beş şampanya kadehi olan bir tepsiyle odaya girdi. Kendisine Joyce Carol Oatesvari bir hava veren gözlükleri ve kocaman gözleri olan fasulye sırığı Bayan Ackerley, elinde şampanya şişesiyle onun yanında yürüyordu. Tom Kennedy neşelendi. "Yoksa Fransız zencefilli gazoz kokusu mu alıyorum? Köpek öldüren olamayacak kadar seçkin görünüyor."

Bayan Shoplaw, "Şampanya, evet," dedi. "Yalnız genç Bay Kennedy, *Moët et Chandon* bekliyorsanız, hayal kırıklığına uğrayacaksınız demektir. Market süprüntüsü değil ama en pahalı cins de değil."

Tom, "İş arkadaşlarım adına konuşamam ama," dedi, "damağını sirkeden hallice şaraplarla terbiye etmiş biri olarak, hayal kırıklığına uğrayacağımı zannetmiyorum."

Bayan Shoplaw gülümsedi. "Yazın gelişini hep böyle kutlarım. Şans getirsin diye. İşe yarıyor herhalde ki, şimdiye kadar boş kaldığım bir mevsim olmadı. Birer kadeh alın lütfen." Söyleneni yaptık. "Tina, kadehleri doldurur musun?"

İncecik kadehler dolunca Bayan Shoplaw kendininkini havaya kaldırdı, biz de kadehlerimizle ona katıldık.

Ev sahibemiz, "Erin'in, Tom'un ve Devin'in şerefine," dedi. "Harika bir yaz geçirsinler ve kürkü de ancak hava 25 derecenin altında olduğunda giysinler."

Kadehlerimizi tokuşturup içtik. Belki en pahalısından değildi ama yine de harikaydı, üstelik hepimizin birer yudum daha almasına yetecek kadar da vardı. Bu defa kadeh kaldıran Tom oldu. "Bizleri fırtınadan koruyan bir sığınak sağlayan Bayan Shoplaw'a."

"Ah, teşekkür ederim Tom, çok tatlısın. Ama kiranda indirim yapacağımı zannediyorsan, çok yanılıyorsun."

İçtik. Kendimi çok hafif çakırkeyif hissederek, "Bu kürk meselesi ne böyle?" diye sordum.

Bayan Shoplaw ve Bayan Ackerley birbirlerine bakıp gülümsediler. Cevap veren kütüphaneci oldu, tabii buna cevap denebilirse. "Öğreneceksiniz," dedi.

Bayan Shoplaw, "Çok geç saatlere kadar oturmayın çocuklar," diye öğütledi. "Sabah erkenden işbaşı yapacaksınız. Gösteri dünyasındaki kariyeriniz sizi bekliyor."

Gerçekten de erken işbaşı yapıyorduk: Sabah saat yedide, lunapark bir başka yaz mevsimi için kapılarını açmadan iki saat önce. Kumsalda üçümüz birlikte yürüdük. Tom, yolun büyük kısmında konuştu. Her zaman konuşuyordu zaten. Çok eğlenceli ve durmaksızın neşeli olmasaydı, bu kadar çok konuşması sıkıcı olurdu. Spor ayakkabıları sol elinin parmakları arasında sallanarak suyun kıyısında yürüyen Erin'in ona bakışlarından, kızın büyülendiğini ve hayran kaldığını anlayabiliyordum. Tom'un bunu yapabilme yeteneğine imrendim. Tıknazdı, yakışıklılıktan fersah

fersah uzaktı ama enerjikti ve ağzı, bende ne yazık ki olmayan bir yetenekle iyi laf yapıyordu. Dünyadan haberi olmadığı için yazarla yatan yıldız adayıyla ilgili eski fıkrayı hatırlıyor musunuz?

Tom, elini Kumsal Yolu'ndaki evlere doğru sallayarak, "Vay, sizce şu evlerin sahiplerinin ne kadar parası vardır?" diye sordu. Şatoya benzeyen büyük, yeşil evin yanından geçiyorduk ama o sırada kadından da, tekerlekli sandalyede oturan çocuktan da eser yoktu. Annie'yle Mike Ross daha sonra ortaya çıktı.

Erin, "Milyonları vardır muhtemelen," dedi. "Burası Hampton's değilse de, babamın diyeceği gibi, az buz da değil hani."

"Lunapark, emlak değerlerini biraz düşürüyordur," dedim. Eğlence Parkı'nın mavi göklerini fon almış en belirgin üç işaretine bakıyordum. Yıldırım, Çılgın Sarkaç, Carolina Çarkı.

Tom, "Hayır, sen zenginlerin kafa yapısını anlamıyorsun," dedi. "Sokakta dilenen berduşların yanından geçerler ya hani, tıpkı öyle. Görüş alanlarından onları siliveriyorlar. Dilenci mi? Ne dilencisi? Lunapark için de aynı şey geçerli. Ne lunaparkı? Bu evlerin sahipleri başka bir varoluş seviyesinde yaşıyor gibiler." Gözlerini güneşe karşı siper edip o sonbahar, artık bir çift olan Erin Cook ve Tom Kennedy okullarına döndükten sonra hayatımda büyük bir rol oynayacak olan yeşil eve bakarak durdu. "Şu benim olacak. Mülkiyeti... Dur bakayım... 1 Haziran 1987'de devralmayı bekliyorum."

"Şampanyalar benden," dedi Erin. Hepimiz güldük.

O sabah, Eğlence Parkı'nın yaz mevsimi çalışanlarını ilk ve son defa olmak üzere hep bir arada gördüm. İkinci sınıf *country* şarkıcılarıyla yaşlanmakta olan *rock* şarkıcılarının sahne aldığı Dalga Salonu adlı konser salonunda toplandık. Neredeyse iki yüz kişiydik.

Bu iki yüz kişinin çoğu, Tom, ben ve Erin gibi fındık fıstık parasına çalışmaya razı üniversite öğrencileriydi. Tam zamanlı çalışanların bazıları da oradaydı. Bugün iş için giyinerek çingene kıyafetlerine bürünmüş ve sallantılı küpelerini takmış olan Rozzie Gold'u gördüm. Lane Hardy sahnedeydi, kürsüye bir mikrofon yerleştirmiş, parmaklarıyla pat pat üstüne vurarak çalışıp çalışmadığını kontrol ediyordu. Her zamanki tesadüfi açısıyla yan yatırılmış melon şapkası başındaydı. Orada toplanmış bütün o çocukların arasından beni nasıl seçti bilemiyorum ama seçti ve şapkasının eğik kenarına dokunarak küçük bir selam yolladı. Ben de hemen karşılık verdim.

Hardy işini bitirdi, sahneden yere atlayıp Rozzie'nin ona ayırdığı sandalyeye oturdu. Fred Dean yan taraftan hızla yürüyerek sahneye çıktı. "Oturun lütfen, herkes otursun lütfen. Ekiplerinize ayrılıp görevlerinizi almadan önce, Eğlence Parkı'nın sahibi ve işvereniniz size birkaç kelime söylemek istiyor. Lütfen, Bay Bradley Easterbrook için bir alkış."

Söyleneni yaptık; sahnenin kenarından kalçaları veya sırtı veya ikisi birden ağrıyan yaşlı bir adam dikkatli, yüksek adımlarla çıktı. Uzun boylu ve şaşkınlık uyandıracak derecede zayıftı. Lunapark sahibinden ziyade cenaze levazımatçısına benzemesine yol açan siyah bir takım elbise giymişti. Uzun ve solgun yüzü çıkıntılarla ve et benleriyle doluydu. Onun için tıraş olmak herhalde işkence gibiydi ama adam yine de sinekkaydı tıraşlıydı. Mutlaka boya şişesinden çıkma olan abanoz karası saçları derin çizgilerle dolu alnından geriye doğru taranmıştı. Bay Easterbrook, sırf mafsaldan ibaretmiş gibi görünen kocaman ellerini önünde kavuşturmuş olarak kürsünün yanında durdu. Gözleri, torbalarla çevrili yuvalarında iyice derine gömülüydü.

Yaşlılık gençliğe baktı, gençliğin alkışları önce hafifledi, sonra da söndü.

Ne beklediğimizi pek bilmiyorum, büyük ihtimalle matem dolu, sis düdüğü gibi bir sesin Kızıl Ölüm'ün yakında hepimizi

ele geçireceğini söylemesini bekliyorduk. Sonra Bay Easterbrook gülümsedi, gülümsemesi adamı parayla çalışan müzik kutusu gibi ışıl ışıl bir hale getirdi. Yaz mevsimi çalışanları arasında bir rahatlama nefesinin hışırtısı dolaşır gibi oldu. Daha sonra, Bradley Easterbrook'un o yaz doksan üç yaşını doldurduğunu öğrendim.

"Çocuklar," dedi. "Hepiniz Eğlence Parkı'na hoş geldiniz." Sonra, kürsünün arkasına geçmeden önce, gerçekten eğilerek bizleri selamladı. Birkaç saniye mikrofonu ayarlamakla uğraştı; bir dizi yüksek cızırtı ve tıkırtı duyuldu. Bunları yaparken derine gömülü gözlerini bizden hiç ayırmamıştı.

"Yeniden buraya gelmiş pek çok tanıdık yüz görüyorum, bu da beni daima mutlu eder. Taze katılımcılar, hayatınızın en güzel yazını geçirmenizi, bu mevsimin gelecekteki bütün işleriniz için bir kıstas olmasını dilerim. Hiç kuşkusuz mübalağalı bir dilekte bulunuyorum ama yıllar yılı böyle bir yeri işleten kişinin geniş bir mübalağa yelpazesi olmalıdır. Şurası kesin, bunun gibi bir işiniz bir daha olmayacak."

Zavallı mikrofonun eklemli boynunu bir kez daha çevirerek bizleri süzdü.

"Birkaç dakika içinde Bay Dean ve yönetim kadrosunun kraliçesi olan Bayan Brenda Rafferty sizleri ekiplere ayıracak. Her ekipte yedi kişi bulunacak. Sizden ekip halinde hareket etmeniz ve ekip olarak çalışmanız bekleniyor. Ekibinizin görevleri lideriniz tarafından bildirilecek ve haftadan haftaya, bazen de günden güne değişecek. Değişiklik hayatın tuzu biberiyse, önümüzdeki birkaç ayı fazlasıyla baharatlı bulacaksınız. Genç hanımlar ve genç beyler, bir düşünceye her şeyden öte önem vermenizi rica ediyorum. Lütfen bunu yapın."

Cevap vermemizi beklermiş gibi durakladı ama hiçbirimizin sesi çıkmadı. Ona, siyah takım elbiseyle yakası açık, beyaz gömlek giymiş bu çok yaşlı adama bakmakla yetindik. Bay Easterbro-

ok yeniden konuştuğunda, kendi kendine hitap eder gibiydi, en azından başlangıçta.

"Savaşlarla, acımasızlıkla ve anlamsız trajedilerle dolu, kırık dökük bir dünyada yaşıyoruz. Bu dünyaya ayak basan her insan, payına düşen mutsuzluğu ve uykusuz geceleri alıyor. Bunu henüz öğrenmeyenleriniz de öğrenecek. İnsan yaşamının bu üzücü ama inkâr edilemez gerçeği bir tarafta dururken, bu yaz sizlere paha biçilmez bir armağan sunuldu. Eğlence satmak üzere burada bulunuyorsunuz. Müşterilerinizin güçlükle kazanılmış dolarları karşılığında, onlara mutluluk dağıtacaksınız. Çocuklar evlerine döndüklerinde burada yaptıkları ve gördükleri şeylerin hayalini kuracaklar. İşleriniz bazen çok ağırlaşacak, öyle zamanlarda veya her zaman olduğu gibi insanlar kaba davrandıklarında veya üstün çabalarınızın takdir edilmediğini düşündüğünüzde, bunu hatırlayacağınızı umut ediyorum. Burası farklı bir dünya. Kendine özgü âdetleri ve kendine özgü bir dili var. Biz bu dile lisan diyoruz. Siz de bugün lisanı öğrenmeye başlayacaksınız ve onun yanı sıra, ayak uydurmayı da öğreneceksiniz. Bunu açıklamayacağım, çünkü açıklanacak bir şey değil. Yalnızca öğrenilecek bir şey."

Tom bana doğru eğilerek, "Lisan öğrenmek? Ayak uydurmak? Anonim Alkolikler toplantısına mı düştük nedir?" diye fısıldadı.

Onu susturdum. Toplantıya, çoğunlukla yapmayacaksın, etmeyeceksin sözlerinden oluşan bir dizi emir almayı bekleyerek gelmiştim, onun yerine karşımda bir çeşit ham şiirsellik bulmuştum. Durumdan çok hoşnuttum doğrusu. Bradley Easterbrook bizi süzdü, sonra bir başka gülümsemeyle at gibi dişlerini sergiledi. Bu defaki gülümsemesi dünyayı yutabilecek kadar genişti. Erin Cook büyük bir dikkatle ona bakıyordu. Yeni yaz çalışanlarının büyük kısmı da öyle. Tıpkı öğrencilerin yepyeni ve büyük ihtimalle harika bir gerçekliğe bakış açısı sunan bir öğretmene baktıkları gibi.

"Buradaki işinizden memnun kalacağınızı umarım. Memnun olmadığınız zamanlarda, örneğin kürkü giyme sırası size geldiğinde, ne kadar ayrıcalıklı olduğunuzu hatırlamaya çalışın. Hüzünlü ve karanlık bir dünyada küçük mutluluk adalarıyız. Çoğunuz hayatı hakkında çeşitli planlar kurdu bile. Doktor, avukat olmayı umuyorsunuz, hatta ne bileyim, belki de politikacı..."

Birisi, "Tanrı aşkına, hayır!" diye bağırdı ve bir kahkaha tufanı koptu.

Easterbrook'un gülümsemesinin daha da genişlemesinin mümkün olmadığını sanmıştım ama genişledi. Tom başını sallıyordu ama o da teslim olmuştu. "Tamam, şimdi anladım," diye fısıldadı kulağıma. "Bu adam eğlencenin peygamberi."

"Sevgili genç dostlarım, ilginç ve verimli hayatlar süreceksiniz. Pek çok güzel şey yapacak, kayda değer deneyimler edineceksiniz. Bütün bunların arasında, Eğlence Parkı'nda geçirdiğiniz zamanı daima özel bir dönem olarak hatırlayacağınızı umuyorum. Mobilya satmıyoruz. Araba satmıyoruz. Arazi, ev ya da emeklilik fonu da satmıyoruz. Siyasi bir gündemimiz yok. Eğlence satıyoruz. Bunu sakın unutmayın. Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim. Şimdi iş başına."

Kürsüden indi, bir kez daha eğildi ve aynı acı dolu, yüksek adımlarla sahneden çekildi. Neredeyse alkışlar başlamadan önce ortadan kaybolmuştu. Dinlediğim en güzel konuşmalardan biriydi, çünkü saçmalık değil gerçekleri dile getirmişti. Yani, bir düşünün. Kaç hödük özgeçmişine, 1973 yılında üç ay boyunca eğlence sattım diye yazabilir ki?

Bütün ekip liderleri, mevsim dışında da karnaval dünyasında görev yapan uzun dönemli Eğlence Parkı çalışanlarıydı. Çoğu

aynı zamanda Lunapark Hizmetleri Komitesi üyesiydi, yani hem eyalet kanunlarıyla ulusal düzenlemelerden (1973'te bunların ikisi de çok gevşekti), hem de müşteri şikâyetlerinden sorumluydular. O yaz şikâyetlerin çoğu yeni sigara içme yasağıyla ilgiliydi.

Ekip liderimiz Gary Allen, yetmiş yaşlarında, Annie Oakley Atış Poligonu'nu işleten ufak tefek, enerjik bir adamdı. Yalnız ilk günden sonra hiçbirimiz bir daha çadırı bu isimle anmadık. Lisana göre atış poligonuna saçma tezgâhı deniyordu, Gary de saçma tezgâhını işletiyordu. Av Köpeği Ekibi'nin yedi üyesi olarak, mekânında Gary'yle buluştuk. Adam zincirlere bağlı tüfekleri düzenlemekle meşguldü. Eğlence Parkı'ndaki ilk resmi görevim, Erin, Tom ve ekibimdeki diğer dört kişiyle birlikte atış ödüllerini rafa dizmek oldu. Mekânın gururu, kimsenin pek kazanamadığı tüylü, kocaman oyuncak hayvanlardı. Gerçi Gary, her gece işler doruk noktasındayken bu oyuncaklardan en az birini kazandırmaya dikkat ettiğini açıkladı.

“Enayileri severim,” dedi. “Severim ya. En sevdiğim enayiler de aynalı piliçlerdir, yani güzel kızlar. Aynalı piliçlerin en hoşuma gidenleri de açık yakalı bluzlar giyip ateş etmek için na böyle öne eğilenleridir.” Havalı saçma atacak şekilde elden geçirilmiş bir 22'liği kaptı (silah aynı zamanda tetiğin her çekilişinde yüksek sesli, tatminkâr bir patlama çıkaracak şekilde değiştirilmişti) ve bize göstermek için öne eğildi.

“Herifin biri böyle yaparsa, atış çizgisini ihlal ettiğini söylerim. Peki ya aynalı piliçler aynı şeyi yaparsa? Asla bir uyarıda bulunmam.”

Başında Florida Devlet Üniversitesi kepi olan gözlüklü, kaygılı görünümlü bir genç olan Ronnie Houston, “Burada atış çizgisi yok ki Bay Allen,” dedi.

Gary olmayan kalçalarında, elleri yumruk yapılmış halde ona baktı. Kot pantolonu yer çekimi kanununa başkaldırarak kendili-

ğinden ayakta duruyor gibiydi. "Kulağını dört aç oğlum, sana üç şey diyeceğim. Hazır mısın?"

Ronnie başını salladı. Not almak ister gibi bir hali vardı. Aynı zamanda arkamıza saklanmak ister gibi de görünüyordu.

"Birincisi. Bana Gary ya da babalık diyebilirsin, hatta istersen kahpenin evladı de; öğretmen falan olmadığıma göre şu bay lafını ortadan kaldır. İkincisi. O boktan okul çocuğu şapkasını bir daha başında görmeyeyim. Üçüncüsü. Atış çizgisi, herhangi bir akşamda ben nerede olduğunu söylüyorsam oradadır. Bunu yapabilirim, çünkü çizgi burada, saksımın içinde." Dediğinin iyice anlaşılması için boğum boğum damarlı çökük şakağına parmağının ucuyla vurdu; sonra elini ödüllere, hedeflere ve tavşanların –hödüklerin– papellerini bıraktığı tezgâha doğru salladı. "Bunların hepsi saksıda. Kurşun zihinsel bir yer. Annaşıldı mı?"

Ronnie anlamamıştı ama hararetle başını salladı.

"Şimdi o inek bokuna benzeyen okul çocuğu şapkasını çıkar. Kendine siperlikli bir Eğlence Parkı şapkası veya Mutlu Tazı Howie köpek başlığı al. İlk işin bu olsun."

Ronnie üniversite kepini hemen çıkarıp arka cebine tıktı. O gün daha sonra, sanırım bir saat içinde, onun yerine lisanda köpek kepi olarak bilinen bir Howie kepi almıştı bile. Üç gün boyunca fırçalanıp acemi çaylak olarak nitelendirildikten sonra yeni köpek kepini otoparka götürdü, güzelce yağ bulaşmış bir yer bulup kepin üstünde biraz tepindi. Yeniden başına geçirdiğinde kep uygun görünümdeydi. Yani hemen hemen. Ronnie Houston asla tam anlamıyla uygun görünüme bürünemedi. Bazı insanlar sonsuza dek acemi çaylak olarak kalmaya mahkûmdu. Tom'un bir gün Ronnie'nin yanına sokulup çok önemli son rötuşu gerçekleştirmek için kepin üstüne işemesi gerektiğini söylediğini hatırlıyorum. Ne var ki Ronnie'nin bunu ciddiye almaya niyetlendiğini anlayınca lafı çevirdi ve kepi okyanus suyuna batırmanın da aynı etkiyi yaratacağını belirtti.

O arada Babalık bizi inceliyordu.

"Güzel hanımlardan bahsetmişken, aramızda da bir tane bulunduğunu görüyorum."

Erin alçakgönüllülükle gülümsedi.

"Hollywood Kızı mısın güzelim?"

"Bay Dean görevimin bu olduğunu söyledi."

"O zaman git de Brenda Rafferty'yi bir gör. Buralarda komutan yardımcısı odur, aynı zamanda lunapark kızlarının da annesidir. Sana şu hoş, yeşil elbiselerden bir tane giydirir. Eteğinin kısanın kısası olmasını istediğini söyle ona, e mi?"

Erin, "Haydi oradan, seni kart zampara," dedi ve Babalık başını arkaya atıp böğürerek gülmeye başlayınca hemen ona katıldı.

"Küstah! Hazırcevap! Hoşuma gitti mi? Gitti. Hödüklerin fotoğrafını çekmediğin zaman Babalık'ın yanına dön de sana yapacak iş bulayım. Yalnız önce üstünü değiştir, yeşil elbisene yağ veya talaş bulaşmasın. *Kapiş*?"

"Evet," dedi Erin. Yeniden tepeden tırnağa iş havasına bürünmüştü.

Babalık Allen saatine baktı. "Lunapark bir saate kadar açılıyor, ufaklıklar, o zaman hem öğrenecek, hem de para kazanacaksınız. Oyuncaklarla başlayın." Hepimizi teker teker işaret ederek bir oyuncağın adını söyledi. Bana Carolina Çarkı düşmüştü, buna sevindim. "Bir iki soru cevaplayabilirim, ancak o kadar vaktim var. Sorusu olan var mı, yoksa işe koyulmaya hazır mısınız?"

Elimi kaldırdım, Allen başını salladı ve adımı sordu.

"Devin Jones, efendim."

"Bana bir daha efendim dersen kıçına tekmeyi yersin delikanlı."

"Devin Jones, Babalık." Ona kahpenin evladı diye hitap edecek değildim, en azından şimdilik. Birbirimizi daha yakından tanıdıktan sonra belki.

“Sor bakalım,” dedi başını sallayarak. “Aklında ne var Jonesy? Şu güzel kızıl saç yığınından başka yani?”

“Karnaval karnaval gezmek ne demek?”

“İhtiyar Easterbrook gibi olmak demek. Babası ta 1930’lardaki toz fırtınası günlerinde karnavallarda çalışıyormuş, dedesiyse Büyük Şef Yowlatcha’nın rol aldığı sahte Kızılderili gösterileri sırasında bu işin içindeymiş.”

Tom neredeyse sevinçle, “Şaka yapıyorsun!” diye haykırdı.

Babalık, sakin bir bakışla bakarak Tom’u sindirdi, ki bunu yapmak öyle kolay iş değildi. “Evlat, tarih nedir bilir misin?”

“Şey... Geçmişte olup bitenler mi?”

Babalık, branda bezinden alet kemerini bağlarken, “Hayır,” dedi. “Tarih, insan ırkının müşterek ve atadan kalma pislikleridir. Kocaman ve durmadan yükselen bir gübre yığınıdır. Şu anda yığının tepesindeyiz ama çok geçmeden gelecek kuşakların boklarının altında kalacağız. Bir örnek vermem gerekirse, eski fotoğraflarda akrabalarının kılık kıyafetlerinin o kadar komik görünmesinin sebebi budur. Çocuklarının ve torunlarının bokları altına gömülmeye mahkûm birisi olarak, birrazzcık daha hoşgörülü olabilirsin.”

Tom, büyük ihtimalle zekice bir cevap yapıştırmak üzere ağzını açtı ama sonra akıllılık edip kapattı.

Av Köpeği Ekibi’nin bir başka üyesi George Preston, “Siz de karnaval karnaval gezenlerden misiniz?” diye sordu.

“Hayır. Babam Oregon’da sığır yetiştirirdi. Şimdi işi kardeşlerim yürütüyor. Ailenin yüz karasıyım ve bundan fena halde gurur duyuyorum. Tamam, başka bir şey yoksa ahmaklığı bir tarafa bırakıp işe koyulma vakti.”

Erim, “Bir şey daha sorabilir miyim?” dedi.

“Sırf güzel olduğun için sorabilirsin.”

“‘Kürkü giymek’ ne demek?”

Babalık Allen gülümsedi, ellerini dükkânının tezgâhına dayadı. "Söyle bana küçükhanım, bunun ne demek olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

"Şey... evet."

Gülümseme yerini, yeni ekip liderimizin ağzındaki sararmakta olan bütün sivri dişlerini gösterecek bir sırıtışa döndü. "Muhtemelen doğru tahmin ediyorsun."

O yaz Eğlence Parkı'nda ne iş yaptım? Her şeyi yaptım. Bilet sattım. Patlamış mısır arabasını ittim. Hamur tatlısı, pamuk helva ve milyon tane sosisli (sosisliye Tazı diyorduk, muhtemelen bunu tahmin etmişsinizdir) sattım. Gazetede resmimin çıkması da bir Tazı nedeniyle oldu aslında, gerçi o talihsiz sosis kuçusunu satan ben değildim, George Preston'dı. Hem sahilde hem de Atla ve Sıçra su kaydırağının sona erdiği kapalı havuzda cankurtaran olarak çalıştım. Wiggle-Waggle Köyü'nde Av Köpeği Ekibi'nin diğer üyeleriyle birlikte Kuş Dansı, Gece Yatağın Yanına Yapıştırdığınız Cikletinizin Tadı Kaçar mı, Bim-bom Lay-lom şarkılarıyla bir düzine kadar saçma şarkı eşliğinde dans ettim. Ayrıca lisanssız çocuk bakıcısı olarak, çoğu mutlu geçen günler yaşadım. Wiggle-Waggle'da avazı çıktığı kadar ağlayan bir çocuk söz konusu olduğunda düstur, "Haydi bu somurtmayı tersine çevirelim!" şeklindeydi. Bu slogandan hoşlanmakla kalmıyor, onu gitgide daha başarıyla yerine getiriyordum. Gelecekte bir gün çocuk sahibi olmanın sadece Wendy soslu bir gündüz düşü değil, gerçekten iyi bir fikir olduğuna da Wiggle-Waggle'da karar verdim.

Ben ve diğer tüm Mutlu Yardımcılar, çadırların, büfelerin, oyuncakların ve dükkânların arasındaki dar yollardan veya Eğlence Parkı Alt Geçidi, Tazı Yolu Alt Geçidi ve Bulvar olarak bilinen

üç servis tünelinin birinden geçerek Eğlence Parkı'nın bir ucundan ötekine yıldırım hızıyla gitmeyi öğrendik. Genellikle elektrikli bir arabayı, milattan öncesinden kalma titreşip cızırdayan floresan lambalarla aydınlatılmış gölgeli ve kötücül Bulvar boyunca elektrikli bir arabayı sürerek taşıdığım tonlarca çöp boşalttım. Gösteri yapacaklardan biri geç kalmışsa veya tek başına gelmişse amfileri ve monitörleri taşıyarak birkaç defa sahne yardımcılığı bile yaptım.

Lisanı öğrendim. Ücretsiz bir gösteri için beleş, bozulan bir oyuncak için çakaralmaz denmesi gibi bazıları tam karnavalcaydı ve fi tarihinden beri kullanılıyordu. Güzel kızlara aynalı piliç, kronik şikâyetçilere kıymık denmesiyse kesin surette Eğlence Parkı argosuna aitti. Herhalde diğer lunaparkların da kendilerine özgü dilleri vardır ama işin özü her şey karnavaldan karnavala geçer. Kelek mantarcı, kuyrukta bekleme konusunda dırdır eden bir hödüktür (genellikle de kıymık olur). Günün son saati (Eğlence Parkı'nda bu, akşam ondan on bire kadar olan süreydi) payandaları çözme vaktidir. Tezgâhlardan birinde kaybedince papellerini geri isteyen bir hödük, papel çakalıdır. Tuvaletlere dökümhane denir. "Hey Jonesy, Ay Roketi'nin oradaki dökümhaneye fırla bakalım. Dangalak kıymığın biri lavabolardan birine kusmuş."

Tezgâh olarak bilinen çadırların başında durmak hepimize kolay geliyordu. Değişiklik yapabilecek olanlar patlamış mısır arabasını itebilir veya hediyelik eşya dükkânlarından birinde çalışabilirdi. Oyuncakları çalıştırmayı öğrenmenin de çok fazla bir zorluğu yoktu ama bunu yapmak başlangıçta ürkütücüydü, çünkü çoğu çocuk olmak üzere size emanet edilmiş bir sürü can söz konusuydu.

Carolina Çarkı'nda yanına gittiğimde Lane Hardy, "Dersini öğrenmeye mi geldin?" diye sordu. "Güzel. Tam zamanında. Lunapark yirmi dakika içinde açılıyor. Burada donanma usulünü uyguluyoruz. Göster, yap, öğret. Şu yanında durduğun gürbüz delikanlı var ya..."

"Tom Kennedy."

"Tamam. İşte o tam şu anda Şeytan Tekerleri'ni öğrendi. Bir ara, büyük ihtimalle de bugün, oyuncağı kullanmayı sana da öğretecek, sen de ona Çark'ı nasıl kullanacağını öğreteceksin. Aklıma gelmişken dönme dolap Avustralya usulüdür, yani saat yönünün tersine döner."

"Bu önemli mi?"

"Hayır, ama bence ilginç. Birleşik Devletler'de bunlardan yalnızca birkaç tane var. İki hızı bulunuyor. Yavaş ve çok çok daha yavaş."

"Çünkü bu bir büyükanne oyuncağı."

"Üstüne bastın!" İşe girdiğim gün çalıştırdığını gördüğüm uzun manivelayla ne yapacağımı gösterdi, sonra da tepesinde bir bisiklet gidonu bulunan kolu bana devretti. "Vitese taktığında tık ettiğini hissettin mi?"

"Evet."

"İşte bu da durdurma." Elini elimin üstüne koyup kolu en yukarı kadar itti. Bu defa daha kuvvetli bir tıklama oldu ve muazzam çark anında durdu. Sepetler yavaş yavaş sallanıyordu. "Buraya kadar tamam mı?"

"Galiba. Bak, bu çarkı çalıştırmak için bir iznim, ehliyetim falan olması gerekmez mi?"

"Ehliyetin var, değil mi?"

"Evet, Maine eyaleti sürücü ehliyeti ama..."

"Güney Carolina'da geçerli bir sürücü ehliyetinden başka bir şeye ihtiyacın yok. Zamanla yeni düzenlemeler getirecekler, her zaman getirirler ama en azından şimdi bu işi yapabilirsin. Şimdi

dikkat et, çünkü en önemli kısım bu. Gövdenin oradaki sarı şeridi görüyor musun?"

Görüyordum. Çarka çıkan rampanın tam sağındaydı.

"Her sepetin kapısında Mutlu Tazı çıkartması vardır. Tazının sarı şeritle aynı hizaya geldiğini görünce kolu durdurma konumuna getireceksin ve işte sana milletin binebileceği yerde duran bir sepet." Manivelayı tekrar öne itti. "Gördün mü?"

Gördüğümü söyledim.

"Çark dumanlanana..."

"Ne?"

"Yani dolana kadar. Dumanlanmak dolmak demek. Neden böyle dendiğini sorma. Çark dumanlanana dek sadece çok yavaş ve dur arasında gidip geleceksin. Bütün sepetler dolduğunda, ki iyi bir mevsim geçirirsek hemen hemen her defasında dolacak, normal yavaş hıza geçersin. Dört dakikaları var." Portatif radyosunu gösterdi. "Benim radyom ama turu sen idare ediyorsan şarkıları sen seçersin. Yalnız güneş batana kadar cayır cayır *rock* şarkı, yani Who, Led Zeppelin, Rolling Stones filan çalma, tamam mı?"

"Tamam. Ya indirmek?"

"Aynısı. Çok yavaş-dur, çok yavaş-dur. San şeridi Mutlu Tazı'ya denk getirirsen sepet de tam rampada durur. Saatte on tur yaptırabilmen gerekir. Çark her seferinde dolu olursa, yedi yüzden fazla müşteri eder. Bu da neredeyse bir yarımlık demektir."

"İngilizce söylersen?"

"Beş yüz dolar."

Tereddütle ona baktım. "Bunu yapmama gerek kalmayacak, değil mi? Yani bu senin oyuncağın."

"Brad Easterbrook'un oyuncağı, çocuk. Hepsi onun. Birkaç senedir buradayım ama ben de alt tarafı bir çalışanım. Dolabı çoğunlukla ben çalıştıracağım ama her zaman değil. Hey, ter

dökmene gerek yok. Her tarafları dövmelerle kaplı yarı sarhoş motorcuların bu işi yaptıkları karnavallar var. Onlar yapabiliyorsa, sen de yaparsın."

"Madem öyle diyorsun."

Lane eliyle işaret etti. "Kapılar açıldı, işte hödükler, Eğlence Parkı Bulvarı'ndan aşağı akın akın geliyorlar. İlk üç tur için benimlesin. Sonra ekibinin diğer üyelerine işi öğreteceksin. Hollywood Kızı da dahil. Tamam?"

Tamam olmaya yaklaşmamıştı bile. İnsanları elli iki metreye beş dakikalık bir dersle mi çıkaracaktım yani? Delilikti bu.

Hardy omzumu yakaladı. "Yapabilirsin Jonesy. O nedenle zırvalıklarını bir tarafa bırak ve bana tamam olduğunu söyle."

"Tamam," dedim.

"Aferin." Çark'ın gövdesinde yukarılarda bir yerde asılı bir hoparlöre bağlanmış olan radyosunu açtı. O kot pantolonunun arka cebinden ham deriden bir çift eldiven çıkarırken, "Hollies de Long Cool Woman in a Black Dress"i söylemeye başladı. "Bunlardan da bir çift al. İhtiyacın olacak. Ayrıca nasıl işportacılık yapacağını öğrenmeye başlasan iyi olur." Eğildi, yanından hiç ayırmadığı portakal sandığından elde taşınan bir mikrofon çıkardı, bir ayağını sandığa dayayıp kalabalığı işlemeye koyuldu.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz, mutlaka bir tur dönmek istersiniz. Çabuk tutun elinizi, göz açıp kapayıncaya kadar geçer yaz. Geze geze gidin yukarı, orada hava az. Eğlence burada başlıyor, bir adım atın, haydi Çark'a çıkın."

Mikrofonu indirip bana göz kırptı. "Benim işportacılık gösterim üç aşağı beş yukarı böyle. Bana bir kadeh veya üç kadeh ver, daha da parlak konuşurum. Sen kendininkini bulursun."

Çarkı kendi başıma çevirdiğim ilk sefer, ellerim dehşetle titriyordu ama ilk haftanın sonunda, dönme dolabı bir profesyonel gibi kullanmaya başlamıştım (gerçi Lane işporta konuşmamın

baştan aşağı elden geçmesi gerektiğini söylüyordu). Ayrıca Dönen Fincanlar'ı ve Şeytan Tekerleri'ni de kullanabiliyordum. Yalnız bu sonuncusunu işletmek, yeşil BAŞLAT düğmesiyle kırmızı DUR düğmesine basmaktan daha fazlasıydı; hödüklerin kauçuk tamponlarından birbirlerine kilitledikleri arabaları ayırmak gerekiyordu ki bu da her turda en az dört defa oluyordu. Tabii Şeytan Tekerleri'ni çalıştırıyorsanız, tur değil, cümbüş diyordunuz.

Lisanı öğrendim; lunaparkın hem yerüstü hem de yeraltındaki coğrafyayı öğrendim, dükkânları, tezgâhları işletmeyi, şatafatlı ödülleri aynalı piliçlere dağıtmayı öğrendim. Çoğunu kavramak bir hafta kadar sürdü, kendimi iyice rahat hissetmem de iki hafta aldı. Öte tandan kürkü giymeyi ilk günümde, saat yarımda öğrendim ki, Bradley Easterbrook'un o sırada Wiggle-Waggle Köyü'nde bir bankta oturmuş, her zamanki gibi fasulye filizleriyle tofudan oluşan öğle yemeğini (pek lunapark yemeği değil ama adamın sindirim sisteminin ta caz çağından, yani 1920'lerden beri yeniliğini yitirmiş olduğunu unutmayalım) yiyor olması benim şansım veya belki de şanssızlığımdı.

Mutlu Tazı Howie olarak ilk doğaçlama performansımın ardından, kürkü sık sık giydim. Anlayacağınız bu işte iyiydim. Bay Easterbrook da iyi olduğumun farkındaydı. Bir ay kadar sonra Eğlence Parkı Bulvarı'nda kırmızı şapkalı küçük kızla tanıştığımda da kürkü giyiyordum.

İlk gün tam bir tımarhaneydi, hem de nasıl. Saat ona kadar Lane'le birlikte, ondan sonraki doksan dakika boyunca da Lane lunaparkı gezip açılış günü ateşlerini söndürürken tek başıma olmak üzere Carolina Çarkı'nı çalıştırdım. Artık dönme dolabın şu eski Alfred Hitchcock filmindeki atlıkarınca gibi arıza yapıp kont-

rolden çıkacağını düşünmüyordum. En dehşet vericisiyse, insanların ne kadar güven dolu olduğuydu. Peşinde çocukları olan tek bir baba bile kabinime gelip işimi iyi bilip bilmediğimi sormadı. Gerektiği kadar tur yaptıramadım, o yere batasıca sarı şeride öyle bir konsantre oluyordum ki sonunda başım ağrıdı, ama bütün turlarım dumanlıydı.

Yeşil Hollywood Kızı kostümü içinde, tablo kadar güzel olan Erin bir defa geldi, dönme dolaba binmeyi bekleyen ailelerin fotoğraflarını çekti. Bir tane de benimkini çekti, o fotoğrafı hâlâ bir yerlerde saklıyorum. Çark tekrar dönmeye başladığında Erin kolumu yakaladı, alnı boncuk boncuk terle kaplı, dudakları bir gülümsemeyle aralanmış, gözleri ışıl ışıldı.

"Harika bir şey, değil mi?" diye sordu.

"Kimseyi öldürmezsem evet," dedim.

"Çocuğun biri sepetten düşecek olursa, yere çarpmadan yakalamaya dikkat et," dedi ve böylece bana kafaya takacak yeni bir konu verdikten sonra, yeni fotoğraf nesnelerinin peşinde hızla uzaklaştı. Bir yaz sabahında muhteşem bir kızıla poz vermek isteyenlerin kıtlığı çekilmiyordu. Ve aslında Erin haklıydı. Harika bir şeydi.

Saat on bir buçuk civarında Lane döndü. O zamana kadar Çark'ı çevirme konusunda epey rahatlamıştım, ana kontrol panelini Lane'e biraz gönülsüzce teslim ettim.

"Ekip başın kim, Jonesy? Gary Allen mı?"

"Evet."

"İyi, o zaman onun saçma tezgâhına koş da, bak bakalım sana ne iş verecek. Şansın varsa öğle yemeği için seni mezarlığa gönderir."

"Mezarlık ne?"

"Yardımcıların molalarında gittikleri yer. Çoğu karnavalda mola yeri ya otopark ya da kamyonların arkasındaki alandır ama Eğlence Parkı'nınki lükstür. Bulvar ve Mutlu Tazı alt geçitlerinin

birleştiği noktada güzel bir mola odası var. Balon tezgâhıyla bıçak çadırının arasındaki merdivenlerden in. Orayı beğeneceksin ama Babalık öğle yemeğine çıkmana izin verirse bir şeyler ye. O yaşlı piç kurusuyla başımı belaya sokacak değilim. Onun ekibi ona ait, benimki de bana. Sefer tasın var mı?"

"Sefer tası getirmem gerektiğinden haberim yoktu."

Lane sırıttı. "Öğrenirsin. Bugünlük Ernie'nin büfesine uğra. Tepesinde kocaman plastik horozun olduğu kızarmış tavuk satan yer hani. Ernie'ye Eğlence Parkı kimlik kartını gösterirsen sana şirket indirimi yapar."

Sonunda Ernie'nin yerinde kızarmış tavuk yedim ama o öğleden sonra saat ikide. Babalık'ın benimle ilgili başka planları vardı. "Kostüm dükkânına git. Lunapark Hizmetleri'yle marangozhane arasındaki karavan. Dottie Lassen'a seni benim gönderdiğimi söyle. Salak kadın korsesini patlatacak neredeyse."

"Önce tüfekleri doldurmana yardım etmemi ister misin?" Atış poligonu da dumanlanmıştı, tezgâh, ele geçmesi zor, süslü püslü ödüllerden kazanma hevesiyle yanıp tutuşan lise öğrencileriyle dolup taşıyordu. Şu anda ateş edenlerin arkasında hödükler (şimdiden onları böyle düşünmeye başlamıştım) üç sıra halinde kuyruktaydılar. Babalık Allen'ın elleri benimle konuştuğu sırada hiç durmamıştı.

"Senden istediğim şey midilline binip yola düşmen. Ben bu boktan işi yapmaya başladığımda sen daha doğmamıştın bile. Hem hangisisin, Jonesy mi, Kennedy mi? Üniversite kepi takan o mankafa olmadığını biliyorum ama bundan ötesini hatırlayamıyorum."

"Jonesy'yim."

"Eh Jonesy, Wiggle-Waggle'da doyurucu bir saat geçireceksin. Çocuklar açısından doyurucu olacağı kesin. Senin için pek öyle olmayabilir." Yaşlı bir köpekbalığına benzemesine neden

olan alametifarika bir Babalık gülümsemesiyle sivri sarı dişlerini sergiledi. "Kostümün keyfini çıkar."

Oraya buraya koşturan kadınlarla dolu kostüm dükkânı da tam bir tımarhaneydi. Korseye ancak benim apartman topuk ayakkabılara ihtiyaç duyduğum kadar ihtiyaç duyan bir deri bir kemik bir kadın olan Dottie Lassen, kapıdan içeri girdiğim saniyede yakama yapıştı. Uzun tırnaklı parmaklarını koltukaltıma asarak beni palyaço kostümlerinin, kovboy kıyafetlerinin, yanında duvara dayalı cambaz ayaklıklarının durduğu devasa bir Sam Amca giysisinin, iki prenses tuvaletinin, bir sıra Hollywood Kızı elbisesinin, bir sıra da bir önceki yüzyılın sonlarından kalma modası geçmiş mayonun önünden sürükledi. Keşfime göre, cankurtaranlık görevi sırasında bu mayoları giymeye mahkûmduk. Dottie'nin tıkış tıkış küçük imparatorluğunun arka tarafında bir düzine havası boşaltılmış köpek, daha doğrusu Mutlu Tazı'nın aptalım-vebuna-bayılıyorum gülümsemesinden kocaman mavi gözlerine ve havaya dikilmiş bol tüylü kulaklarına kadar her şeyiyle tastamam on iki adet Howie vardı. Kostümlerin arkasında enseden kuyruk sokumuna kadar uzanan fermuarlar bulunuyordu.

Dottie, "Vay canına, amma da iriyarıymışsın," dedi. "İyi ki battal boy olan kostümü geçen hafta tamir ettirmişim. Son giyen çocuk kol altlarını yırtmıştı, kuyruğun altında da bir delik vardı. Herhalde Meksika yemeği yemişti." Battal boy Howie'yi askıdan alıp kollarıma tıkıştırdı. Kostümün kuyruğu bacağımın etrafında piton yılanı misali kıvrıldı. "Wiggle-Waggle'a gidiyorsun, hem de topukların kıçına vura vura. Korgi Ekibi'nden Butch Hadley halledecekti bu işi ya da ben öyle sanıyordum ama söylediğine göre bütün ekibi panayır kısmının anahtarını alıp işe çıkmışlar." Bunun

ne demek olduğuna dair en ufak bir fikrim bile yoktu, Dottie de sormama fırsat vermedi. Ya hoş mizacını ya da deliliğini belirtecek şekilde gözlerini devirip sözlerini sürdürdü. "İçinden diyorsun ki, 'Bu kadar kıyameti kopartacak ne var?' Söyleyeyim, acemi çaylak: Bay Easterbrook öğle yemeklerini genellikle orada yer, parkın tam olarak açıldığı günse daima orada yer. Ortalarda Howie olmazsa, büyük hayal kırıklığına uğrayacaktır."

"Yani birileri işten mi kovulur?"

"Hayır, Bay Easterbrook hayal kırıklığına uğrar. Burada bir süre çalıştıktan sonra bunun da yeteri kadar kötü olduğunu anlayacaksın. Kimse onu hayal kırıklığına uğratmak istemez, çünkü Bay Easterbrook büyük bir adamdır. Bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyorum ama daha da önemlisi, kendisi iyi bir insandır. Bu işte iyi insan sayısı bir elin parmaklarından azdır." Bana baktı ve patisini tuzağa kaptırmış küçük bir hayvan gibi bir ses çıkardı. "Yüce İsa, gerçekten çok irisin. Fena halde de acemi çaylaksın. Neyse, yapacak bir şey yok."

Milyarlarca sorum vardı ama dilim tutulmuştu. Tek yapabildiğim, sönük Howie'ye bakmak oldu. Howie de bana baktı. Tam o anda ne hissettim biliyor musunuz? Hani James Bond, bir çeşit çılgın egzersiz zımbırtısına bağlandığı filmde Goldfinger'a, "Konuşacağımı mı sanıyorsun?" diye sorar; Goldfinger da kan donduran bir espri yeteneğiyle, "hayır, Bay Bond," diye cevap verir, "öleceğinizi sanıyorum!" Ben, egzersiz makinesi yerine mutluluk makinesine bağlıydım ama temelde aynı şeydi. İşteki ilk günümde, her şeye yetişmek için ne kadar çabalarsam çabalayayım, canına yandığım alet gitgide daha hızlanıyordu.

"Mezarlığa git çocuk. Lütfen, mezarlığın yerini biliyor ol."

"Biliyorum." Neyse ki Lane bana bunu söylemişti.

"Eh, sizin ekibe bir puan o zaman. Oraya varınca, çamaşırlarına kadar soyun. Kürkün içindeyken daha fazlasını giyersen

pişersin. Bir de... Sana karnavalın ilk kuralını söyleyen oldu mu çocuk?"

Galiba olmuştu ama çenemi kapalı tutmamın daha güvenli olduğunu düşündüm.

"Cüzdanının nerede olduğunu daima bil. Tanrı'ya şükürler olsun ki bu lunapark gençliğimin baharında çalıştığım yerlerden bazıları kadar pespaye değil ama ilk kural hâlâ böyle. Cüzdanını bana ver de, saklayayım."

Hiç itiraz etmeden cüzdanımı teslim ettim.

"Şimdi fırla. Yalnız üstünü çıkarmadan önce bol bol su iç. Karnın şişene kadar iç. Ve sakın bir şey yeme. Ne kadar aç olduğun umurumda bile değil. Howie kostümlerinde sıcak çarpmasına uğrayan veya kusan çocuklar gördüm, sonuçlar hiç de hoş olmuyor. Neredeyse her zaman kostümü atmak gerekiyor. Su iç, soyun, kürkü giy, fermuarını çekecek birini bul, sonra da Bulvar boyunca Wiggle-Waggle'a koş. Tabela var, kaçırman imkânsız.

Şüpheyle Howie'nin kocaman mavi gözlerine baktım.

"Kafes örgü," dedi Dottie. "Merak etme, rahat rahat görürsün."

"İyi de ne yapacağım?"

Kadın bana baktı, başlangıçta gülümsemiyordu. Sonra yüzüne, sadece ağzına ve gözlerine değil, bütün yüzüne bir gülümseme yayıldı. Gülümsemeye eşlik eden kahkaha, burnundan çıkmışa benzeyen acayip bir korna sesiydi. "Üstesinden gelirsin," dedi. Herkes bana bunu söyleyip duruyordu. "Metod oyunculuğu yaparak rolünü kendinden bir parça haline getireceksin çocuk. İçindeki köpeği bul, yeter."

Mezarlığa vardığım sırada, on ikiden fazla yeni, bir avuç da eski çalışan orada öğle yemeği yiyordu. Yenilerden ikisi Hollywo-

od Kızı'ydı ama iffetlilik taslayacak zamanım yoktu. Çeşmede karnımı iyice doldurduktan sonra donumla spor ayakkabılarıma kadar soyundum, Howie kostümünü silkeleyip ayaklarımın arka patilerin en dibine kadar uzanmasına dikkat ederek içine girdim.

Eskilerden biri, "Kürk!" diye bağırarak yumruğunu masaya indirdi. "Kürk! Kürk! Kürk!"

Ötekiler de ona uydu. Ben, Howie kostümü bileklerimin çevresine yığılmış vaziyette iç çamaşırımla orada dikilirken, mezarlık da "Kürk!" tezahüratıyla çınlıyordu. Hapishanenin yemekhanesindeki bir ayaklanmanın ortasında kalmak gibiydi. Kendimi bu kadar incelikli bir şekilde aptal hissettiğim çok nadirdir. Bu kadar tuhaf bir kahramanlık duygusuna kapıldığım da. Ne de olsa gösteri dünyasıydı bu ve ben de görevimi yerine getiriyordum. Ne halt ettiğimi bilmiyor olmamsa bir anlığına tamamen önemsiz göründü.

"Kürk! Kürk! KÜRK! KÜRK!"

"Birisi şu boktan fermuarı çeksin!" diye bağırdım. "Hemen Wiggle-Waggle'a gitmem gerek!"

Kızlardan biri görevi üstlendi ve kürkü giymenin neden bu kadar büyük bir mesele olduğunu anında anladım. Mezarlıkta klima vardı, Eğlence Parkı'nın altındaki her yerde vardı zaten, ama şimdiden ter dökmeye başlamıştım bile.

Eskilerden biri yanıma gelerek Howie kafama dostça bir şaplak vurdu. "Seni götüreyim evlat," dedi. "Araba şurada. Atla bakalım."

"Teşekkür ederim." Sesim boğuktu.

Birisi, "Hav-hav Karabaş!" diye seslendi, herkes kahkahalara boğuldu.

Hayaleti andıran, tekleyip duran floresan ışıkların altında Bulvar'da ilerledik. Hademelerin yeşil giysilerinden giymiş, saçlarına kır düşmüş yaşlı bir adamla, yardımcı pilotu mavi gözlü dev Alman kurdu. Adam bir okla işaretlenmiş ve cüruf tuğlaların üze-

rine boyayla WIGWAG yazılmış merdivenlerin dibinde arabayı durdururken, "Konuşma," dedi. "Howie asla konuşmaz, yalnızca sarılır ve insanların kafasını okşar. Bol şans. Başın dönmeye filan başlarsa hemen ortadan kaybol. Çocuklar, Howie'nin sıcak çarpmasına uğrayıp iki seksen yere uzandığını görmek istemezler."

"Ne yapmam gerektiğini hiç bilmiyorum," dedim. "Kimse bana bir şey söylemedi."

Adamın karnaval karnaval gezen birisi olup olmadığını bilmiyorum ama belli ki Eğlence Parkı'nı tanıyordu. "Önemli değil. Çocuklar Howie'ye bayılır. Ne yapacağını onlar bilir."

Arabadan güçlükle indim, kuyruğuma takılıp düşecek gibi oldum, sonra kopasıca şeyi yolumdan çekmek için sol ön patideki ipi yakalayıp çekiştirdim. Sendeleyerek merdivenleri tırmandım ve tepedeki kapının koluyla beceriksizce uğraştım. Kulağıma bir müzik, çocukluğumdan hayal meyal hatırladığım bir melodi geliyordu. Sonunda kolu aşağı itmeyi başardım. Kapı açıldı ve parlak haziran güneşi Howie'nin kafes örgü mavi gözlerinden içeri dolarak beni bir anlığına sersemletti.

Yukarıya asılmış hoparlörlerden yayılan müzik artık daha yüksekti, şarkıyı da tanımıştım. Tüm zamanların en sevilen anaokulu şarkısı: "The Hokey Pokey". Salıncaklar, kaydıraklar, tahterevalliler, karmaşık bir tırmanma merdiveni ve uzun, tüylü tavşan kulakları takmış, pantolonunun oturak yerine de bir ponpon kuyruk iliştirilmiş bir çaylağın ittiği bir dönen halka gördüm. Saatte altı kilometre gibi baş döndürücü hızlara ulaşabilen Çuf Çuf Wiggle oyuncak treni, fotoğraf makineleri tutan anne babalarına görev duygusuyla el sallayan çocuklarla dolu halde buharlar saçarak geçti. Etrafta, bir sürü yaz çalışanıyla büyük ihtimalle çocuk bakma lisansı olan iki tam zamanlı çalışanın göz kulak olduğu milyonlarca çocuk kaynaşıyordu. Biri kadın diğeri erkek iki tam zamanlı lunapark görevlisi üstünde MUTLU ÇOCUKLARA BAYILIRIZ

yazan eşofman üstleri giymişlerdi. Tam karşıda Howie'nin Havhav Evi adlı günlük çocuk bakım merkezinin uzun binası vardı.

Bay Easterbrook'u da gördüm. Cenaze levazımatçısı takım elbisesiyle Eğlence Parkı şemsiyelerinden birinin altındaki bir bankta oturmuş, öğle yemeğini çubuklarla yiyordu. Önce beni görmedi, iki çaylağın Havhav Evi'ne doğru götürdüğü timsah şeklinde dizilmiş çocuklara bakıyordu. Sonradan öğrendiğime göre, çocuklar buraya en fazla iki saatliğine bırakılabiliyordu; onlar buradayken anne babalar da yaşça büyük çocuklarını daha büyük oyuncaklara bindiriyor veya lunaparkın birinci sınıf lokantası Kaya Istakozu'nda öğle yemeği yiyorlardı.

Daha sonra öğrendiğim şeylerden biri de, Havhav Evi'nin üç ila altı yaş arasındaki çocukları kabul ettiğiydi. Yaklaşan çocukların büyük kısmı epey sakin görünüyordu, büyük ihtimalle hem anneleri, hem babaları çalışan, kreş gediklisi çocuklardı. Diğerleri durumu pek o kadar iyi karşılamamıştı. Belki başlangıçta, anneleriyle babaları veda edip en fazla bir iki saat içinde (sanki dört yaşındaki bir çocuk, bir saatin ne olduğunu gerçekten kavrayabilirmiş gibi) yeniden buluşacaklarını söylerken, kuyruğu dik tutmayı başarmışlardı, ama artık yabancılarla dolu, gürültülü ve kafa karıştırıcı bir yerde tek başlarına kalmışlardı ve anneyle baba da görünürlerde yoktu. Bu çocukların bazıları ağlıyordu. Howie kostümünün içine tıkılmış halde, göz deliği işlevi gören kafes örgülerden dışarı bakıyor ve şimdiden domuz gibi terliyorken, eşsiz bir şekilde Amerika'ya özgü bir çocuk istismarına tanıklık ettiğimi düşündüm. İnsan çocuğunu, Tanrı aşkına, yeni yürümeye başlamış çocuğunu, kısa bir süreliğine de olsa yabancı çocuk bakıcılarına vererek başından savmak üzere neden gürültülü bir lunapark alanına getirirdi ki?

Görevli çaylaklar gözyaşlarının bir çocuktan diğerine yayıldığını (ufaklık öfkesi tıpkı kızamık gibi bir çocuk hastalığıdır, inanın

bana) görebiliyorlardı ama ne yapmaları gerektiği hakkında hiçbir fikirleri olmadığı yüzlerinden okunuyordu. Nasıl olsun ki? Daha ilk günümüzdü; onlar da Lane Hardy'nin uzaklaşıp beni devasa dönme dolapla baş başa bıraktığında benim olduğum kadar hazırlıksız bir şekilde buraya atılmışlardı. *Neyse ki sekiz yaşından küçük çocuklar yanlarında bir yetişkin olmadan Çark'a binemiyorlar*, diye düşündüm. *Bu yumurcaklarsa kendi başlarının çaresine bakmaya bırakılmış sayılırlar*.

Ne yapacağımı ben de bilmiyordum ama bir şey denemeye mecbur olduğumu hissettim. Ön patilerimi havaya kaldırıp kuyruğumu çılgınca sallayarak (hareketi göremiyordum ama hissediyordum) çocuk sırasına doğru gittim ve daha beni sadece iki ya da üçü görüp işaret ederken, birdenbire ilham geldi. Müzik sayesinde. Avaz avaz haykıran iki hoparlörün tam altındaki Jöleli Şeker Yolu'yla Baston Şeker Bulvarı kavşağında durdum. Patilerimden havaya dikilmiş tüylü kulaklarıma kadar neredeyse iki metre on santimlik boyumla epey dikkat çekiciydim. Artık kocaman gözler ve açık ağızlarla bakan çocuklara selam verdim ve onlar seyrederken Hokey Pokey dansına başladım.

Kayıplara karışmış anne babalar yüzünden duyulan üzüntü ve dehşet unutulmuştu, en azından o anlığına. Çocuklar, bazılarının yanaklarında hâlâ yaşlar parıldarken güldü. Çok yaklaşmaya cesaret edemiyorlardı, sarsak küçük dans gösterim sırasında olmazdı ama çevreme toplandılar. Küçük yüzlerde hayret vardı ama korku yoktu. Howie'yi hepsi de tanıyordu, Carolina eyaletlerinden olanlar televizyonda öğleden sonraları gösterilen Howie programını seyretmiş, St. Louis ve Omaha gibi ta uzaklardaki egzotik bölgelerden gelenler bile broşürleri ve cumartesi sabahı çizgi filmlerindeki reklamları görmüştü. Howie'nin büyük bir köpek olmasına rağmen cici köpek olduğunun farkındaydılar. Howie asla ısırmazdı. Çocukların dostuydu.

Şarkının sözlerine uygun biçimde sol ayağımı ileri attım, sol ayağımı geri çektim, sol ayağımı ileri attım ve bir güzel sallandım. Hokey Pokey dansını yaptım ve kendi etrafımda döndüm, çünkü Amerika'daki neredeyse bütün küçük çocukların bildiği gibi işin sırrı budur. Sıcaktan patladığımı ve çok rahatsız bir durumda olduğumu unuttum. Çamaşırımın popomun arasına kaçtığını düşünmedim bile. Daha sonra, sıcak yüzünden tutulduğum baş ağrısı canıma okuyacaktı ama o anda kendimi iyi hissediyordum, hatta cidden keyfim yerindeydi. Bir şey daha söyleyeyim mi? Wendy Keegan bir kere olsun aklıma gelmedi.

Sonra müzik Susam Sokağı'nın açılış şarkısına döndü. Dans etmeyi bıraktım, dolgulu dizlerimden birinin üstüne çöküp "dünyanın en büyük göstericisi" vodvil sanatçısı Al Jolson gibi kollarımı açtım.

Küçük bir kız, "HOWWIE!" diye bağırdı. Sesindeki müthiş mutluluk tınısını bunca yıl sonra hâlâ duyabiliyorum. Kız, pembe eteği tombul dizlerinin etrafında uçuşarak öne atıldı. Bu kadarı yetti. Düzenli timsah dizilişi darmadağın oldu.

Yaşlı hademe, "Ne yapacağını çocuklar bilir," demişti. Ne kadar da haklıymış. Önce akın akın üstüme koştular, sonra beni yere devirdiler, sonra da etrafıma toplandılar, gülüyor ve bana sarılıyorlardı. Pembe etekli küçük kız, "Howie, Howie, Howie!" diye bağırarak burnumu tekrar tekrar öpüyordu.

Fotoğraf çekmek için Wiggle-Waggle Köyü'ne gelmiş olan bazı anne babalar yanımıza yaklaşıyordu, onlar da aynı derecede büyülenmişti. Biraz alan kazanmak için patilerimi kürek gibi salladım, yana yuvarlandım ve çocuklar sevgileriyle beni ezmeden önce ayağa fırladım. Gerçi o sırada ben de onları aynı derecede seviyordum ya. O kadar sıcak bir güne göre, bayağı havalıydı.

Bay Easterbrook'un cenaze levazımatçısı takımının ceketinin içine elini sokup bir telsiz çıkardığını ve konuştuğunu fark etme-

dim. Tek fark ettiğim, Susam Sokağı şarkısının aniden kesildiği ve Hokey Pokey'in yeniden başladığıydı. Sağ patimi ileri attım, sağ patimi geri çektim. Çocuklar hemen dansa katıldılar, bir sonraki hareketi kaçırıp geride kalmak istemedikleri için gözlerini bir an olsun üstümden ayırmıyorlardı.

Çok geçmeden Jöleli Şeker'le Baston Şeker kavşağında hep birlikte Hokey Pokey yapıyorduk. Çaylak bakıcılar da aramıza katıldı. Anne babaların bazıları da katılmadıysa ne olayım. Uzun kuyruğumu bile dansa sokup bir ileri savurdum, bir geri çektim. Çocuklar deli gibi gülerek arkalarını dönüp aynı şeyi yaptılar, yalnız onlarda görünmez kuyruklar vardı.

Şarkı biter bitmez sol patimle gösterişli bir "Gelin çocuklar!" hareketi yaptım (o arada da istemeden kuyruğumu öyle bir çektim ki, baş belası şerefsizi koparıyordum neredeyse) ve çocukları Havhav Evi'ne yönelttim. Fareli Köyün Kavalcısı'nın peşinden giden çocuklar gibi hevesle geldiler, üstelik biri bile ağlamıyordu. Mutlu Tazı Howie olarak parlak kariyerimin (övünmek gibi olmasın) en iyi günü bu değilse de, ona yakındı.

Çocuklar güvenle Havhav Evi'ne girince (pembe etekli küçük kız, bana el sallayarak veda etmesine yetecek bir süreyle kapıda durmuştu) arkamı döndüm ama durduğumda dünya bana hiç aldırmadan dönmeye devam etti. Ter gözlerimi örttü, Wiggle-Waggle Köyü'yle içindeki her şey artık çiftti benim için. Arka patilerimin üstünde sallandım. Bütün gösteri, ilk Hokey Pokey hareketlerimden küçük kızın veda eden el sallayışına kadar olan biten her şey yalnızca yedi (taş çatlasa dokuz) dakika sürmüştü ama tam anlamıyla haşlanmıştım. Bundan sonra ne yapacağımı bilemeyerek geldiğim yoldan geri dönmeye başladım.

"Evlat," dedi bir ses. "Bu tarafa."

Bay Easterbrook'tu. Dilek Çeşmesi Büfesi'nin arkasındaki bir kapıyı açık tutuyordu. Belki de içeri o kapıdan girmiştim, büyük ihtimalle öyleydi ama o sırada fark edemeyecek kadar sinirli ve heyecanlıydım.

Bay Easterbrook beni içeri soktu, kapıyı arkamızdan kapattım ve kostümümün arkasındaki fermuarı indirdi. Howie'nin şaşılacak kadar ağır kafası başımdan çıkıp yere düştü, nemli cildim kutsal klimayı son yudumuna kadar içti. Hâlâ kış beyazlığındaki tenim (uzun süre öyle kalmayacaktı) tavuk derisi gibi kabardı. Derin derin nefes aldım.

Bay Easterbrook, "Merdivenlere otur," dedi. "Birazdan bir araba çağıracağım ama şu anda kendini toparlamaya ihtiyacın var. Howie kostümüyle ilk birkaç sefer daima zorludur, demin sergilediğin gösteri de özellikle hararetliydi. Aynı zamanda da olağanüstüydü."

"Teşekkür ederim." Ancak bu kadarını söyleyebilmiştim. Serin sakinliğe dönene kadar, sınırlarımı ne kadar zorladığımı fark etmemiştim. "Çok teşekkür ederim."

"Bayılacak gibiysen başını öne eğ."

"Bayılmam ama başım ağrıyor." Bir kolumu Howie'den çıkarıp terler damlayan yüzümü kuruladım. "Beni kurtardınız gibi bir şey."

"Sıcak bir günde, nemin yüksek olduğu ve hava sıcaklığının 32 derece civarında dolaştığı temmuz ve ağustos aylarını kastediyorum, Howie kostümünün en uzun giyilebileceği süre on beş dakikadır," dedi Bay Easterbrook. "Sana farklı bir şey söyleyen olursa, onu hemen bana gönder. İki tuz tableti yutmakla da akıllılık edersin. Siz, yaz çocuklarının sıkı çalışmasını istiyoruz ama sizi öldürmek gibi bir niyetimiz de yok."

Telsizini çıkarıp kısaca ve alçak sesle konuştu. Beş dakika sonra emektar hademe arabasıyla belirdi, iki Anacin tabletiyle kutsal

bir serinlik taşıyan bir şişe su da getirmişti. Bu arada Bay Easterbrook da biraz gerilmeme sebep olan kırılgan bir hassasiyetle Bulvar'a açılan merdivenlerin en üst basamağına çökerek yanıma oturmuştu.

"Adın ne oğlum?"

"Devin Jones, efendim."

"Sana Jonesy mi diyorlar?" Cevabımı beklemedi. "Tabii öyle diyorlar. Karnavala öylesi yakışır. Eğlence Parkı'nın aslı da bu zaten, zar zor başka bir kılığa girmeye çalışan bir karnaval. Bunun gibi yerlerin ömürleri uzun olmayacak. Eğlence dünyasını Disney'ler, Knott's Berry Farm'lar yönetecek, belki burası, orta-güney bölgeler hariç. Ee, söyle bakalım, sıcağı saymazsak kürkü giydiğin ilk sefer konusunda ne düşünüyorsun?"

"Hoşuma gitti."

"Çünkü?"

"Çünkü bazıları ağlıyordu da ondan galiba."

Gülümsedi. "Ve?"

"Çok geçmeden hepsi ağlayacaktı ama ben buna engel oldum."

"Evet. Hokey Pokey dansı yaptın. Tam bir deha kıvılcımı. İşe yarayacağını nereden biliyordun?"

"Bilmiyordum." Oysa, aslında... biliyordum. İçimde bir yerlerde biliyordum.

Gülümsedi. "Burada, Eğlence Parkı'nda yeni çalışanlarımızı, yani çaylaklarımızı pek fazla hazırlık olmadan kurtların önüne atıyoruz, çünkü bu sayede bazı insanlarda, bazı yetenekli insanlarda, hem biz hem de müşterilerimiz açısından son derece özel ve değerli bir doğaçlama teşvik edilmiş oluyor. Demin kendinle ilgili bir şeyler öğrendin mi?"

"Şey, bilmiyorum. Belki. Ama... Bir şey söyleyebilir miyim efendim?"

"Hiç çekinme."

Tereddüt ettim, sonra onun sözüne güvenmeye karar verdim. "O çocukları bakım merkezine, bir lunaparkın bakım merkezine bırakmak... Ne bileyim, bana biraz acımasızca geliyor." Bunu söyledikten sonra hemen, "Tabii Wiggle-Waggle küçükler için çok iyi bir yer. Gerçekten eğlenceli," diye ekledim.

"Bir şeyi anlaman gerek oğlum. Eğlence Parkı ancak şu kadarcık bir farkla kâra geçebiliyor. Baş parmağıyla işaret parmağını aralarında çok az bir açıklık olacak şekilde tuttu. "Anne babalar ufaklıklara birkaç saatliğine de olsa bakacağımızı da bilince, bütün ailelerini getiriyorlar. Çocukları bir bakıcıyla evde bırakmaları gerekirse, hiç gelmeyebilirler, bizim kâr marjımız da yok olur gider. Haklı olduğunu kabul ediyorum ama ben de haklıyım. O küçüklerin çoğu daha önce böyle bir yere hiç gelmemiş. İlk gittikleri filmi, okuldaki ilk günlerini hatırladıkları gibi burayı da hatırlayacaklar. Senin sayende, aileleri onları bir süreliğine terk etti diye ağladıklarını hatırlamayacaklar. Büyüyle yaratılmış gibi birden ortaya çıkan Mutlu Tazı Howie'yle Hokey Pokey dansı yaptıklarını hatırlayacaklar."

"Herhalde."

Bay Easterbrook elini uzattı. Bana değil, Howie'ye. Konuşurken boğum boğum parmaklarıyla kürkü okşuyordu. "Disney parkları senaryoyla çalışıyor, ben de bundan nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Bana sorarsan Orlando'da yaptıkları eğlence pezevenkliği. Ben içgüdülerin büyük bir hayranıyımdır ve bazen içgüdüsel olarak dahi birisiyle karşılaşırım. Sen de öyle birisi olabilirsin. Kesinlikle, emin olmak için henüz çok erken ama evet, olabilirsin." Ellerini sırtının altına dayayarak gerindi. İnsanı telaşa düşürecek kadar yüksek çatırtılar duydum. "Mezarlığa kadar arabanı paylaşabilir miyim? Bugünlük bu kadar güneş yeter."

"Benim arabam sizin arabanız." Eğlence Parkı onun lunaparkı olduğuna göre, bu söylediğim harfi harfine doğruydu.

"Bu yaz kürkü bol bol giyeceksin gibi geliyor bana. Gençlerin çoğu bunu angarya, hatta ceza olarak görürler. Senin öyle düşüneceğini sanmıyorum. Yanılıyor muyum?"

Yanılmıyordu. O zamandan beri geçen yıllarda pek çok işe girdim çıktım, büyük ihtimalle emeklilik beni pençeleri arasına almadan önceki son işim olan şu andaki yazı işleri müdürlüğü işim de harika, ama kendimi hiçbir zaman yirmi bir yaşımdayken, sıcak bir haziran günü kürk giymiş olarak Hokey Pokey dansı yaparkenki kadar acayip bir şekilde mutlu ve kesinlikle yerimi bulmuş hissetmedim.

İçgüdü, bebeğim.

O yazın ardından Tom ve Erin'le arkadaşlığımı sürdürdüm. Bugünlerde ara sıra bir öğle yemeği için New York'ta buluşan Facebook ve e-posta ahbapları sayılabiliriz ama Erin'le hâlâ arkadaşız. İkinci kocasıyla tanışmadım. Erin onun iyi biri olduğunu söylüyor, ben de buna inanıyorum. Neden inanmayayım ki? Bay Gerçekten İyi Adam'la on sekiz yıl boyunca evli kaldıktan ve öyle bir kıstasa sahip olduktan sonra Erin'in zavallı birini seçmesi ihtimali düşüktü zaten.

Tom'a 1992 yılının baharında, beyin tümörü teşhisi kondu. Altı ay sonra ölmüştü. Arayıp da kafasının içinde ileri geri salınan o yıkıcı top yüzünden her zamanki makineli tüfek hızında olamayan konuşmasıyla bana hasta olduğunu bildirdiğinde; hayatının en güzel döneminde olması gereken bir insanın onun yerine bitiş çizgisine yaklaştığını duyan herkesin kapılacağını tahmin ettiğim bir şaşkınlığa ve depresyona kapılmıştım. Böyle bir şeyin nasıl adil olabileceğini sormak istiyorsunuz. Tom'u bekleyen birkaç güzel şey daha olması gerekmez miydi? İki torun ve belki uzun süredir hayali kurulan o Hawai tatili gibi?

Eğlence Parkı'nda çalıştığım sırada bir defasında Babalık Allen'ın anaforlamaktan bahsettiğini duymuştum. Lisanda bunun anlamı, dürüst bir oyun olması gereken yerde hödükleri göz göre göre aldatmaktır. Tom kötü haberi vermek için aradığında yıllar sonra ilk defa bunu düşündüm.

Ne var ki zihin koruyabildiği sürece kendini koruyor. Böyle haberlerin ilk şoku yatıştıktan sonra şöyle düşünüyorsunuz: *Tamam, durum kötü, bunu kabul ediyorum ama sonuçta son söz söylenmedi, hâlâ bir şans olabilir. Bu çöpü çeken insanların yüzde doksan beşi gidiyor olsa bile, o şanslı yüzde beş var, değil mi? Hem doktorlar durmadan yanlış teşhis koyarlar. Bütün bunları bir tarafa bırak, arada sırada bir mucize oluverir.*

Bunları düşünüyorsunuz, sonra bir telefon daha geliyor. Bu telefonu eden kişi bir zamanlar uçuşan yeşil bir elbise ve aptal bir Sherwood Ormanı şapkasıyla, elinde kocaman körüklü bir fotoğraf makinesi taşıyarak dolaşan güzel bir genç kızdı ve köşeye kıstırdığı hödükler onu nadiren reddederdi. O alev gibi saçları ve hevesli gülümsemeyi nasıl reddedebilirlerdi ki? Erin Cook'u reddedebilecek birisi var mıydı?

Eh, Tanrı reddetmişti. Tanrı Tom Kennedy'nin hayatını anaforlamıştı ve o arada Erin'in hayatı da güme gitmişti. Ekim ayında muhteşem bir öğleden sonra Weschester'da telefonu açtığımda, o genç kız, yaşlarla buğulanmış sesi yaşlı ve ölümcül derecede yorgun çıkan bir kadına dönüşmüştü. "Tom bu öğleden sonra ikide öldü. Çok huzurluydu. Konuşamıyordu ama bilinci yerindeydi. Bana... Dev, ona veda ettiğimde elimi sıktı."

"Keşke orada olabilseydim," dedim.

"Evet." Sesi pürüzlendi, sonra düzeldi. "Evet, bu iyi olurdu."

Tamam, anladım, en kötüsüne hazırım diye düşünüyorsunuz ama o küçücük umuda tutunuyorsunuz, canınıza okuyan da bu oluyor. Sizi o umut öldürüyor.

Erin'le konuştum, onu ne kadar sevdiğimi, Tom'u ne kadar sevdiğimi söyledim. Evet, dedim, cenazeye geleceğim. Cenazeden önce yapabileceğim bir şey olursa beni ara, dedim. Gece gündüz fark etmez. Sonra telefonu kapatıp başımı eğdim ve çıkasıca gözlerim acıyana kadar ağladım.

İlk aşkımın sona erişi eski arkadaşlarımdan birinin ölümü, diğerinin de büyük bir kayba uğramasıyla boy ölçüşemezdi tabii, ama aynı kalıbı takip etmişti. Tıpatıp aynı kalıbı. Ve bana dünyanın sonu gelmiş gibi görünse de –önce ne kadar budalaca ve gönülsüzce de olsa o intihar düşüncelerine, sonra da daha önce hiç sorgulamadığım hayat akışımda deprem sarsıntılarına yol açmıştı– şu kadarını anlamalısınız, çektiklerimi karşılaştırabilecek bir ölçeğim yoktu. Genç olmak böyle bir şey işte.

Haziran ayı ilerlerken, Wendy'yle ilişkimin William Blake'in gülü kadar hasta olduğunu anlamaya başladım ama işaretler gitgide daha belirgin hale gelirken bile, hastalığın ölümcül olduğuna inanmayı reddettim.

Örneğin mektuplar. Bayan Shoplaw'ın pansiyonundaki ilk haftamda, Eğlence Parkı'nda canım çıkana kadar çalışmama ve ikinci kattaki odama her gece kafam yepyeni bilgiler ve deneyimlerle dolu olarak, kendimi çok zorlu bir üniversite dersinin (İleri Eğlence Teknikleri Fiziği) orta yerine dönemin yarısında bırakılıvermiş bir çocuk gibi hissederek sürüklene sürüklene çıkmama rağmen, Wendy'ye dört uzun mektup yazmıştım. Mektuplarıma cevaben, ön tarafında Boston Üniversite Kafeteryası'nın resmi, arkasında da ortaklaşa yazılmış pek acayip bir mesaj bulunan bir kartpostal almıştım. Üst tarafta, tanımadığım bir elyazısıyla, *Rennie otobüsü sürüyor, Wenny de kartı yazıyor!* satırı karalanmış-

tı. Alt tarafta da tanıdığım bir yazı vardı. Wendy ya da öylesi daha çok hoşunuza gidiyorsa (ben nefret etmiştim) Wenny, kayıtsız bir şekilde şunları yazmıştı: *Heyoo! Mağaza kızları Cod Burnu'na macera aramaya gidiyor! Parti zamanı! Hop-hop hoplayacağız müzikle. Merak etme, Ren yazarken direksiyonu tuttum. İyisindir. W.*

Hop hop hoplamak? İyisindir? Ne sevgiler, ne beni özledin mi, yalnızca iyisindir. Harflerdeki sıçramalara, iniş çıkışlara ve mürekkep lekelerine bakılırsa kart Renee'nin arabasında (Wendy'nin arabası yoktu) hareket halinde oldukları sırada yazılmıştı tamam ama ikisinin de uyuşturucu almış veya zilzurna sarhoş bir halleri vardı. Ertesi hafta dört mektup daha gönderdim, birine de Erin'in kürkü giydiğimde çektiği bir fotoğrafımı ekledim. Wendy'den hiçbir cevap gelmedi.

Önce endişelenmeye, sonra anlamaya başlıyor, en sonunda da kesinlikle biliyorsunuz. Belki bilmek istemiyorsunuz, belki âşıkların da doktorlar gibi durmadan yanlış teşhis koyduğunu düşünüyorsunuz ama kalbinizin derinliklerinde biliyorsunuz.

İki defa onu aramayı denedim. İki seferinde de aynı aksi kız cevapladı. Onun çok renkli çerçeveli gözlük taktığını, bileklerine kadar gelen bir büyükanne elbisesi giydiğini ve ruj sürmemiş olduğunu canlandırdım gözlerimde. İlk seferinde, "Burada değil," dedi. Ren'le dışarı çıktılar. İkinci defasında, "Burada değil ve gelecekte de burada olma ihtimali yok," dedi. "Taşındı."

Telaşlanmıştım. "Nereye taşındı?" Shoplaw Evi'nin salonundaydım. Şehirlerarası telefon ödemeleri bir çeşit şeref sistemine bağlıydı, telefonun yanında aramalarımızı kaydetmemiz için bir kâğıt vardı. Parmaklarım kocaman eski moda ahizeyi o kadar sıkı tutuyordu ki, uyuştuklarını hissediyordum. Wendy üniversiteye burslar, krediler ve hem okul, hem iş gibi parçalardan oluşan yama işi bir sihirli halı sayesinde devam ediyordu, tıpkı benim

gibi. Kendi başına eve çıkmaya parası yetmezdi. Yardım almadan yapamazdı bunu.

Aksi kız, "Bilmiyorum ve umrumda da değil," dedi. "Bütün o içmelerinden ve sabahın ikisindeki kız partilerinden fenalık gelmişti zaten. Bazılarımızın uyuması gerekiyor. Garip ama gerçek."

Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki, vuruşlarını şakaklarımda hissediyordum. "Renee de onunla birlikte mi taşındı?"

"Hayır, ikisi kavga etti. Çocuğun biri yüzünden kapıştılar. Sonra o herif Wennie'nin taşınmasına yardım etti." Wennie adını söyleyişindeki açık horgörü, midemin bulanmasına yol açtı. Böyle hissetmemin sebebi işin içinde bir erkek olması değildi, kesinlikle değildi. Wendy'nin erkeği bendim. Bir arkadaşı, iş yerinde tanıştığı biri iyilik yapıp onun taşınmasına yardım etmişse, bundan bana ne ki? Wendy'nin erkek arkadaşları olabilirdi elbette. Ben de en azından bir kız arkadaş edinmiştim, değil mi?

"Renee orada mı? Onunla konuşabilir miyim?"

"Yok. Randevusu vardı." Jeton sonunda düşmüş olmalıydı, çünkü Aksi Kız birdenbire sohbetimizle ilgilenmeye başladı. "Heyy, baksana, sen Devin misin?"

Telefonu kapattım. Planladığım bir şey değildi, yapıverdim işte. Kendi kendime, Aksi Kız'ın sanki ortada sürüp giden bir şaka varmış ve ben de bu şakanın bir parçasıymışım, hatta şakanın konusu benmişim gibi birdenbire Eğlenen Aksi Kız'a dönüşmediğini söyledim. Öyle bir şey duymamıştım ben. Daha önce de söylemiş olmalıyım; zihin, koruyabildiği sürece kendini koruyor.

Üç gün sonra, Wendy Keegan'ın o mevsim bana yazdığı tek mektubu aldım. Son mektubu. Wendy'nin tırtıklı kenarlı ve yün yumaklarıyla oynayan kedi yavrularıyla dolu mektup kâğıtlarına

yazılmıştı. İlkokul beşinci sınıf öğrencisi bir kızın kullanacağı türden mektup kâğıtlarıydı bunlar. Gerçi bunu çok uzun bir süre sonra fark ettim ya. Aralıksız yazılmış üç sayfalık mektubun çoğunda Wendy ne kadar üzgün olduğunu; çekime karşı koymak için nasıl çabaladığını ama bunu başarmasının imkânsızlığını; üzüleceğimi bildiğini, o nedenle bir süre onu aramamamın ya da görmememin muhtemelen daha iyi olacağını; başlangıçtaki şok geçtikten sonra iyi arkadaşlar olarak kalacağımızı umduğunu; diğer adamın iyi biri olduğunu; Dartmouth'ta okuduğunu; lakros oynadığını; ondan hoşlanacağıma emin olduğunu; belki de sonbahar dönemi başladığında onu benimle tanıştırmasına izin verebileceğimi ve başka bir sürü boktan şey yazmıştı.

O gece, sarhoş olmayı planlayarak Bayan Shoplaw'ın Sahil Pansiyonu'ndan elli metre kadar ötede kumların üzerine yerleştim. Bunu yapmak hiç olmazsa pahalıya patlamayacaktı. O günlerde altılı bira kafayı bulmam için yeterliydi. Bir ara Tom'la Erin de bana katıldı, kıyıyı döven dalgaları birlikte seyrettik. Eğlence Parkı'nın Üç Silahşorleri.

Erin, "Ne oldu?" diye sordu.

Omuzlarımı silktim. Hani önemli bir şey olmasa da, yine de boktan bir durum olduğunu anlatmak istediğinizde yaparsınız ya. "Kız arkadaşım beni terk etti. Suç sende değil bende mektubu yazmış."

Tom, "Suç Dev'de değil demiştir herhalde," diye araya girdi.

Erin, "Biraz insafın olsun," dedi ona. "Dev üzgün, kırılmış ve bunları saklamaya çalışıyor. Bunu göremeyecek kadar kalın kafalı mısın?"

"Hayır," dedi Tom. Kolunu omuzlarıma dolayıp beni kendine doğru çekti. "Acı çektiğin için üzgünsün ahbap. Üzüntünün Kanada'dan, hatta kutuplardan gelen soğuk bir hava dalgası gibi yayıldığını hissediyorum. Biralarından bir tane alayım mı?"

"Buyur."

Orada epeyce bir süre oturduk. Erin'in nazik sorgusuyla biraz döküldüm ama her şeyi anlatmadım. Üzgündüm. Kırgındım. Ama çok daha fazlası da vardı ve diğerlerinin bunu görmesini istemiyordum. Bunun sebebi kısmen, annemle babamın beni, duygularını başkalarının üzerine kusmanın terbiyesizliğin doruk noktası olduğuna inandırarak yetiştirmiş olmalarıydı, ama daha çok kıskançlığımın derinliği ve şiddeti karşısında kapıldığım dehşetti. Tom'la Erin'in o şen şakrak kurtçuk (Dartmouth'ta okuyordu demek, Tanrım, herhalde en iyi öğrenci kulübüne üyeydi, altında da annesiyle babasının lise mezuniyet hediyesi olarak aldığı bir Mustang vardı) hakkında tahmin yürütmelerini bile istemiyordum. En kötüsü de, hayatımda ilk defa gerçekten ve kesinlikle reddedilmiş olduğuma dair o ürkütücü farkındalıktı. O gece, durum kafamda yeni yeni aydınlanıyordu. Wendy'nin benimle işi bitmişti ama ben onunla işimin bittiğini hayal bile edemiyordum.

Erin de bir bira alıp tenekeyi havaya kaldırdı. "Bundan sonraki sevgilinin şerefine içelim. Onun kim olacağını bilmiyorum Dev, tek bildiğim seninle tanıştığı günün onun için çok talihli bir gün olacağı."

Tom da kendi tenekesini kaldırarak, "Buna içilir işte," dedi. Karşımdaki Tom olduğu için, "İçilir içilir," ve "Haydi fondip!" deme mecburiyeti hissettim.

Ayaklarımın altındaki zeminin kaymış olduğunu ikisinin de ne o anda, ne de yazın geri kalanında fark ettiklerini zannetmiyorum. Kendimi ne kadar kaybolmuş hissettiğimi bilmelerini istemiyordum. Mahcubiyet verici bir durumdan fazlasıydı, kendimi rezil olmuş hissediyordum. O nedenle zorla gülümsedim, köpüklü birayla dolu tenekemi kaldırıp içtim.

Altı kutu birayı içmemde bana yardımcı olduklarından en azından ertesi sabah akşamdan kalmış vaziyette uyanmak zorunda

kalmadım. Bu da iyi bir şeydi, çünkü o sabah Eğlence Parkı'na vardığımızda Babalık Allen'dan öğleden sonra Eğlence Parkı Bulvarı'nda saat üçte, dörtte ve beşte olmak üzere on beşer dakikalık üç vardiyada kürkü giyeceğimi öğrendim. Âdet yerini bulsun diye homurdandım, kürkü giyme konusunda herkesin hormurdanması gerekiyordu ama aslında memnun olmuştum. Çocukların bana zorbalık etmesi hoşuma gidiyordu, bunu takip eden birkaç hafta boyunca Howie rolü, içinde acı bir lezzet taşısa da, bir oyalanma vesilesi oldu. Peşimdeki gülen çocuk kalabalığıyla kuyruğumu sallaya sallaya Eğlence Parkı Bulvarı'ndan aşağı doğru yürürken, Wendy'nin beni terk etmesinde şaşılacak bir şey olmadığını düşünürdüm. Yeni erkek arkadaşı Dartmouth öğrencisi ve lakros oyuncusuydu. Eskisiyse yaz mevsimini üçüncü sınıf bir lunaparkta geçiriyordu. Köpek rolünde.

Eğlence Parkı yazı.

Oyuncakları çalıştırdım. Sabahları dükkânları donattım, yani ödül oyuncaklarını raflara dizdim, öğleden sonraları da bazılarını işlettim. Birbirine giren Şeytan Tekerleri'ni düzelttim; parmaklarımı yakmadan çörek kızartmayı öğrendim; Carolina Çarkı'nda çalıştım. Wiggle-Waggle'ın Hikâye Sahnesi'nde diğer çaylaklarla birlikte dans edip şarkı söyledim. Fred Dean beni birkaç defa panayır yolunu tırmıklamaya gönderdi; bu gerçek bir güven göstergesiydi, çünkü çeşitli dükkânların öğle vakti veya akşamüstü beşe kadar elde ettikleri hasılatın toplanması demekti. Kırılıp bozulan makine aksamı olursa Heaven's Bay veya Wilmington'a gittim, çarşamba geceleri de Dönen Fincanlar'ı ve kötücül, boyun kıran türden bir oyuncak olan Karındeşen'i yağlamak için genellikle Tom, George Preston ve Ronnie Houston'la birlikte geç saatlere

kadar lunaparkta kaldım. Bu iki bebek, sonunda vahaya kavuşan develerin su içmesi gibi içiyordu yağı. Ve tabii, kürkü giydim.

Bütün bunlara rağmen, uykularım bok gibiydi. Bazen yatağımda uzanır, bantla tutturulmuş emektar kulaklıklarımı kulağıma takar ve Doors plaklarımı dinlerdim (özellikle "Cars Hiss By My Window", "Riders on the Storm" ve elbette "The End" gibi neşeli şarkılara bayılıyordum). Jim Morrison'ın sesi ve Ray Manzarek'in mistik, ahenkli orgu beni yatıştırmaya yetmediği zaman, dışarıdaki merdivenlerden aşağıya süzülür ve kumlarda yürüyüşe çıkardım. Bir ya da iki kere kumsalda uyudum. Neyse ki kısa bir süre dalmayı başardığımda kâbus görmüyordum. O yaz bir kere bile rüya gördüğümü hatırlamıyorum.

Sabahları tıraş olurken gözlerimin altındaki torbaları görüyordum ve bazen fazla gayretli bir Howie gösterisinden sonra (Havhav Evi'nin aşırı sıcak şamatasındaki doğum günleri en kötüsüydü) kafamı dumanlı hissediyordum ama bu da normaldi, Bay Easterbrook öyle söylemişti. Mezarlıkta biraz dinlenmek beni her defasında kendime getiriyordu. Genel olarak, bugünlerde söyledikleri gibi rolümü başarıyla oynadığımı düşünüyordum. Temmuz ayının ilk pazartesi gününde, zafer dolu 4 Temmuz'dan iki gün önce, kazın ayağının öyle olmadığını anladım.

Ekibim –Av Köpeği Ekibi– her zaman olduğu gibi sabah ilk iş Babalık Allen'ın tezgâhında toplandı, Babalık da tüfeklerini dizerken bize görevlerimizi dağıttı. Erken saatlerdeki işler, genellikle açılışa verdiğimiz isim olan Erken Giriş'e kadar (çoğunun üstünde TAYVAN MALI damgası olan) ödül kutularını taşımak ve tezgâhları parlatmak gibi şeyler oluyordu. Ne var ki o sabah Babalık, Lane Hardy'nin beni çağırdığını söyledi. Şaşırtıcı bir

durumdu, Lane, Erken Giriş'ten yaklaşık yirmi dakika öncesine kadar mezarlık dışında bir yerde nadiren boy gösterirdi. O tarafa doğru yöneldim ama Babalık bağırdı.

"I-ıh. Ahmak tekerinde." Ahmak tekeri, dönme dolap için kullanılan aşağılayıcı bir sözdü ve Babalık, Lane yanımızda olsaydı bu lafı edemeyeceğini pekâlâ biliyordu. "Yaylan Jonesy. Bugün işimiz çok."

Yaylandım ama uzun boyuyla hareketsiz ve sessiz durarak günün ilk müşterilerini bekleyen Çark'ta kimseyi bulamadım.

Bir kadın, "Bu tarafa," diye seslendi. Soluma doğru dönünce Rozzie Gold'un yıldızlarla bezeli fal çadırının önünde durduğunu gördüm. Tiril tiril Madam Fortuna kostümlerinden birine bürünmüştü. Başında, düğümlü ucu neredeyse beline kadar inen elektrik mavisi bir eşarp vardı. Lane de yanında duruyordu, onun da üstünde her zamanki kostümü vardı. Solmuş düz kesim kot pantolon, üstüne yapışarak kabarık kaslarını kusursuz bir şekilde sergileyen atlet. Melon şapkası mafya üyeliğine uygun açıyla yan yatırılmıştı. Ona bakınca, kafasında beyin olduğuna pek inanasınız gelmezdi ama Lane gayet zekiydi.

İkisi de gösteriye uygun giyinmişti ve ikisinin de yüzünde kötü haberleri olduğuna dair ifadeler vardı. Son birkaç günü çabucak aklımdan geçirdim, bu ifadelere sebep olacak bir şey yapmış olup olmadığımı hatırlamaya çalıştım. Lane'in görevimi askıya almak, hatta beni kovmak için emir almış olabileceği geçti aklımdan. İyi de, yazın en civcivli zamanında mı? Hem bunu yapmak Fred Dean'in veya Brenda Rafferty'nin görevi olmaz mıydı? Ayrıca Rozzie'nin burada ne işi vardı?

"Ölen kim millet?" diye sordum.

Rozzie, "Sen ölme de," dedi. İş günü için Madam Fortuna karakterine giriyordu, konuşması komikti. Yarı Brooklyn yarı Karpat Dağları.

"Ha?"

Lane, "Biraz yürüyelim, Jonesy," dedi ve hiç beklemeden Erken Giriş'in doksan dakika öncesinde, ıssız yoldan aşağı yürümeye koyuldu. Etrafta, aslında bir gece önce yapılmış olması gereken bir işi yaparak tezgâhların çevresini süpüren birkaç temizlik görevlisinden (lisanda onlara çöpçü diyorduk; muhtemelen birinin bile yeşil kartı yoktu) başka kimsecikler görünmüyordu. Lane'le Rozzie'ye yetiştiğimde, kadın aralarında yürüyebilmem için yer açtı. İki polisin kodese götürdüğü bir suçlu gibi hissettim kendimi.

"Ne oluyor?"

Rozzie/Fortuna tekinsiz bir sesle, "Göreceksin," dedi. Çok geçmeden gördüm de. Dehşet Evi'nin yanında, Mysterio'nun Aynalar Malikânesi vardı, aslında ikisi de birbirine bağlıydı. Ayna evinin bilet gişesinin yanında, "ASLINDA NEYE BENZEDİĞİNİZİ UNUTMAYASINIZ DİYE" tabelasıyla birlikte normal bir ayna asılıydı. Lane bir kolumu tuttu, Rozzie de ötekini. Şimdi gerçekten de kayıt işlemine götürülen bir suçlu gibi hissediyordum. Beni aynanın önüne götürdüler.

Lane, "Ne görüyorsun?" diye sordu.

"Kendimi," dedim ama sonra bunun onların istediği cevap olmadığını düşünerek, "Saçımın kesilmesi gerektiğini," diye ekledim.

Rozzie, "Kıyafetlerine bir bak, salak çocuk," dedi. Son iki kelimeyi *zalak cocuk* diye telaffuz etmişti.

Baktım. Sarı iş botlarımın üstünde kot pantolonumu (tavsiye edilen marka ham deri eldivenler arka cebimden dışarı çıkıyordu), kotumun üstünde de, rengi solmuş ama makul derecede temiz mavi patiska iş gömleğimi gördüm. Başımda hayran olunacak kadar yıpranmış bir Howie kepi vardı. Çok önemli, o son rötuştu bu kep.

"Ne olmuş kıyafetlerime?" diye sordum. Biraz kızmaya başlıyordum.

Lane, "Biraz üstünden dökülüyorlar sanki, ha?" dedi. "Önceden böyle değildi. Kaç kilo verdin?"

"Tanrım, bilmiyorum. Gidip Şişko Wally'yi görsek mi?" Şişko Wally, kilo tahmin çadırını işletiyordu.

Fortuna, "Bunda komik bir şey yok," dedi. "Yaz güneşinin altında o yere batasıca köpek kostümünü yarım gün boyunca giydikten sonra yuttuğun iki tuz tableti yemek yerine geçmez. Kaybettiğin aşkının yasını istediğin gibi tut ama yemek ye. Yemek ye, kör olası!"

"Kiminle konuştunuz? Tom'la mı?" Hayır, Tom yapmazdı. "Erin. Hiç üstüne vazife..."

Rozzie, "Kimseyle konuşmadım," diyerek etkileyici biçimde vücudunu dikleştirdi. "Bende göz var."

"Göz möz bilmem ama yüzün olmadığı kesin."

Kadın anında Rozzie'ye dönüştü. "Psişik gözden bahsetmiyorum oğlum, bildiğimiz kadın gözünden bahsediyorum. Sevdalı bir Romeo'yu görünce tanımayacağımı mı zannediyorsun? Yıllar boyunca avuçları okuduktan ve kristale baktıktan sonra hem de? Hah!" Hatırı sayılır göğüsleri önden giderek bir adım ilerledi. "Aşk hayatın umrumda değil. 4 Temmuz günü hastaneye kaldırıldığını görmek istemiyorum, o kadar. O gün hava gölgede otuz beş dereceyi bulacakmış. Güneş çarpması veya daha beter şeyler bekleniyormuş."

Lane melon şapkasını çıkarıp içine baktı ve öbür tarafa doğru eğik olacak şekilde yeniden taktı. "Rozzie aksilik konusundaki şöhretini korumak zorunda olduğu için açık açık söyleyemiyor ama hepimiz senden hoşlanıyoruz, çocuk. Çabuk öğreniyorsun, senden isteneni yapıyorsun, dürüstsün, sorun çıkartmıyorsun ve kürkü giydiğinde çocuklar sana deli oluyor. Ama bir derdin olduğunu görmemek için kör olmak lazım. Rozzie kız meselesi olduğunu düşünüyor. Belki haklıdır, belki de değildir."

Rozzie ona kurumlu bir benden-şüphelenmeye-nasıl-cüret-edersin bakışı attı.

"Belki annen baban boşanıyordur. Benimkiler boşandı, o yüzden neredeyse ölüyordum. Belki ağabeyin uyuşturucu satmaktan tutuklandı..."

"Annem öldü, ben de tek çocuğum," dedim suratsız bir ifadeyle.

Lane, "Ne olduğuna hiç aldırmıyorum," diye cevap verdi. "Burası Eğlence Parkı. Gösteri dünyası. Sen de bizlerden birisin. Yani hoşuna gitsin gitmesin, sana göz kulak olmak zorundayız. Kısacası, iki lokma bir şeyler ye."

Rozzie, "İki lokmadan çok daha fazlasını ye," dedi. "Şimdi, öğle vakti, bütün gün. Ayrıca kızarmış tavuktan başka bir şeyler yemeye çalış. Her butta kalp krizi var, ben sana söyleyeyim. Kaya Istakozu'na git ve balıkla salata paketlemelerini söyle. İki porsiyon. Biraz kilo al da, ucubeler gösterisindeki iskelete benzemeyesin." Bakışlarını Lane'e çevirdi. "Kız meselesi, tabii ki kız meselesi. Kim olsa anlar."

Lane, "Neyse ne, artık şu boktan yanıp yakılma işine bir son ver," dedi.

Rozzie, "Bir hanımın yanında böyle konuşmak, ne ayıp," diye söylendi. Yeniden Fortuna gibi konuşmaya başlamıştı. Çok geçmeden *ruhlar boyle iztiyorr* veya ona benzer bir şey yumurtlardı.

Lane, "Kaybol gözümün önünden," diyerek dönme dolaba doğru uzaklaştı.

O gidince, Rozzie'ye baktım. Pek anne yerine konulacak cinsten biri değilse de, o an için elimin altında o vardı. "Roz, herkes biliyor mu?"

Başını salladı. "Yok. Yaşlıların çoğu için sen, her işe koşturulan çaylaklardan birisin, yalnızca üç hafta önceki kadar çaylak değilsin, o kadar. Ama burada sana benzeyen çok insan var, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu seziyorlar. Örneğin arkadaşın Erin. Dostun Tom." Dost kelimesini "dosd" diye söylemişti. "Ben

de başka bir arkadaşınım ve arkadaşın olarak sana kalbini tamir edemeyeceğini söylüyorum. Bunu sadece zaman yapabilir. Sen vücudunu tamir edebilirsin. Ye!"

"Yahudi anne fıkraları gibi konuşuyorsun," dedim.

"Yahudi anneyim zaten ve inan bana bu fıkra hiç komik değil."

"Fıkra gibi olan benim," dedim. "Sürekli onu düşünüyorum."

"Bu konuda yapılacak bir şey yok, en azından şimdilik. Ama bazen aklına gelen diğer düşüncelere yüz vermemelisin."

Galiba ağzım açık kaldı. Emin değilim. Ona bakakaldığımı hatırlıyorum. O zamanlar, Rozzie Gold kadar uzun süredir bu işin içinde olanların (el falı yetenekleri nedeniyle lisanda onlara eldiven denirdi) düşüncelerinizi anlamak için çeşitli yolları olurdu. Bu nedenle, söyledikleri şeyler telepatiyle elde edilmiş gibi görünürdü ama gerçekte yakın gözlem ürünü olurdu.

Her zaman değil tabii.

"Anlamıyorum."

"O hastalıklı plaklara bir ara ver, bunu anlayabiliyor musun peki?" Haşin bir ifadeyle yüzüme baktı, gördüğü şaşkınlık nedeniyle bir kahkaha attı. "Rozzie Gold Yahudi bir anne ve büyükanne olabilir ama Madam Fortuna her şeyi görür."

Ev sahibem de çok şey görüyordu; Bayan Fortuna'nın ender boş günlerinden birinde Bayan Shoplaw'la Rozzie'yi Heaven's Bay'de birlikte öğle yemeği yerken gördükten sonra keşfettim ki, ikisi yakın arkadaştı ve birbirlerini yıllardır tanıyorlardı. Bayan Shoplaw haftada bir defa odamın tozunu alıyor ve elektrikli süpürgeyle yerleri süpürüyordu, plaklarımı görürdü. Geri kalan kısma, yani arada sırada üstüme çöken şu meşhur intihar fikirlerine gelince; hayatının büyük kısmını insan doğasını gözlemleyerek ve hem lisanda, hem de büyük poker liginde "gammaz" olarak adlandırılan psikolojik işaretleri gözlemleyerek geçirmiş bir kadın, sevgilisinin yeni terk ettiği hassas bir genç adamın haplarla,

ilmeklerle ve kendini akıntıya bırakmakla ilgili düşünceleri olacağını tahmin etmez miydi?

"Yerim," diye söz verdim. Erken Giriş'ten önce yapacak binlerce işim vardı ama asıl istediğim, *kızın izmi Vendi, kendini dadmin ederken hâlâ onu hayal ediyorzun* gibi tamamen rezil edici bir şey söylemeden ondan bir an evvel kurtulmaktı.

"Yatağa girmeden önce de koca bir bardak züt iç." Bir parmağını uyarı niteliğinde kaldırdı. "Kahve değil, züt. Uyumana yardım eder."

"Denemeye değer," dedim.

Kadın tekrar Roz oldu. "Tanıştığımız gün, geleceğinde siyah saçlı, güzel bir kadın görüp görmediğimi sormuştun. Hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Ne cevap vermiştim?"

"Onun geçmişimde kaldığını söylemiştin."

Rozzie sert ve buyurgan bir tavırla tek bir defa başını salladı. "Öyle de oldu. Onu aramak ve ikinci bir şans için yalvarmak istediğinde –ah, bunu isteyeceksin, isteyeceksin– biraz dik dur. Kendine biraz saygın olsun. Şehirlerarası telefon konuşmalarının pahalı olduğunu da aklından çıkarma."

Sanki bilmiyorum da, diye düşündüm. "Bak, cidden artık gitmem lazım Roz. Çok işim var."

"Evet. Hepimiz için yoğun bir gün. Ama gitmeden önce Jonesy, çocukla tanıştın mı? Köpekli çocukla. Peki, kırmızı şapka takıp oyuncak bebeğiyle dolaşan kızla? Tanıştığımızda sana onlardan da bahsetmiştim."

"Roz, son zamanlarda belki bir milyar çocukla..."

"Onlarla tanışmamışsın demek. Tamam. Tanışacaksın." Altdudağını öne doğru uzatıp üfledi, eşarbının altından çıkmış saç buklesini uçurdu. Sonra bileğimi yakaladı. "Senin hesabına tehlike görüyorum Jonesy. Üzüntü ve tehlike."

Bir an için, "Esmer yabancıya dikkat et! Tek tekerlekli bir bisiklet kullanıyor!" gibi bir şeyler fısıldayacağını düşünsem de, Roz bileğimi bırakarak Dehşet Evi'ni işaret etti. "Şu nahoş çukurla hangi ekip ilgileniyor? Seninki değil herhalde."

"Hayır. Doberman Ekibi." Dobiler Dehşet Evi'nin yanındaki çekim noktalarından da sorumluydular. Mysterio'nun Aynalar Malikânesi ve Balmumu Müzesi'nden yani. Bu üçü bir arada, Eğlence Parkı'nın eski karnavalların korku gösterilerine gönderdiği neşesiz selamdı.

"İyi. Oradan uzak dur. Perili bir yer. Kafasında kötü düşünceler olan bir delikanlıya perili ev ziyaretinin diş macununun içindeki arsenik kadar faydası dokunur. Kapiş?"

"Evet." Saatime baktım.

Mesajı aldı ve geri çekildi. "O çocuklara göz kulak ol. Kendi adımlarına da dikkat et yavru kuş. Üstünde bir gölge var."

Lane'le Rozzie beni epeyce bir sarsmışlardı, bunu kabul ediyorum. Doors plaklarımı dinlemekten vazgeçmedim, en azından hemen, ama kendimi daha fazla yemeye zorladım ve günde üç milkshake içmeye başladım. Sanki birisi musluğu açmış gibi, vücuduma taze bir enerjinin dolduğunu hissediyordum ve 4 Temmuz günü öğleden sonra buna gerçekten de şükran duydum. Eğlence Parkı dumanlanmıştı. Kürkü on defa giymek zorunda kaldım ki, bu tüm zamanların rekoruydu.

Programı bana vermek için Fred Dean bizzat geldi. Aynı zamanda Bay Easterbrook'tan bir not da getirmişti. *Ağır gelirse, hemen dur ve yerine birisini bulması için ekip liderine başvur.*

"Bana bir şey olmaz," dedim.

"Belki olmaz ama Babalık'ın bu notu görmesini sağla."

"Tamam."

"Brad senden hoşlanıyor, Jonesy. Nadir görülen bir şey. Birisi işleri batırmadığı takdirde çaylakların fakına bile varmaz genellikle."

Ben de yaşlı adamdan hoşlanıyordum ama bunu Fred'e söylemedim. Popo yalayıcılığı yapıyormuşum gibi olacağını düşündüm.

Bütün 4 Temmuz vardiyalarım onar dakikalıktı, aslında bu on dakikaların çoğu on beş dakikaya dönse de fena bir süre değildi, ama sıcak öldürücüydü. Gölgede otuz beş derece demişti Rozzie, oysa Park Hizmetleri karavanının dışında asılı termometre öğle olduğunda otuz dokuz dereceyi gösteriyordu. Neyse ki, Dottie Lassen diğer battal boy kostümü tamir ettirmişti de ikisini değiştire değiştire giyebiliyordum. Ben birini giyerken, Dottie de diğerini tere batmış iç kısmı kurusun diye üç vantilatörün önünde havalandırılmak üzere tersyüz ettiriyordu.

En azından kürkü kendi başıma çıkarabiliyordum. İşin sırrını keşfetmiştim artık. Howie'nin sağ patisi aslında bir eldivendi. Numarayı biliyorsanız, fermuarı kostümün boynuna çekmek çocuk oyuncağıydı. Kafa çıktıktan sonra geri kalan kısmı da tereyağından kıl çeker gibi halloluyordu zaten. Bu da iyi bir şeydi, çünkü bir perdenin arkasında kendi başıma soyunabiliyordum. Terli, yarı şeffaf iç çamaşırlarımı kostümcü hanımlara sergilemekten kurtulmuştum.

Flamalarla süslü 4 Temmuz öğleden sonrasında, bütün diğer görevlerimden azat edilmiştim. Hoplayıp sıçrama işimi bitiriyor, sonra Eğlence Parkı Yeraltı dünyasına çekilip bir süreliğine havalandırmaya teslim olarak mezarlıktaki eski püskü kanepeye seriliyordum. Canlandığımı hissedince, geçitleri kullanarak kostüm dükkânına gidiyor ve bir kürkü diğeriyle değiştiriyordum. Vardiyalar arasında litre litre su, bardak bardak şekersiz buzlu çay içi-

yordum. İnanmayacaksınız ama gerçekten eğleniyordum. Arsız veletler bile beni seviyordu o gün.

Ve işte: Öğleden sonra dörde çeyrek kala. Yukarıdaki hoparlörler Daddy Dewdrop'un "Çikibom Çikibom Bayılıyoruz Buna" şarkısıyla kulak zarlarını patlatırcasına gürlerken, dans ede ede anayolumuz Eğlence Parkı Bulvarı'ndan aşağı iniyorum. Çocukları kucaklıyor, yetişkinlere de Muhteşem Ağustos indirim kuponları dağıtıyorum, çünkü yaz biterken Eğlence Parkı'nın iş yoğunluğu daima azalıyor. Bazıları Hollywood Kızları, çoğu da kan ter içindeki, güneşten haşlanmış, anne baba paparazzi sürüleri tarafından çekilen fotoğraflara poz veriyorum. Peşimde kuyruklu yıldızın kuyruğunun ihtişamıyla sürüklenen bir hayran çocuklar ordusu var. Bir yandan da Eğlence Parkı Yeraltı'na açılan en yakın kapıyı aranıyorum, çünkü artık tükenmek üzereyim. Bugün Howie olarak yalnızca bir turum kaldı. Mutlu Tazı Howie mavi gözlerini ve dik kulaklarını güneş battıktan sonra kimseciklere göstermez, asla. Bunun sebebini bilmiyorum, gösterinin bir geleneğiydi işte.

Kırmızı şapkalı küçük kızı çırpınıp sarsılarak Eğlence Parkı Bulvarı'nın sıcaktan kaynayan kaldırımına düşmeden önce fark ettim mi? Galiba ettim ama bundan emin olamıyorum, çünkü geçen zaman hafızaya sahte anılar ekler ve gerçek anıları da değiştirir. Kızın elinde salladığı Leziz Kuçu sosislisini de, parlak kırmızı Howie kepini de fark etmiş olamazdım. Lunaparkta elinde sosisli sandviçle dolaşan bir çocuk pek de öyle bulunmaz bir görüntü değildir, üstelik o gün belki bin tane kırmızı Howie şapkası satmışızdır. Kızı fark ettiysem, bunun sebebi hardala bulanmış sosislisini tutmadığı eliyle göğsüne bastırdığı oyuncak bebek olmalı. Raggedy Ann denen türde, büyük, eski bir bez bebekti. Madam Fortuna daha iki gün önce elinde bebeği olan küçük bir kızı beklemem konusunda beni uyarmıştı, o nedenle belki de çocuğu fark

etmişimdir. Belki de bayılıp yere yığılmadan önce panayır yolundan nasıl çıkacağımı düşünüyordum. Her neyse, sorun oyuncak bebeği değildi zaten. Yediği Leziz Kuçu, işte asıl sorun oydu.

Kızın bana doğru koştuğunu hatırladığımı sanıyorum (eh, bütün çocuklar bana doğru koşuyordu zaten) ama ondan sonra neler olduğunu ve olanların sebebini düşünmeme gerek kalmadan gayet iyi biliyorum. Kızın ağzında Leziz Kuçu'sundan bir lokma vardı. "HOWWWIE" diye haykırmak üzere nefesini içine çektiğinde, lokma da boğazına kaçtı. Sosisli sandviçler: Boğulmak için mükemmel yiyecekler. Kızın şansına, Rozzie Gold'un Fortuna saçmalıkları bir an evvel harekete geçmemi sağlayacak kadar yapışıp kalmıştı zihnime.

Küçük kızın dizleri bükülüp yüzündeki mutlu esriklik havası önce şaşkınlığa, sonra da dehşete dönüşürken, ben elimi arkama uzatmış, pati-eldivenimle fermuara yapışmıştım bile. Howie'nin kafası savrulup yana devrildi, Bay Devin Jones'un kırmızı suratıyla terden ıslanmış topak topak saçları ortaya çıktı. Küçük kız, oyuncak bebeğini düşürdü. Şapkası başından çıktı. Kız boynunu tırmalamaya başladı.

Bir kadın, "Hallie?" diye bağırdı. "Hallie, ne oldu?"

Şans bir kez daha devredeydi. Sorunun ne olduğunu bilmekle kalmıyor, ne yapacağımı da biliyordum. Bunun ne kadar talihli bir durum olduğunu anlayabileceğinizden pek emin değilim. Unutmayın, 1973 yılından bahsediyoruz. Henry Heimlich'in Heimlich Manevrası'na adını veren makaleyi yayımlamasına daha bir yıl vardı. Yine de boğulma vakalarıyla ilgilenmenin en sağduyulu yolu olarak kabul edilen manevrayı, üniversite kafeteryasında çalışmaya başlamadan önce aldığımız ilk ve tek uyum eğitiminde öğrenmiştik. Öğretmenimiz, Nashua'daki kahve dükkânını, yakınlarında yeni bir McDonalds açılmasından bir yıl sonra kaybetmiş eski bir restoran savaşları gediklisiydi.

"Sakın unutmayın, sert davranmazsanız hareket bir işe yaramaz," demişti bize. "Gözlerinizin önünde ölen birini görürseniz, bir iki kaburga kırma konusunu kafaya takmayın."

Küçük kızın yüzünün morardığını gördüm ve kaburgaları aklıma gelmedi bile. Tüylü, muazzam bir kucaklamayla kıza sarıldım. Kuyruğumu çeken sol patimi, kızın gövdesinin orta kısmında kaburgalarının birleştiği yerdeki kemikli kemere dayamıştım. Tek bir sefer, şiddetle sıktım; neredeyse beş santim uzunluğundaki üstü sarı lekeli bir sosis parçası, şampanya şişesinin ağzından fırlayan mantar gibi kızın ağzından fırladı, yaklaşık bir buçuk metre öteye uçtu. Ve hayır, kızın kaburgalarını filan kırmadım. Tanrı onları korusun, çocuklar esnek yaratıklar.

Hallie Stansfield'la (kızın adı buydu) etrafımızı yetişkinlerden oluşan bir halkanın gitgide büyüyerek sardığını fark etmemiştim. Hele düzinelerce fotoğrafımızın çekildiğinin kesinlikle farkında değildim. Fotoğrafların arasında Erin Cook'un çektiği ve hem *Heaven's Bay Haftalık*'ta, hem de *Wilmington Star-News* de dahil olmak üzere daha büyük birkaç gazetede basılan poz da vardı. O fotoğrafın çerçeveli bir kopyasını tavan arası kutularından birinde hâlâ saklıyorum. Küçük kız, iki kafasından biri omzunda sallanan acayip köpek/insan kırmasının kollarında sallanıyor ve tam da annesi önümüzde dizlerinin üstüne çökerken kollarını ona uzatıyor. Erin'in körüklü makinesi bu anı kusursuz bir biçimde yakalamış.

Olup bitenler kafamda bir bulanıklık halinde ama annenin kızı kucakladığını ve babanın, "Delikanlı, onun hayatını kurtardın," dediğini hatırlıyorum. Bir diğer hatırladığım şey –bu kısım kristal berraklığında– küçük kızın kocaman mavi gözleriyle bana bakarak, "Ah zavallı Howie'cik, kafan kopmuş," demesi.

Herkesin bildiği gibi tüm zamanların en klasik manşeti, "ADAM KÖPEĞİ ISIRDI"dır. *Star-News* bununla aşık atamadı ama Erin'in çektiği fotoğrafın üst başlığı klasik manşeti epey zorlayacak türdendi: "LUNAPARKTAKİ KÖPEK, KÜÇÜK KIZI KURTARDI".

Rahatsız edici ilk dürtümü bilmek ister misiniz? Gazete kupürünü kesip Wendy Keegan'a göndermek. Bunu yapabilirdim de, tabii Erin'in fotoğrafında tıpkı boğulmuş bir misk sıçanına benziyor olmasaydım. Kupürü babama gönderdim, o da telefon ederek benimle ne kadar gurur duyduğunu söyledi. Sesindeki titremeden gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu anlayabiliyordum.

"Tanrı doğru zamanda, doğru yerde olmanı sağladı, Dev," dedi.

Belki Tanrı. Belki Rozzie Gold, namıdiğer Madam Fortuna. Belki her ikisi de.

Ertesi gün, Bay Easterbrook'un ofisine çağrıldım. Çam tahtası lambri kaplı, eski karnaval posterleri ve fotoğraflarıyla boğucu derecede dolu bir odaydı. Hasır şapkalı, düzgün bıyıklı bir işletmecinin gücünüzü sınayın tezgâhının yanında durduğu bir fotoğraf özellikle dikkatimi çekmişti. Beyaz gömleğinin kolları yukarı sıvanmış adam, balyoza bastona dayanır gibi dayanmıştı; fena halde gösterişçiydi. Direğin tepesinde, çanın yanında "TAM BİR HE-MAN, ONA BİR ÖPÜCÜK VER!" yazılı bir tabela vardı.

"Bu siz misiniz?" diye sordum.

"Benim. Yumruk oyununu yalnızca bir sezon işlettim. Bana hitap etmiyordu. Hileli oyunlar hiç etmez zaten. Dürüst oyunları severim. Otur bakalım Jonesy. Kola falan ister misin?"

"Hayır efendim. Böyle iyi," dedim. Aslında o sabah içtiğim milkshake hâlâ içimde çalkalanıyordu.

"Dobra dobra konuşacağım. Dün öğleden sonra lunaparka yirmi bin dolar değerinde reklam sağladın ama yine de sana bir

ikramiye vermeye param yetmiyor. Bir bilsen... Neyse, boş ver." Öne eğildi. "Sana bir iyilik borçlanabilirim. İşte bunu yapabilirim. İyiliğe ihtiyacın olursa söyle. Yapabileceğim bir şeyse yaparım. Bu yeterli olur mu?"

"Tabii."

"İyi. Peki, kızla birlikte bir kere daha halkın önüne çıkar mısın? Howie kılığında. Annesiyle babası sana özel olarak teşekkür etmek istiyorlar ama kamuoyu önüne çıkmanız Eğlence Parkı açısından şahane olur. Karar senin tabii."

"Ne zaman?"

"Cumartesi, öğle gösterisinden sonra. Eğlence Parkı Bulvarı'yla Tazı Yolu kavşağına bir platform kurarız. Basını da çağırırız."

"Memnuniyetle yaparım," dedim. Yeniden gazetelere çıkma fikrinin hoşuma gittiğini kabul ediyorum. Egom ve özsaygım o yaz epey hırpalanmıştı, mümkün olduğunca desteğe ihtiyacım vardı.

Bay Easterbrook, cam gibi kırılgan ve güvensiz tavrıyla ayağa kalkıp bana elini uzattı. "Tekrar teşekkür ederim. Hem o küçük kızın hem de Eğlence Parkı'nın adına. Yerin dibine batasıca hayatımı idare eden muhasebeciler buna çok sevinecek."

Arka bahçe dediğimiz yerde, diğer yönetim binalarının yanında olan ofis binasından çıkınca, ekibimin bütün üyelerinin orada olduğunu gördüm. Babalık Allen bile gelmişti. İş kıyafetlerini giyip Hollywood Kızı ·yeşillerine bürünmüş olan Erin, elinde Campbell's Çorba tenekelerinden yapılmış parlak metal bir taçla öne çıkıp tek dizinin üstüne çöktü. "Sizin için kahramanım."

Yüzümün kızaramayacak kadar güneş yanığı olduğunu zannediyordum ama anlaşılan bu doğru değildi. "Aman Tanrım. Ayağa kalk."

Tom Kennedy, "Küçük kızların kurtarıcısı," dedi. "Dava edilip donuna kadar her şeyini kaybetmekten ve büyük ihtimalle kepenk indirmekten işyerimizi kurtardığından bahsetmeye bile gerek yok."

Erin ayağa fırladı, komik teneke tacı başıma oturttuktan sonra bana kocaman, şapırtılı bir öpücük verdi. Av Köpeği Ekibi alkışlayıp ıslıkladı.

Tezahüratlar yatışınca Babalık, "Tamam," dedi. "Parlak zımbırtılı bir şövalye olduğun konusunda hepimiz hemfikiriz Jonesy. Panayır yolunda hödüğün birinin nalları dikmesini önleyen ilk kişi de sen değilsin. Artık hepimiz işe dönebilir miyiz?"

Bana göre hava hoştu. Ünlü olmak eğlenceliydi ama teneke tacın verdiği havalara-girmeye-kalkma mesajını gözden kaçırmamıştım.

O cumartesi kürkü giymiş ve anayolumuzun ortasında kurulmuş derme çatma platforma çıkmıştım. Hallie'yi kucağıma almak hoşuma gitmişti, belli ki o da kollarımın arasında olmaktan hoşnuttu. Küçük kız, gözdesi köpeğe duyduğu sevgiyi ilan edip köpeği fotoğraf makineleri için tekrar tekrar öperken, herhalde on beş kilometre falan film harcanmıştır.

Erin, elinde fotoğraf makinesiyle bir süreliğine en ön sıradaydı ama gazete fotoğrafçılarının hepsi erkekti ve Erin'den de iriydi. Çok geçmeden Erin'i daha kötü bir konuma itelediler. Peki, ne istiyorlardı? Erin'in zaten çekmiş olduğu şeyi, yani Howie kafasını çıkartmış halde bir fotoğrafımı. Ne var ki bunu yapacak değildim. Yapsaydım ne Fred, ne Lane ne de Bay Easterbrook beni cezalandırırdı. Hayır, kafayı çıkarmayı reddetmemin sebebi bunun karnaval geleneklerine ters düşecek olmasıydı. Howie, kürkünü asla halkın önünde çıkarmazdı. Bunu yapmak, Diş Perisi'ni afi-

şe etmek gibi bir şey olurdu. Hallie Stansfield boğulurken kafayı çıkartmıştım ama o gerekli bir istisnaydı. Kuralı bilerek ihlal etmezdim. Anlaşılan ben de karnavalcı olmuştum (ama karnaval karnaval gezen biri değildim, asla da olamayacaktım).

Daha sonra, yeniden kendi giysilerimi giymiş olarak Eğlence Parkı Müşteri Hizmetleri Merkezi'nde Hallie ve anne babasıyla buluştum. Yakından bakınca, annenin iki numaraya hamile olduğunu anladım ama büyük ihtimalle önünde turşu ve dondurma yiyeceği üç dört ay daha vardı. Kadın bana sarıldı ve biraz daha ağladı. Hallie fazla endişeli görünmüyordu. Plastik sandalyelerden birine oturmuş, ayaklarını sallayarak *Ekran Zamanı* dergisinin eski sayılarını karıştırıyor, ziyarete gelen soyluların isimlerini anons eden bir saray teşrifatçısının gösterişli sesiyle çeşitli ünlülerin isimlerini söylüyordu. Annenin sırtını pışpışlayıp, "Tamam, tamam, geçti," dedim. Baba ağlamadı ama bana yaklaşıp adıma yazılmış beş yüz dolarlık bir çek uzatırken gözlerinde yaşlar ışıldıyordu. Ne iş yaptığını sordum, bir yıl önce kendi müteahhitlik şirketini kurduğunu söyledi. Çok kazanmıyorlardı ama yuvarlanıp gidiyorlardı. Bunu düşündüm; bir çocukları olduğunu, bir tanesinin de yolda olduğunu hesapladım ve çeki yırtıp attım. Babaya işimin bir parçası olan yaptığım şey için para alamayacağımı söyledim.

Unutmayın ki daha yirmi bir yaşımdaydım.

Eğlence Parkı'nın yaz yardımcılarının belli bir hafta sonu tatili yoktu. Her dokuz günde bir, bir buçuk gün tatil yapıyorduk, yani tatillerimiz asla aynı günlere denk gelmiyordu. Bir izin kayıt defteri vardı, böylece Tom, Erin ve ben hemen hemen aynı zamanda tatile çıkmayı başarıyorduk. Ağustos başlarında bir çarşamba gecesi de bu sayede birlikteydik. Kumsalda bir ateş yakmış, yal-

nızca gençleri besleyebilecek türden bir yemek yiyorduk. Bira, hamburger, barbekü çeşnili patates kızartması ve lahana salatası. Tatlı olarak da Erin'in Korsan Pete'in Dondurma Evi'nden ödünç aldığı ızgarayı kullanarak ateşte kızarttığı şekerlemeler vardı. Gayet lezzetliydi.

Kumsaldaki diğer ateşleri görebiliyorduk, yemek pişirmek için yakılmış olanların yanı sıra, kocaman şenlik ateşleri de kumsal boyunca ta ışıkları göz kırpan Eğlence Parkı metropolüne kadar uzanıyordu. Alev alev mücevherlerden oluşan güzel bir zincir oluşturuyorlardı. Yirmi birinci yüzyılda bu ateşler büyük ihtimalle yasadışıdır, başımızdakilerin sıradan insanların yaptığı bir sürü güzel şeyi yasadışı ilan etmek gibi bir huyları var. Sebebini bilmiyorum, tek bildiğim bunun gerçek olduğu.

Yemek yediğimiz sırada Madam Fortuna'nın köpekli bir çocuk ve oyuncak bebeğiyle dolaşan kırmızı şapkalı küçük bir kızla tanışacağıma dair kehanetini anlattım onlara. Sözlerimi, "Biri gitti, kaldı biri," diye bitirdim.

"Vay canına," dedi Erin. "Belki de gerçekten medyumdur. Bunu bana bir sürü kişi söyledi ama hiç, gerçekten..."

Tom, "Kim söyledi mesela?" diye sordu.

"Şey... Kostüm dükkânındaki Dottie Lassen bir. Tina Ackerley de iki. Hani Dev'in geceleri gizlice koridoru geçip ziyarete gittiği kütüphaneci var ya."

Ona orta parmağımı gösterdim. Erin kıkırdadı.

Tom, ukala dümbeleği profesör sesiyle, "İki kişi bir sürü değildir," dedi.

"Lane Hardy'yle üç ediyor," dedim. "Rozzie'nin bazı insanlara beyinlerinden vurulmalarına neden olan şeyler anlattığını söyledi." Her şeyi açığa çıkarmış olmak adına, "Tabii kadının kehanetlerinin yüzde doksanının saçmalıktan ibaret olduğunu da söyledi," diye eklemek zorunda hissettim kendimi.

Ukala Dümbeleği Profesör, "Bence yüzde doksan beşe daha yakındır," dedi. "Falcılık bir sahtekârlık numarasıdır hanımlar ve beyler. Lisanda söylemek gerekirse, alavere dalavere. Şapka meselesini düşünün. Eğlence Parkı'nın köpek kepleri yalnızca üç renk. Kırmızı, mavi ve sarı. Bunların arasında en çok satılan açık arayla kırmızı. Oyuncak bebeğe gelince, hadi canım. Kaç çocuk lunaparka gelirken yanında oyuncak getiriyor, haberiniz var mı? Sonuçta burası yabancı ve acayip bir yer, en sevdikleri oyuncak içlerini rahatlatıyor. Kız sosisli yüzünden gözünün önünde boğulacak gibi olmasaydı, Howie'ye sıkıca sarılıp sonra da yoluna devam etseydi, kırmızı bir köpek kepi takan ve elinde bir bebek olan başka bir küçük kız görecek ve, 'A-ha! Madam Fortuna gerçekten de geleceği okuyabiliyor, gideyim avucunu biraz gümüşle doldurayım da başka şeyler de söylesin,' diyecektin."

Erin ona bir dirsek atarak, "O kadar inançsızsın ki," dedi. "Rozzie Gold gösterideki birinden asla para almaz."

"Para istemedi," dedim ama Tom'un söylediklerinin çok mantıklı olduğunu düşünüyordum. Kadının, siyah saçlı kızın geleceğimde olmadığını, geçmişimde kaldığını bildiği (veya bilmiş gibi göründüğü) doğruydu ama bunun olasılıklara veya soruyu sorduğum sırada yüzümdeki ifadeye dayandırılmış bir tahminden ötesi olmaması da mümkündü.

Ağzına bir şekerleme daha atan Tom, "Tabii ki istemedi," dedi. "Üstünde deneme yapıyor. Alışkanlığını kaybetmiyor. Diğer çaylaklara da bir sürü şey söylediğine eminim."

"Sana da söyledi mi?"

"Şey, hayır. Söylemedi ama bunun bir önemi yok."

Erin'e baktım, kız başını salladı.

"Ayrıca Dehşet Evi'nin perili olduğunu düşünüyor," dedim.

"Onu ben de duydum," dedi Erin. "Orada öldürülen bir kızın ruhu musallat olmuş."

Tom, "Yok devenin nalı!" diye bağırdı. "Cinayeti Kaptan Kanca işledi, Bağıran Kafatası'nın arkasında saklanıyor deyin de tam olsun bari!"

"Gerçekten bir cinayet işlenmiş," dedim. "Linda Gray adlı bir kız öldürülmüş. Güney Carolina, Floransa'danmış. Atış poligonunda ve Çark'ta kuyrukta beklerken katiliyle birlikte fotoğrafları var. Adamın elinde kanca yokmuş ama bir kuş dövmesi varmış. Şahin veya kartal."

Bu, Tom'un sesini kesti. En azından o an için.

"Lane Hardy, Roz'un Dehşet Evi'nin perili olduğunu yalnızca düşündüğünü, çünkü durumu gerçekten anlamak için tünele girmeyi reddettiğini söyledi. Elinden geldiğince oranın yakınına bile gitmezmiş. Lane bunun eğlenceli bir şey olduğunu düşünüyor, çünkü dediğine göre Dehşet Evi gerçekten de periliymiş."

Erin gözlerini kocaman açıp ateşe biraz daha sokuldu, bana kalırsa bunu biraz gösteriş olsun diye, büyük ihtimalle Tom'un kolunu ona dolaması için yapmıştı. "Lane... görmüş mü?"

"Bilmiyorum. Bana Bayan Shoplaw'a sormamı söyledi, Bayan Shoplaw da bana bütün hikâyeyi anlattı." Ben de onlara anlattım. Gece vakti, dalgalar kıyıyı döver ve kumsaldaki ateş tam da kömürleri tutuşturmaya başlarken, anlatılmaya uygun düşen bir hikâyeydi. Tom bile büyülenmiş görünüyordu.

Sonunda sözlerimi bitirdiğimde, "Linda Gray'i gördüğünü mü iddia ediyor? Shoplaw Hanım yani," diye sordu.

Hikâyeyi ikinci kattaki odayı kiraladığım gün Bayan Shoplaw'ın bana anlattığı şekliyle zihnimden geçirdim. "Sanmıyorum. Yoksa açık açık söylerdi."

Tom tatmin olmuş bir şekilde başını salladı. "Bu işlerin nasıl yürüdüğüne ilişkin kusursuz bir ders. Herkes uçan daire görmüş birini tanır, ayrıca herkesin hayalet görmüş bir tanıdığı da vardır. Söylentiye dayalı kanıtlar. Mahkemede geçerliliği yok. Ben kuş-

kucular şahı Thomas'ım. Anladınız mı? Tom Kennedy, Kuşkucular Şahı Thomas?"

Erin ona daha şiddetli bir dirsek darbesi indirdi. "Anladık." Düşünceli gözlerle ateşe baktı. "Bakın ne diyeceğim. Yazın üçte ikisi geride kaldı ama ben Eğlence Parkı'nın çığlık dükkânına bir kerecik olsun girmedim. Öndeki çığlıksız kısma bile yolum düşmedi. Orada fotoğraf çekilmiyor. Brenda Rafferty bunun sebebinin çiftlerin çoğunun tünele oynaşmak için girmeleri olduğunu söyledi bize." Bana baktı. "Ne sırıtıyorsun?"

"Hiç." Shoplaw Hanım'ın merhum kocasının Geç Kapanış'tan sonra tünelde dolaşıp oraya buraya atılmış külotları topladığı gelmişti aklıma.

"Siz oraya girdiniz mi?"

İkimiz de başımızı salladık. "Korku tüneli Dobiler'in yeri," dedi Tom.

"Hadi yarın girelim. Üçümüz aynı vagona bineriz. Belki hayaleti görürüz."

Tom, "İzin günümüzde kumsalda yatmak varken Eğlence Parkı'na mı gideceğiz?" diye sordu. "Su katılmamış mazoşistlik bu."

Erin bu defa dirsek atmak yerine Tom'un kaburgalarını dürttü. Yatıp yatmadıklarını bilmiyordum ama büyük ihtimalle yatıyorlardı; ilişkileri kesinlikle çok fiziksel bir niteliğe bürünmüştü. "Amma da yaptın! Lunapark çalışanı olarak tünele bedava giriyoruz, hem tur ne kadar sürüyor? Beş dakika mı?"

"Biraz daha uzun galiba," dedim. "Dokuz on dakika. Çocuk kısmında da biraz vakit geçiriliyor. Toplam on beş dakika diyelim."

Tom çenesini Erin'in başına dayayarak kızın saçlarının narin bulutunun arasından bana baktı. "Hanımefendi amma da yaptın," dedi. "İyi bir üniversite eğitimi alan genç bir kadın olduğu hemen anlaşılıyor. Kızlar birliği üyeleriyle takılmaya başlamadan önce *bok canına* diyerek kesip atardı."

"O açlıktan kemik torbasına dönmüş, uyumlu giyinme manyağı sürtüklerle takılmaya başladığım gün, kendi kıçımdan içeri kıvrılarak girip gebereceğim gündür!" Her nedense bu küfürler bana sonsuz bir zevk vermişti. Büyük ihtimalle Wendy uyumlu giyinme konusunda tam bir fanatik olduğu için. "Bana bak Thomas Patrick Kennedy, onu göreceğimizden korkuyorsun. O zaman bütün sözlerini geri almak zorunda kalacaksın, Madam Fortuna'yla, hayaletlerle, uçan dairelerle ve..."

Tom ellerini kaldırdı. "Pes ediyorum. Hödüklerle, yani tavşancıklarla birlikte sıraya girip Dehşet Evi turunu yapacağız. Ama bunu öğleden sonra yapmamız konusunda ısrarcıyım. Güzellik uykuma ihtiyacım var."

"Hem de nasıl," dedim.

"Bunu senin tipindeki biri söyleyince bayağı komik oluyor. Bir bira ver Jonesy."

Bir bira verdim.

Erin, "Stansfield'larla işler nasıl gitti anlatsana," dedi. "Hüngür hüngür ağlayıp sana kahramanımız dediler mi?"

Epey yaklaşmıştı ama bunu söylemek istemedim. "Anneyle baba iyiydi. Çocuk köşede oturup *Ekran Zamanı* okudu ve Dean Martin'i gördüm sanki dedi."

"Yerel renklerden bahsetmeyi kes de sadede gel," dedi Tom. "Para verdiler mi?"

Kafam, küçük kızın ünlülerin isimlerini nasıl bir huşuyla söylediği düşüncesiyle meşguldü. Sesi öyle düzdü ki, komada gibiydi. Hatta bir tabutta belki. Dikkatim dağınık olduğundan soruyu dürüstçe cevapladım. "Adam bana beş yüz dolar teklif etti ama o parayı alamazdım."

Tom'un gözleri yuvalarından uğradı. "Efendim?"

Elimdeki şekerleme kalıntılarına indirdim bakışlarımı. Şekerleme erimiş, parmaklarıma sıvaşıyordu; ben de onu ateşe attım.

Doymuştum zaten. Ayrıca utanmıştım ve utandığım için öfkelenmiştim. "Adam küçük bir iş kurmuş, onu ayakta tutmaya çalışıyor. Anlattıklarından çıkardığıma göre işler öyle bir noktada ki, batabilir de, çıkabilir de. Karısı, bir çocuğu var, ikinci çocuk da yolda. O parayı verecek durumda olduğunu sanmıyorum."

"Öyle mi? Ya sen?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ben mi?"

Tom'un numara mı yaptığını yoksa gerçekten mi kızdığını bugün hâlâ bilmiyorum. Galiba numara yaparak başlamıştı ama yaptığım şey kafasına tam anlamıyla dank edince alev aldı. Evdeki vaziyetinin ne olduğunu hiç bilmiyordum ama maaş çekleriyle geçindiğinin ve arabası olmadığının farkındaydım. Erin'i dışarı çıkarmak istediğinde benim arabamı ödünç alırdı ve harcadığı benzini ödemeye özen gösterirdi. Hatta bu konuda aşırı titizdi. Para onun için önemliydi. Hayatının para olduğu gibi bir hisse hiçbir zaman kapılmadım ama evet, para onun için bayağı önemliydi.

"Tıpkı Erin'le benim gibi sen de okul masraflarını ucu ucuna karşılayabiliyorsun. Eğlence Parkı da, çalışmak da hiçbirimizin limuzine binmesini sağlamayacak. Neyin var senin? Küçükken annen seni kafanın üstüne mi düşürdü, nedir?"

Erin, "Sakin ol," dedi.

Tom ona aldırış etmedi. "Önümüzdeki sene ilk dönemi üniversite kafeteryasının döner kayışındaki kirli kahvaltı tabaklarını toplayabilmek için sabahları erkenden kalkarak mı geçirmek istiyorsun? İstiyor olmalısın. Rutgers'ta bu işten dönemde beş yüz dolar kazanılıyor. Biliyorum, çünkü şansım yaver gidip de bir özel ders işi bulmadan önce kontrol etmiştim. Okuldaki ilk senemde nasıl geçindiğimden haberin var mı? Uzmanlık alanları İleri Biracılık dersleri olan şişko zengin çocukların ödevlerini yaparak. Yakalansaydım bir dönem uzaklaştırma alır, belki de okuldan atılırdım. Bu büyük jestinin bedelini söyleyeyim sana. Haftada yirmi

saat. O sürede ders çalışabilirdin." Durmaksızın konuşan sesini duydu, sustu ve sırıttı. "Ya da kıvrak dişileri tavlamaya çalışabilirdin."

Erin, "Gösteririm sana kıvrak dişileri," diyerek Tom'un üstüne atladı, ikisi kumda yuvarlanarak uzaklaştılar. Erin onu gıdıklıyor, Tom da sesinde hatırı sayılır bir ikna edicilik yoksunluğuyla kıza üstünden çekilmesini söylüyordu. Bana göre hava hoştu, çünkü Tom'un gündeme getirdiği konuların peşinden gitmeye hiç gönlüm yoktu. Anlaşılan bazı konularda kararımı vermiştim, geriye bir tek bilinçli aklımın bu durumu anlaması kalmıştı.

Ertesi gün saat üçü çeyrek geçe Dehşet Evi'nin önündeki sıradaydık. Oyunu Brady Waterman adlı bir delikanlı işletiyordu. Onu hatırlıyordum, çünkü Brady de Howie rolünde başarılıydı (benim kadar başarılı değildi ama, diye eklemeye mecbur hissediyorum kendimi. Sırf dürüstlük adına). Yazın başında epeyce toplu olmasına rağmen Brad şimdi ince ve formdaydı. Kürkü giymek, bir diyet yöntemi olarak diğer yöntemleri suya götürür de susuz getirirdi.

Brad, "Burada ne halt ediyorsunuz?" diye sordu. İzin gününüz değil mi?"

Tom, "Eğlence Parkı'nın tek karanlık turunu görmemiz şarttı," dedi. "Şimdiden tatmin edici bir dramatik uyum hissediyorum. Brad Waterman ve Dehşet Evi. Kusursuz bir eşleşme."

Brad kaşlarını çattı. "Üçünüz bir vagona sıkışmaya çalışacaksınız değil mi?"

"Buna mecburuz," dedi Erin. Sonra Brad'in kıvrım kıvrım kulaklarından birine doğru eğilerek, "Doğruluk mu Cesaret mi oyunu meselesi."

Brad bunu değerlendirirken, dilinin ucunu üst dudağının ortasına değdirdi. Kafasında olasılıkları hesapladığını görebiliyordum.

Arkamızdaki adam sesini yükseltti. "Çocuklar, ilerleyebilir miyiz? İçeride klima varmış, biraz serin hava hoşuma gider."

Brad, "Girin," dedi bize. "Acele edin, iki ayağınız bir pabuca girsin mümkünse." Brad'in söylediği düşünülürse bu sözler Rabelaisvari bir bilgelik taşıyordu.

"İçeride hiç hayalet var mı?" diye sordum.

"Yüzlerce. Hepsinin de kıçınızdan içeri kaçmasını umarım."

Mysterio'nun Aynalar Malikânesi'nden başladık. Aynaların önünde durup uzamış veya cüceleşmiş gövdelerimize bakıyorduk. Bu kısa kıkırdama işi tamamlandıktan sonra, belli aynaların alt tarafındaki minicik kırmızı noktaları takip ettik. Onlar da bizi doğruca Balmumu Müzesi'ne götürdü. Bu gizli yol haritası elimizde olduğu için, gülerek ve çeşitli açılardaki cam levhalara çarparak etrafta gezinen grubumuzun diğer üyelerinden çok önce vardık müzeye.

Tom'u hayal kırıklığına uğratan bir biçimde Balmumu Müzesi' nde hiç katil yoktu. İçeride sadece politikacılarla ünlüler bulunuyordu. Kapının iki yanında gülümseyen bir John F. Kennedy'yle tulumlu bir Elvis Presley dikiliyordu. LÜTFEN DOKUNMAYINIZ tabelasını görmezden gelen Erin, Elvis'in gitarını bir tıngırdattı. "Akortsuz..." diyordu ki, Elvis'in canlanıp "Can't Help Falling in Love with You" şarkısını söylemeye başlamasıyla irkilerek geri çekildi.

Tom neşeyle, "Sobe!" diyerek ona sarıldı.

Balmumu Müzesi'nin arka tarafında, kulağa tehlikeli (değildi) gelen gümbürtüler çıkaran makinelerle ve yanıp sönen zıt renk-

lerde ışıklarla dolu bir varil ve köprü odası vardı. Erin diğer tarafa sallanan, yan yatan keçi köprüsünü kullanarak geçti ama ona eşlik eden maçolar varili denemeye cüret ettiler. Sendeleyerek ve sarhoş gibi yalpalayarak ilerledim ama sadece bir kere düştüm. Tom tam ortada durdu, elleriyle ayaklarını kâğıt bebeğe benzemesine neden olan şekilde dışarı çıkararak üç yüz altmış derecelik bir dönüş yaptı.

Erin, "Kes şunu aptal, boynunu kıracaksın," diye seslendi.

"Düşse bile bir şey olmaz," dedim. "Dolgu var."

Ondan sonra Eğik Oda vardı, onun ardında da tilt ve skee-ball oynayan yeniyetmelerle dolu bir pasaj uzanıyordu. Erin kollarını göğüslerinin altında kavuşturmuş halde ve yüzünde onaylamayan bir ifadeyle skee-ball oyuncularını seyretti bir süre. "Bunun tam bir para tuzağı olduğundan haberleri yok mu?"

"İnsanlar buraya paracıklarından olmaya geliyorlar," dedim. "Bu da cazibenin bir parçası."

Erin içini çekti. "Bir de Tom'un inançsız olduğunu düşünmüştüm."

Pasajın uzak ucunda, ışıldayan yeşil bir kurukafanın altında "İLERİSİ DEHŞET EVİ! DİKKATLİ OLUN! HAMİLELER VE KÜÇÜK ÇOCUĞU OLANLAR SOL TARAFTAN ÇIKABİLİR" yazılı bir tabela vardı.

Plaktan yankılanan gıdaklamayı andıran kesik kesik gülüşler ve çığlıklarla dolu bir ön odaya girdik. Nabız gibi atan kırmızı ışık tek hatlı rayları ve ilerideki karanlık tünel girişini aydınlatıyordu. Tünelin derinliklerinden gümbürtüler, yanıp sönen ışıklar ve başka çığlıklar geliyordu. Bu defakiler kayıt değildi. Çığlıkları atanların sesi bu uzaklıktan kulağa pek de mutlu gibi gelmiyordu ama muhtemelen öyleydiler. En azından bir kısmı.

Dehşet Evi'nin sahibi ve Dobiler Ekibi'nin patronu Eddie Parks bize doğru geldi. Ham deri eldivenlerle ışığın her vuruşuyla

kırmızıya dönse de aslında eskilikten rengi kalmamış bir köpek kepi takmıştı. Adam bizi önemsemez bir tavırla burnunu çekti. "İzin gününüz fena halde sıkıcıydı herhalde."

Tom, "Diğer yarı nasıl yaşıyor görmek istedik," dedi.

Erin, Eddie'ye en ışıltılı gülümsemesini sundu. Karşılık alamadı.

"Bir vagona üç kişi diye tahmin ediyorum. İstediğiniz bu mu?"

"Evet," dedim.

"Bana uyar. Kuralların herkes gibi sizin için de geçerli olduğunu unutmayın yeter. Pis ellerinizi içeride tutun."

"Emredersiniz efendim," diyen Tom, küçük bir selam verdi. Eddie ona bir adamın yeni bir böcek türüne bakacağı türden bir bakışla baktıktan sonra, bel hizasında bir platformdan dışarı uzanan üç vites değiştirici topuzdan oluşan kontrol paneline döndü. Pek hayaletimsi olmayan ışığının en az şekilde görülmesi için iyice eğilmiş bir Tensor masa lambasıyla aydınlanan birkaç düğme vardı.

Tom, "Ne şeker bir adam," diye homurdandı.

Erin bir kolunu Tom'un sağ koluna, diğerini de benim sol koluma takarak bizi birbirimize yaklaştırdı. "Ondan hoşlanan var mı hiç?" diye mırıldandı.

"Hayır," dedi Tom. "Kendi ekibi bile sevmiyor herifi. İki kişiyi kovmuş bile."

Gülen hödüklerle (ve muhtemelen anne babaları uyarıya kulak verip pasajdaki çıkışı kullansalardı daha iyi olacak birkaç ağlayan çocukla) dolu bir tren yanaşırken, grubumuzun geri kalanı da yavaş yavaş bize yetişiyordu. Erin trendeki kızlardan birine turun korkunç olup olmadığını sordu.

Kız, "En korkunç tarafı yanımdakinin ellerini ait oldukları yerde tutmasını sağlamaya çalışmaktı," dedi; sonra da erkek arkadaşı boynunu öptü ve onu pasaja doğru çekerken neşeyle cıvıldadı.

Vagona yerleştik. İki kişilik vagonda üç kişi çok sıkışmıştık ve Erin'in bana bastıran uyluğuyla koluma sürünen göğüslerinin

fena halde farkındaydım. Güney bölgemde ani ve hiç de nahoş denemeyecek bir karıncalanma hissettim. Fanteziler bir yana bırakılırsa erkeklerin çoğunun boyundan yukarılarında tek eşli olduklarını iddia edebilirim. Ne var ki kemer tokasının altında dünyayı umursamayan çılgın bir yılan yatıyor.

Eddie Parks, neşeli Lane Hardy işportacılık gösterisinin tam zıttı, sıkıntıdan ölmek üzere bir sesle, "Eller *içerdeeeğğğ*!" diye bağırıyordu. "Eller *içerdeeeğğğ!* Doksan santimden kısa çocuğunuz varsa kucaanıza alın ya da inin! Kıpırdamayın ve çubuğa dikkağğt ediğğn!"

Güvenlik çubukları bir şakırtıyla kapandı, birkaç kız hazırlık babında çığlık attı. Herhalde karanlık turda söyleyecekleri aryalar için ses tellerini ayarlıyorlardı.

Bir sarsıntı oldu, Dehşet Evi'nin içine doğru yola çıktık.

Dokuz dakika sonra turu tamamladık, grubun geri kalanıyla birlikte pasajdan geçerek dışarı çıktık. Arkamızdan, bir sonraki tur grubuna ellerini *içerdeğğ* tutmalarını ve çubuğa *dikkağğt* etmelerini söyleyen Eddie'nin sesi geliyordu. Adam bize bakmadı bile.

Erin, "Zindan kısmı hiç korkunç değildi, bütün mahkûmlar Dobilerdi," dedi. "Korsan kıyafetlisi Billy Ruggerio'ydu." Yüzü kızarmış, içeride üflenip duran havadan saçları karışmıştı. Her zamankinden güzel göründüğünü düşündüm. "Yalnız Bağıran Kafatası beni fena avladı. İşkence Odası'na gelince... Tanrım!"

"Bayağı iğrençti," diye onu onayladım. Lise yıllarımda bir sürü korku filmi seyretmiştim ve bu tür şeylere alışkın olduğumu düşünürdüm ama giyotinin önündeki rampadan yuvarlanarak gelen gözleri yuvalarından uğramış kafayı görünce ödüm bokuma karışmıştı. Lütfen yani, kafanın ağzı hâlâ oynuyordu.

Yeniden Eğlence Parkı Bulvarı'na çıkınca, Tilki Tazısı Ekibi' nden Cam Jorgensen'in limonata sattığını gördük. Erin, "Kim limonata ister?" diye sordu. "Ben ısmarlıyorum."

"Ben isterim," dedim.

"Tom?"

Tom omuzlarını silkerek tamam dedi. Erin, ona şaşkın bir bakış attıktan sonra limonataları almaya koştu. Gözlerimi Tom'a diktim ama o, dönüp duran Roket'i seyrediyordu. Veya onun ötesine bakıyordu.

Erin, her birinin üstünde yarım limonun yüzdüğü üç uzun kâğıt bardakla geldi. Bardaklarımızı alıp Wiggle-Waggle'ın hemen aşağısındaki Park'taki banklara gittik ve gölgede oturduk. Erin turun sonundaki yarasalardan bahsediyor, onların tellerin ucundaki kurgulu oyuncaklar olduğunu zaten bildiğini ama yarasalardan ölesiye korktuğunu anlatıyordu.

Sözünü yarıda bıraktı. "Tom, neyin var? Tek kelime etmedin. Varilde döndüğün için miden filan bulanmıyor, değil mi?"

"Midem sağlam." Bunu kanıtlamak ister gibi limonatasından bir yudum aldı. "Ne giyiyormuş Dev? Biliyor musun?"

"Ne?"

"Öldürülen kız. Laurie Gray."

"Linda Gray."

"Laurie, Larkin, Linda, her ne haltsa. Ne giyiyormuş? Büzgülü bol bir etek mi? Uzun, kaval kemiklerine kadar inen bir etekle kolsuz bluz mu giyiyormuş?"

Ona dikkatle baktım. İkimiz de öyle yaptık. Bunun her zamanki budalaca Tom Kennedy şakalarından biri olduğunu zannetmiştik. Yalnız Tom budalaca bir şaka yapıyora benzemiyordu. Şimdi onu yakından gözleyince, korkudan aklının başından gitmiş gibi bir hali olduğunu görüyordum.

"Tom?" Erin onun omzuna dokundu. "Kızı mı gördün? Şaka yapma lütfen."

Tom elini onunkinin üstüne kapattı ama Erin'e bakmadı. Bana bakıyordu. "Evet," dedi. "Uzun etek ve kolsuz bluz. Biliyorsun, çünkü Bayan Shoplaw sana söyledi."

"Ne renk?" diye sordum.

"Işıklar sürekli değiştiği için anlamak zor, ama galiba maviydi. Hem etek, hem de bluz maviydi."

Erin de inandı. İç çeker gibi bir sesle, "Hastir," dedi. Yanaklarındaki kırmızılık hızla soluyordu.

Bir şey daha vardı. Bayan Shoplaw'ın anlattığına göre polisin uzun süre açıklamadığı bir şey daha vardı.

"Ya saçı Tom? Atkuyruğuydu, değil mi?"

Başını salladı. Limonatasından küçük bir yudum aldı, ağzını elinin tersiyle sildi. Saçları beyazlamamıştı, gözleri yıldız yıldız parlamıyor, elleri titremiyordu ama yine de Aynalar Malikânesi'yle varil ve köprü odasını şakalar yaparak geçen delikanlıdan farklı görünüyordu. Gerçeklik lavmanına maruz kalmış bir adam hali vardı onda, bu lavman içindeki bütün üniversitenin-birinci-yılı-yaz-işi saçmalıklarını söküp atmıştı.

"Atkuyruğu değil. Saçları uzundu tamam ama yüzüne dökülmesini önlemek için o şeylerden takılıydı başında. Milyarlarcasını görmüşümdür ama kızların o şeye ne dediklerini hatırlayamıyorum."

Erin, "Saç bandı," dedi.

"Evet. Galiba o da maviydi. Kız ellerini uzatmıştı." Ellerini, tıpkı hikâyeyi bana anlattığı gün Emmalina Shoplaw'ın yaptığı gibi uzattı. "Sanki yardım istiyordu."

"Bunları Bayan Shoplaw'dan öğrendin," dedim. "Öyle değil mi? İtiraf et, söz, kızmayacağız. Değil mi Erin?"

"Hayır, kızmayız."

Ne var ki Tom başını salladı. "Size gördüklerimi anlatıyorum. İkiniz de onu görmediniz mi?

Görmemiştik.

Tom hüzünle, "Neden ben?" diye sordu. "İçeri girdikten sonra kızı düşünmemiştim bile. Eğleniyordum, o kadar. Neden ben?"

Benim külüstürle hepimizi Heaven's Bay'e geri götürdüğüm sırada, Erin daha fazla ayrıntı öğrenmeye çalıştı. Tom onun ilk iki veya üç sorusunu cevapladıktan sonra Erin'e karşı kullandığını asla duymadığım kaba bir ses tonuyla artık bu konuda konuşmak istemediğini söyledi. Herhalde Erin de bu tonu daha önce duymamış olacaktı ki yolculuğumuzun geri kalanı boyunca çıt çıkarmadan oturdu. Belki kendi aralarında bu konuda biraz daha konuşmuşlardır ama size şu kadarını söyleyeyim ki, Tom ölümünden yaklaşık bir ay öncesine kadar bu konuyu benim yanımda bir daha asla ağzına almadı, o tek seferde de çok az konuştu. Genizden kesik kesik sesi ve zaman zaman kafasının karışması yüzünden acı verici geçmiş bir telefon görüşmesinin sonlarına doğruydu.

"En azından... bir şey... olduğunu... biliyorum," dedi. "O yaz... kendi gözlerimle... gördüm. Öfkeli Kulübe'de." Onu düzeltmeye zahmet etmedim, ne demek istediğini biliyordum. "Hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum," dedim.

"Ama... o bir şeyin... iyi mi... yoksa kötü mü... olduğunu... bilmiyorum." Can çekişen sesi dehşetle doldu. "Var ya... Dev, o ellerini uzatışı var ya..."

Evet.

O ellerini uzatışı...

Bir dahaki sefer tam gün izinli olduğumda neredeyse ağustos ortası gelmişti ve hödükler denizi yavaş yavaş geri çekiliyordu. Eğlence Parkı Bulvarı'ndan Carolina Çarkı'na ve çarkın dönen gölgesindeki Madam Fortuna'nın çadırına kadar ite kaka kendime yol açmam gerekmiyordu artık.

Lane'le Fortuna (kadın bugün tepeden tırnağa Fortuna'ydı, çingene kostümünün hiçbir şeyi eksik değildi) Çark'ın kontrol panelinin yakınlarında konuşuyorlardı. Lane beni gördü, beni fark ettiğini bildirmek için her zaman yaptığı gibi melon şapkasını yana eğdi.

"Hangi rüzgâr attı seni," dedi. "Nasılsın Jonesy?"

Tam olarak doğru sayılmasa da, "İyiyim," dedim. Kürkü artık günde yalnızca dört ya da beş defa giydiğim için uykusuz geceler de geri gelmişti. Denizin sesini duyabilmek için pencerem açık, Wendy'yi ve yeni erkek arkadaşını düşünüp gece yarısından sonraki saatlerin sabaha kavuşmasını bekleyerek yatağımda yatıyordum. Tom'un Dehşet Evi'ndeki rayların yanında, Zindan'la İşkence Odası arasındaki taklit tuğla tünelde dikilirken gördüğü kızı da düşünüyordum.

Fortuna'ya döndüm. "Konuşabilir miyiz?"

Kadın sebebini sormadı, beni çadırına götürdü, kapıda asılı mor perdeyi kaldırıp içeri girmemi işaret etti. İçeride, gül pembesi bir örtü serili yuvarlak bir masa vardı; üstünde de Fortuna'nın o anda bir kumaşla örtülmüş olan kristal küresi duruyordu. İki basit katlanır sandalye, kâhinle ricacıyı (Madam Fortuna'nın ayağıyla idare edebildiği küçük bir ampulle aşağıdan aydınlatıldığını bildiğim) kristal kürenin üstünde yüz yüze bakar halde oturtacak şekilde yerleştirilmişti. Arka duvarda, parmakları açık ve avucu bize dönük ipek baskı devasa bir el vardı. Elin üstünde düzgün harflerle yedi çizgi işaretlenmişti: yaşam, kalp, kafa, Venüs hilali olarak da bilinen aşk çizgisi, güneş, kader ve sıhhat çizgisi.

Madam Fortuna eteklerini toplayarak sandalyelerden birine yerleşti, bana da aynısını yapmamı işaret etti. Kürenin örtüsünü kaldırmadı, geleceği öğrenebilmem için avucunu gümüşle doldurmamı da istemedi.

"Ne öğrenmeye geldiysen sor," dedi.

"Küçük kız konusunda yalnızca öngörülü bir tahminde mi bulundun, yoksa gerçekten bir şey biliyor muydun? Bir şey mi gördün?"

Kadın bana baktı. Uzun uzun, gözlerini kaçırmadan baktı. Madam Fortuna'nın işyerinde patlamış mısır ve kızarmış çörek kokusu yerine belli belirsiz bir tütsü kokusu vardı. Duvarlar inceydi ama dışarıdaki müzik, hödüklerin gürültüleri ve oyunların gümbürtüsü, hepsi çok uzaklardan geliyor gibiydi. Gözlerimi kaçırmak istediysem de bunu yapmamayı başardım.

"Yani sahtekâr olup olmadığımı öğrenmek istiyorsun, değil mi?"

"Ben... Bakın efendim, ne istediğimi ben de bilmiyorum."

Bunu duyunca gülümsedi. Güzel bir gülümsemeydi, sanki bir sınavı başarıyla geçmiştim. "Tatlı bir çocuksun Jonesy ama tatlı çocukların çoğu gibi berbat bir yalancısın."

Karşılık vermeye çalıştım ama Fortuna yüzüklerle ağırlaşmış sağ elinin bir hareketiyle beni susturdu. Masasının altına eğilip kasasını çıkardı. Madam Fortuna'nın falları ücretsizdi (hepsi de giriş ücretinize dahil hanımlar ve beyler, kızlar ve delikanlılar) ama bahşiş verilmesi tavsiye ediliyordu. Kuzey Carolina kanunlarına göre bu yasaldı. Kadın kasayı açınca, çoğu birlik olan buruşuk banknotlar, kumar panosuna fena halde benzeyen bir şey (işte bu yasal değildi) ve küçük bir zarf gördüm. Zarfın önünde adım yazılıydı. Fortuna zarfı uzattı, önce tereddüt ettiysem de aldım.

"Bugün Eğlence Parkı'na gelmenin tek sebebi bana bunu sormak değil," dedi.

"Şey..."

Elini yeniden salladı. "Ne istediğini tam olarak biliyorsun. En azından kısa vadede. Kısa vade de hepimizin sahip olduğu tek şey olduğuna göre. Fortuna veya Rozzie Gold kim oluyor ki sana karşı çıksın? Git. Yapmaya geldiğin şeyi yap. İşini bitirince zarfı aç ve yazdığımı oku." Gülümsedi. "Lunapark çalışanlarından ücret almam. Hele de senin gibi iyi çocuklardan hiç almam."

"Ben demedim ki..."

Etekleri havalanıp mücevherleri şıngırdayarak ayağa kalktı. "Git, Jonesy. Burada işimiz bitti."

Madam Fortuna'nın sıkışık küçük çadırından çıktığımda başım dönüyordu. İki düzine oyundan ve tezgâhtan yükselen müzik, ters yönlerden esen rüzgâr gibi üstüme çullandı; güneş de tam bir balyozdu. Doğruca yönetim binasına (bina diyorum ama aslında çifte karavanlardan ibaret bir yerdi) gittim, kapıyı nezaketen tıklatıp içeri girdim, açık muhasebe defteriyle emektar hesap makinesi arasında gidip gelen Brenda Rafferty'ye merhaba dedim.

"Merhaba Devin," diye cevap verdi. "Hollywood Kızı'nıza göz kulak oluyor musunuz?"

"Evet efendim, hepimizin gözü onda."

"Dana Elkhart'tı galiba, değil mi?"

"Erin Cook, efendim."

"Erin, tabii ya. Av Köpeği Ekibi. Kızıl. Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bay Easterbrook'la görüşebilir miyim?"

"Şu anda dinleniyor, onu rahatsız etmeyi hiç istemem. Bir sürü telefon görüşmesi yapmak zorunda kaldı, onu bu tip şeylerle zahmete sokmaktan nefret etsem de hâlâ incelememiz gereken hesaplar var. Kendisi bugünlerde pek çabuk yoruluyor."

"Uzun sürmez."

İçini çekti. "Eh, uyanık mı bir bakayım madem. Ne hakkında görüşmek istiyorsun?"

"Bir iyilik," dedim. "O anlar."

Anladı da. Bana yalnızca iki soru sordu. Birincisi bundan emin olup olmadığımdı. Emin olduğumu söyledim. İkincisi de...

"Annenle babana haber verdin mi, Jonesy?"

"Yalnızca babam var Bay Easterbrook, ona da bu akşam söyleyeceğim."

"Peki o zaman. Gitmeden önce durumu Brenda'ya da anlat. Gerekli kâğıtlar onda vardır, formları doldurursun..." Cümlesini bitiremeden ağzı açıldı; kocaman bir esneme at gibi dişlerini ortaya serdi. "Kusura bakma evlat. Yorucu bir gündü. Yorucu bir yazdı."

"Teşekkür ederim Bay Easterbrook."

Elini salladı. "Rica ederim, zevkle. Bize çok büyük katkıların olacağına eminim ama bunu babanın onayını almadan yaparsan beni büyük hayal kırıklığına uğratırsın. Çıkarken kapıyı kapat lütfen."

Dosya dolaplarını karıştırıp Eğlence Parkı AŞ'de tam zamanlı çalışmak için doldurulması gereken formları aradığı sırada Brenda'nın çatılan kaşlarını görmezden gelmeye çalıştım. Gerçi bir şey fark etmedi, çünkü kadının onaylamadığını her halükârda hissedebiliyordum. Kâğıtları katlayıp kot pantolonumun arka cebine soktum ve oradan ayrıldım. Arka bahçedeki dökümhane sırasının ilerisinde küçük bir akçaağaç kümesi vardı. Ağaçların arasına girdim, oturdum ve Madam Fortuna'nın verdiği zarfı açtım. Kısa not, hedefi on ikiden vuruyordu.

Bay Easterbrook'u görüp İşçi Bayramı'ndan sonra lunaparkta kalıp kalamayacağını soracaksın. Ricanı kırmayacağını biliyorsun.

Haklıydı, onun sahtekâr olup olmadığını öğrenmek istemiştim. Cevap bu nottaydı. Ve evet, Devin Jones'un hayatında bundan sonra ne olacağı konusunda kararımı vermiştim. Madam Fortuna o konuda da haklıydı.

Notta bir satır daha vardı.

Sevgili çocuğum, küçük kızı kurtardın, ama herkesi kurtaramazsın!

Babama New Hampshire Üniversitesi'ne dönmeyeceğimi, üniversiteden uzakta bir yıla ihtiyacım olduğunu, o yılı da Eğlence Parkı'nda geçirmeyi planladığımı söyleyince, hattın güney Maine ucunda uzun bir sessizlik oldu. Bana bağırabileceğini düşünmüştüm ama öyle bir şey yapmadı. Sesi sadece yorgun geliyordu. "Mesele şu kız, değil mi?"

Ona neredeyse iki ay önce Wendy'yle geçici bir ayrılık yaşadığımızı söylemiştim ama babam durumu şıp diye anlamıştı. O günden beri haftalık telefon görüşmelerimizde Wendy'nin adını bir kere olsun anmamıştı, artık ondan "şu kız" olarak bahsediyordu. Bunu söylediği ilk bir iki seferin ardından şaka yapmayı denemiş, *Şu Kız* dizisindeki Marlo Thomas'la çıktığımı mı zannettiğini sormuştum. Babam hiç gülmemişti, ben de bir daha şakaya teşebbüs etmemiştim.

"Wendy'nin de rolü var," diye kabullendim. "Ama hepsi onunla ilgili değil. Biraz molaya ihtiyacım var. Nefes almaya. Burayı da sevdim."

İçini çekti. "Belki de gerçekten molaya ihtiyacın vardır. En azından Dewey Michaud'un kızı gibi Avrupa'da otostopla gezmek yerine çalışıyor olacaksın. On dört aydır pansiyonlarda, daha da dönmeye niyeti yok! Tanrı aşkına! Kasık mantarı kapmış ve karnı burnunda geri gelmese bari."

"Eh," dedim. "Ben bunların ikisinden de kaçınabilirim sanırım. Dikkatli davranırsam tabii."

"Kasırgalardan korun da. Kötü bir kasırga mevsimi olacakmış."

"Baba, gerçekten buna razı mısın?"

"Niye sordun? Karşı çıkmamı, seninle tartışmamı mı istiyorsun? Seni vazgeçirmeye mi çalışayım? İstediğin buysa bir denerim ama annenin ne diyeceğini de biliyorum. 'Yasal olarak içki içebilecek yaştaysa, hayatına ilişkin kararlar alabilecek kadar büyümüş demektir,' derdi."

Gülümsedim. "Evet. Öyle derdi ya."

"Bana sorarsan, bütün vaktini şu kız hakkında kederlenerek geçirip notlarının yerlerde sürünmesine izin vereceksen, üniversiteye dönmeni istemem. Çeşitli oyuncakları boyayıp tezgâhları düzeltmek kızı aklından söküp atmana yardımcı olacaksa, muhtemelen iyi bir şeydir. Yalnız bursların ve okul kredisi borcun ne olacak? Yani gelecek yılın sonbaharında okula dönmek istersen?"

"Sorun olmaz. Not ortalamam 3.2, bu da epey ikna edici."

Babam sesinde sınırsız bir tiksintiyle, "Şu kız," dedi; sonra başka konulara geçtik.

Wendy'yle ilişkimin bitmesi konusunda hâlâ üzgündüm, hâlâ moralim bozuktu; babam bu konuda haklıydı ama inkârdan kabullenmeye giden zorlu yolculuğa başlamıştım (şimdilerde kendine yardım gruplarında buna süreç diyorlar). Gerçek huzur hâlâ

ufkun öte yanındaydı ama haziranın o uzun ve acı dolu günleriyle geceleri boyunca inandığım huzurun artık mümkün olmadığı fikrinden vazgeçmiştim.

Burada kalmamın, karmakarışık bir yığın halinde yükseldiği ve önsezilerin kaba ipiyle bağlanmış olduğu, bir ucundan tutup çözümlemeye bile kalkışamayacağım başka şeylerle de ilgisi vardı. Hallie Stansfield yığının içindeydi. Bradley Easterbrook da öyle. Ta yazın başında eğlence satıyoruz dediği haliyle. Okyanusun gece sesleriyle Carolina Çarkı'nın payandaları arasında estiğinde küçük bir şarkı söyleyen güçlü deniz esintisi de oradaydı. Lunaparkın altındaki serin tüneller. Diğer çaylakların Noel geldiğinde unutmuş olacağı o gizli dil, lisan. Ben unutmak istemiyordum, çok zengin bir dildi. Eğlence Parkı'nın bana verecek başka şeyleri de olduğunu hissediyordum. Ne olduğunu bilmiyordum ama... Başka şeyler işte.

Hepsinden de öte (bu kısım biraz tuhaf, gerçek bir anı olduğundan kesinlikle emin olmak için o günlere dair hatıralarımı tekrar tekrar gözden geçirdim, gerçek gibi görünüyor) Linda Gray'in hayaletini gören kişinin Kuşkucular Şahı Thomas'ımız olması vardı. Gördüğü şey Tom'da küçük ama temel değişikliklere neden olmuştu. Tom'un değişmek istediğini sanmıyordum, halinden hoşnuttu ama ben değişmek istiyordum.

Linda Gray'i ben de görmek istiyordum.

Ağustosun ikinci yarısında, Babalık Allen ve Dottie Lassen da dahil olmak üzere eski tüfeklerden birkaçı İşçi Bayramı'nda yağmur yağması için dua etmemi söylediler. Yağmur yağmadı. Cumartesi öğleden sonra, ne demek istediklerini anladım. Hödükler muazzam bir son veda için geri geldi ve Eğlence Parkı

gırtlağına kadar dumanlandı. Daha da kötüsü, yaz çalışanlarının yarısı okullarına dönmek üzere ayrılmıştı artık. Geri kalanlarsa köpek gibi çalıştı.

Bazılarımız köpek gibi çalışmakla kalmadı, köpek olarak çalıştı. O hafta sonunun büyük kısmını, Mutlu Tazı Howie'nin kafes örgü gözlerinin arkasından seyrettim. Pazar günü o yerin dibine batasıca kürk kostümünü on iki kere giydim. O gün için sondan bir önceki vardiyamın ardından, Eğlence Parkı Bulvarı'nın altındaki bulvarın dörtte üçünü aşmıştım ki, dünya gözlerimin önünde grinin bin bir tonuyla yüzmeye başladı. *Linda'nın gölgeleri bunlar*, diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Klimanın üflediği havayı terli göğsümde hissedebilmek için kürkü belime kadar indirmiş, küçük elektrikli arabalardan birini kullanıyordum. Kendimden geçmek üzere olduğumu hissedince arabayı duvarın yanına çekip ayağımı da gaz pedalı işlevi gören kauçuk pedaldan kaldırmayı akıl edebildim. Kilo tahmin çadırını işleten Şişko Wally de tam o sırada mezarlıkta moladaydı. Arabayı çarpık park ettiğimi ve direksiyona doğru yığıldığımı gördü. Dolaptan bir sürahi buzlu su çıkarıp paytak paytak bana doğru gelerek tombul eliyle çenemi kaldırdı.

"Hey çaylak. Bir kostüm daha var mı, yoksa üstüne olan tek kıyafet bu mu?"

"Biii tane daa var," dedim. Sarhoş gibi konuşuyordum. "Koştüm dükkânı. Bassal boy."

"Tamam, iyi," deyip sürahiyi kafamdan aşağı boşalttı. Şaşkınlık çığlığım bulvar boyunca yankılanarak birkaç kişinin koşarak yanımıza gelmesine neden oldu.

"Hastir Wally! Ne halt ediyorsun?"

Sırıttı. "Uyandın, değil mi? Hem de nasıl uyandın. İşçi Bayramı hafta sonundayız, çaylak. Yani işçilik etmen gerek. İş sırasında uyuman değil. Sen dua et de dışarıda hava kırk üç derece filan değil."

Dışarıda hava kırk üç derece filan olsaydı, bugün bu hikâyeyi anlatamazdım. Wiggle-Waggle Hikâye Sahnesi'ndeki Mutlu Howie dansının ortasında beynim kızararak ölmüş olurdum. Neyse ki İşçi Bayramı'nda hava bulutluydu ve denizden gelen hoş bir esinti vardı. Bir şekilde atlattım.

O pazartesi günü saat dört civarında, yaz mevsiminin son gösterisi için yedek kostümü giyiyordum ki, Tom Kennedy kostüm dükkânına geldi. Köpek kepi ve kirli spor ayakkabıları gitmişti. Tiril tiril ütülü bir kumaş pantolon (*bunu da nerede saklıyordun*, diye düşünmüştüm), güzelce pantolonunun içine sokulmuş bir Ivy League gömleği ve makosen ayakkabılar giymişti. Yanağından kan damlayan serseri, saçlarını bile kestirmişti. Gelecek vaat eden, gözünü iş dünyasına dikmiş üniversiteli delikanlıydı tepeden tırnağa. Daha iki gün önce pis bir Levi's pantolon giymiş, elinde bir yağ kovası, kafasını ne zaman bir payandaya çarpsa Av Köpeği ekibimizin korkusuz lideri Babalık Allen'a sayıp söverek ve kıç çatalının en azından iki santimini sergileyerek Karındeşen'in altında olduğuna hayatta inanmazdınız.

"Gidiyor musun?" diye sordum.

"Son hız, eski dostum. Yarın sabah sekizde Philedelphia trenine biniyorum. Evde bir hafta kalacağım, sonra kürkçü dükkânına dönüş."

"Senin adına sevindim."

"Erin'in bitirmesi gereken bazı işler var, daha sonra, bu akşam Wilmington'da benimle buluşacak. Güzel, küçük bir oda-kahvaltı pansiyonda oda ayırttım."

Bunu duyunca bir kıskançlık sancısı hissettim. "İyi iş."

"Erin doğru kişi," dedi.

"Biliyorum."

"Sen de öylesin, Dev. Bağlantıyı koparmayacağız. İnsanlar

bunu öylesine söylerler ama ben yürekten söylüyorum. Bağlantıyı koparmayacağız." Elini uzattı.

Elini tutup sıktım. "Doğru, koparmayacağız. İyisin Tom, Erin de tam sana göre. Ona iyi bak."

"Bakmam mı?" Sırıttı. "Bahar dönemi geldiğinde Rutgers'a geçecek. Kızıl Şövalyeler'in savaş marşını ona öğrettim bile. Bilirsin, 'Nehirden yukarı Kızıllar, Kızıllar nehirden yukarı..."

"Çok karışık bir şarkıymış," dedim.

Tom parmağını salladı. "Alaycılıkla bu dünyada bir yere gelemezsin evladım. *Mad* dergisinde yazarlık işi kapmaya çalışmıyorsan tabii."

Dottie Lassen, "Vedalaşmayı biraz kısa kesip fazla ağlamasanız?" diye seslendi. "Gösterin seni bekliyor Jonesy."

Tom ona dönerek kollarını açtı. "Dottie, seni çok seviyorum. Çok özleyeceğim seni."

Dottie bundan ne kadar etkilendiğini göstermek için poposuna bir şaplak indirip onarılması gereken bir kostümle ilgilenmeye başladı.

Tom bana bir kâğıt parçası uzattı. "Ev ve okul adresimle telefon numaralarım. Hepsini kullanmanı bekliyorum."

"Kullanacağım."

"Gerçekten de burada Eğlence Parkı'nda boya kazıyıp bira içerek ve önüne gelenle yatarak geçirmek üzere bir yıl ara mı vereceksin?"

"Evet."

"Aklından zorun mu var?"

Bunu düşündüm. "Büyük ihtimalle. Biraz. Ama iyileşiyorum."

Ter içindeydim, onunsa giysileri tertemizdi ama Tom yine de beni kucakladı. Sonra kapıya yöneldi, yolda durup Dottie'nin buruşuk yanağına bir öpücük kondurdu. Ağzı her zaman iğne dolu olan Dottie ona küfür edemedi ama elinin bir hareketiyle Tom'u başından savdı.

Arkadaşım kapıya varınca bana döndü. "Biraz nasihat ister misin, Dev? Bence uzak dur..." Cümlesini başını sallayarak bitirdi, ne demek istediğini gayet iyi anladım: Dehşet Evi'nden uzak dur. Bir saniye sonra gitmişti. Büyük ihtimalle evine yapacağı ziyareti, Erin'i, satın almayı umduğu arabayı, Erin'i, gelecek okul yılını ve Erin'i düşünüyordu. Nehirden yukarı Kızıllar, Kızıllar nehirden yukarı. Bahar yarıyılında, marşı birlikte söyleyebilirlerdi. Allah kahretsin, isterlerse hemen o gece söyleyebilirlerdi. Wilmington'da. Yatakta. Birlikte.

Lunaparkta kart basma makinesi yoktu, işe gidiş gelişlerimiz ekip liderlerimiz tarafından denetleniyordu. Eylül ayının o ilk pazartesi günü son Howie görevimden sonra Babalık Allen benden mesai kartımı getirmemi istedi.

"Bir saatim daha var," dedim.

"Yok. Birisi dönüş yolunu seninle birlikte yürümek için kapıda bekliyor." O birisinin kim olduğunu gayet iyi biliyordum. Babalık'ın küçülüp kuru üzüm kadar kalmış kalbinde herhangi birisi için bir yumuşaklık olacağına inanmak zordu ama vardı işte ve o yaz o yumuşaklığın hâkimi Bayan Erin Cook'tu.

"Yarınki saatleri biliyor musun?"

"Yedi buçuktan altıya," dedim. Ve kürk yoktu. Ne büyük mutluluk.

"İlk iki hafta benim idaremde olacaksın, ondan sonra ben güneşli Florida'nın yolunu tutuyorum ve senin sorumluluğunu da Lane Hardy alıyor. Bir de Freddy Dean herhalde, tabii hâlâ buralarda olduğunu fark ederse."

"Anladım."

"Aferin. Kartını imzalayacağım, sonra ikile." Bunun lisandaki

anlamı, o zamanlar pek popüler olan sözlerle aynıydı: Turumuz sona erdi. "Hey, Jonesy? Kıza söyle de bana arada sırada bir kart atsın. Onu özleyeceğim."

Bu konuda yalnız değildi.

Erin de Eğlence Parkı Hayatı'ndan Gerçek Hayat'a geçiş yolculuğuna başlamıştı. Soluk renkli kot pantolonla kolları omuzlarına kadar küstahça kıvrılmış kollu tişörtler gitmişti. Yeşil Hollywood Kızı elbisesiyle Sherwood Ormanı şapkası da. Kapının hemen dışındaki kızıl neon ışık yağmuru altında duran kız, kemerli evaze bir eteğin içine sokulmuş ipekli kolsuz bir bluz giyiyordu. Saçları arkasında toplanmıştı ve Erin muhteşem görünüyordu.

"Benimle birlikte kumsalda yürü," dedi. "Wilmington'a giden otobüsü ancak yakalarım. Tom'la buluşacağım."

"Söyledi. Otobüsü boş ver. Ben seni götürürüm."

"Gerçekten mi?"

"Tabii."

İncecik beyaz kumlarda yürüdük. Yarım ay gökyüzünde yükseliyor ve suyun üstünde bir yol açıyordu. Heaven's Beach'e giden yolun yarısında (aslında o sonbahar hayatımda o kadar önemli rol oynayan büyük, yeşil Victoria tarzı evden fazla uzak değilken) elimi tuttu ve yürümeye o şekilde devam ettik. Kumsaldaki otoparka çıkan merdivenlere varana dek pek konuşmadık.

"Onu unutacaksın." Gözleri gözlerimdeydi. O akşam makyaj yapmamıştı, ihtiyacı da yoktu zaten. Ay ışığı yeterliydi.

"Evet," dedim. Bunun doğru olduğunu biliyordum ve içimde bir yer üzgündü. Vazgeçmek zor iştir. Tutunduğunuz şey dikenlerle dolu olsa da vazgeçmek zor iştir. Hatta en çok da o zaman zordur.

"Şimdilik burası senin için en uygun yer. Bunu hissediyorum."

"Tom da hissediyor mu?"

"Hayır, ama o Eğlence Parkı'na karşı bu yaz senin... ve benim beslediğimiz duyguları beslemiyor. Hele o gün korku tünelinde olanlar... Gördüğü şey..."

"İkiniz bu konu hakkında konuşuyor musunuz?"

"Denedim ama artık dokunmuyorum. Gördükleri, dünyanın işleyiş tarzına ilişkin felsefesine uymuyor, o nedenle olanlar yaşanmamış gibi yapmaya çalışıyor. Ama bana sorarsan senin için endişeleniyor."

"Ya sen? Benim için sen de endişeleniyor musun?"

"Sen ve Linda Gray'in hayaleti konusunda hayır. Sen ve Wendy'nin hayaleti konusundaysa, biraz."

Sırıttım. "Babam artık Wendy'nin adını ağzına almıyor. 'Şu kız' deyip geçiyor. Erin, okula dönünce bana bir iyilik yapar mısın? Vaktin olursa yani?"

"Tabii. Söyle."

Söyledim.

Onu doğrudan Tom'un oda ayırttığı pansiyona götürmek yerine Wilmington otobüs durağında bırakmamı istedi. Pansiyona taksiyle gitmeyi tercih ettiğini söyledi. Bunun boşa para harcamak olduğunu söyleyerek itiraz ettim ama sonra sustum. Erin heyecanlı, hafif utanmış görünüyordu; bunun, giysilerini çıkarıp Tom Kennedy'yle yatağa atlamadan iki dakika önce arabamdan inmiş olmayı istememesiyle bir ilgisi olduğunu tahmin ettim.

Taksi durağının karşısında durduğumda, Erin ellerini yüzümün iki yanına koyarak beni dudaklarımdan öptü. Uzun ve adamakıllı bir öpücüktü.

"Bu yaz Tom olmasaydı, o aptal kızı unutmanı sağlardım," dedi.

"Ama Tom vardı," diye cevap verdim.

"Evet. Vardı. Bağlantıyı koparma, Dev."

"Senden istediğim şeyi unutma. Tabii bir fırsatını bulursan."

"Unutmam. Tatlı bir çocuksun sen."

Neden bilmem, bu söylediği ağlamak istememe yol açtı. Onun yerine gülümsedim. "Ayrıca şunu da kabul et ki, Howie olarak ortalığı dağıttım."

"Hem de nasıl. Devin Jones, küçük kızların kurtarıcısı."

Bir an için beni yeniden öpeceğini zannettim ama öpmedi. Arabamdan dışarı süzülüp koşa koşa caddenin karşısındaki taksi durağına gitti. Etekleri uçuşuyordu. Onun sarı bir taksinin arka koltuğuna yerleşip uzaklaştığını görene kadar orada oturdum, ondan sonra ben de uzaklaşarak Heaven's Beach'e, Bayan Shoplaw'ın pansiyonuna ve Eğlence Parkı sonbaharıma geri döndüm. Hayatımın en güzel ve en kötü sonbaharına.

İşçi Bayramı'nın arkasından gelen salı günü kumsaldan lunaparka doğru yola koyulduğumda Annie'yle Mike Ross Victoria tarzı yeşil evin yürüme yolunun ucunda oturuyorlar mıydı? Yürürken yediğim sıcak kruvasanları ve tepemde daireler çizen martıları hatırlıyorum ama Annie'yle Mike konusunda emin olamıyorum. Manzaranın o kadar önemli bir parçası, o kadar doğal bir simgesi haline gelmişlerdi ki, varlıklarını ilk ne zaman fark ettiğimi kesin olarak bilmem imkânsız. Hiçbir şey hafızayı sürekli tekrar kadar berbat edemez.

Size anlattığım olaylardan on yıl sonra, *Cleveland* dergisinde kadrolu yazardım (belki de günahlarımın bir bedeli olarak). İlk tas-

lak çalışmalarımın çoğunu, Batı Üçüncü Cadde'de, o zamanlar Indians takımının mekânı olan Lakefront Stadyumu'nun yakınlarındaki bir kahvecide, sarı bloknotlara karalardım. Her gün saat onda genç bir kadın kahveciye gelir, dört veya beş kahve alarak yan taraftaki emlak bürosuna götürürdü. Onu ilk ne zaman gördüğümü de hatırlamıyorum. Tek bildiğim, bir gün onu *gördüğüm* ve dışarı çıktığı sırada bazen bana baktığını fark ettiğim. O bakışa karşılık verdiğim bir gün geldi; o gülümseyince ben de gülümsedim. Sekiz ay sonra evlenmiştik.

Annie'yle Mike da böyleydi işte, bir gün dünyamın gerçek bir parçası haline geliverdiler. Her zaman el sallardım, tekerlekli sandalyedeki çocuk da her zaman karşılık verirdi. Köpek de kulakları havaya dikilmiş, rüzgâr tüylerini karıştırırken beni seyrederek otururdu. Kadın sarışın ve güzeldi; çıkık elmacık kemikleri, birbirinden ayrık mavi gözleri ve dolgun, her zaman berelenmiş gibi şişkin görünen dudakları vardı. Tekerlekli sandalyedeki çocuk kulaklarına kadar inen bir White Sox kepi takardı. Çok hasta bir hali vardı ama yine de gülümsemesiyle sağlıklı duruyordu. İster gidiyor olayım ister dönüyor, daima bana gülümserdi. Bir veya iki defa bana barış işareti bile yaptı, aynen karşılık verdim. Tıpkı onun benim manzaramın bir parçası haline geldiği gibi, ben de onun manzarasının bir parçası olmuştum. Hatta Jack Russel cinsi köpek Milo bile beni manzaranın bir parçası olarak tanımaya başlamıştı bence. Bir tek anne kendisini bu işin dışında tutuyordu. Ben oradan geçerken, okuduğu kitaptan başını bile kaldırmazdı. Kaldırdığında da el sallamıyordu, hele barış işareti? Kesinlikle öyle bir şey yapmıyordu.

Eğlence Parkı'ndaki zamanımı dolduracak bol bol işim vardı; iş yazın olduğu kadar ilginç ve çeşitli değilse de daha düzenli ve

daha az yorucuydu. Ödüllü Howie rolümü yeniden canlandırıp Wiggle-Waggle Köyü'nde birkaç "İyi ki Doğdun" korosunda şarkı söylemeyi bile başardım, çünkü Eğlence Parkı eylül ayının ilk üç haftası boyunca açıktı. Tabii ziyaretçi sayısı azdı; tek bir dumanlanmış tur bile yönetmedim. Atlıkarıncanın ardından en popüler ikinci oyuncağımız Carolina Çarkı bile dolu değildi.

Fred Dean bir gün bana, "New England'ın kuzeyinde çoğu lunapark Cadılar Bayramı'na kadar hafta sonları açık olur," dedi. Bir bankta oturmuş, çili burgerler ve domuz derisi kızartmasından oluşan vitamin deposu, besleyici bir öğle yemeği yiyorduk. "Güneyde, Florida'daysa sene boyunca açıklar. Biz, bir çeşit ara bölgeyiz. 1960'larda Bay Easterbrook bir sonbahar mevsimi için koşulları zorlamayı denedi, cafcaflı reklam kampanyalarına çuvalla para harcadı ama pek işe yaramadı. Gece havası ürpertmeye başlayınca, buralardaki insanlar bölge panayırlarını ve ona benzer şeyleri düşünmeye başlarlar. Ayrıca emektarlarımızın büyük bir kısmı da kışı geçirmek için güneye veya batıya giderler." Tazı Yolu'nun geniş boşluğuna bakarak içini çekti. "Burası yılın bu zamanlarında ıssızlaşıyor."

"Benim hoşuma gidiyor," dedim. Gerçekten de gidiyordu. Yalnızlıkla barışma yılımdı. Bazen Bayan Shoplaw'la ve kocaman ıslak gözlü kütüphaneci Tina Ackerley'le Lumberton'daki veya Myrtle Beach'teki sinemalara gidiyordum ama çoğu akşamımı odamda, *Yüzüklerin Efendisi*'ni yeniden okuyarak; Erin'e, Tom'a ve babama mektuplar yazarak geçiriyordum. Epeyce şiir de yazdım ki, şimdi onları düşünmeye bile utanıyorum. Tanrı'ya şükürler olsun ki hepsini yakmışım. Küçük koleksiyonuma yeni ve tatmin edici derecede ümitsizlikle dolu bir ek yaptım. *The Dark Side of the Moon.** *Süleyman'ın Meselleri* kitabında, "Tıpkı bir

* Ayın Karanlık Yüzü. (çev.)

köpeğin kendi kusmuğuna dönmesi gibi, bir aptal da aptallığını tekrarlar," der. O sonbahar tekrar tekrar karanlık tarafa döndüm. Floyd'a yalnızca Jim Morrison'ın monoton bir sesle, "Sona geldik, güzel dostum," deyişini bir kez daha dinlemek için ara veriyordum. Korkunç bir yirmi bir yaş bunalımı örneği, biliyorum, biliyorum.

Neyse ki Eğlence Parkı'nda günlerimi dolduracak kadar bol iş vardı. Lunaparkın hâlâ yarı zamanlı çalıştığı ilk iki hafta, sonbahar temizliğine ayrılmıştı. Fred Dean beni küçük bir temizlik ekibinin başına geçirdi. Ön kapıya "MEVSİM BOYU KAPALI" tabelası asıldığında, bütün çimenlikleri tırmıkla temizlemiş ve biçmiş, bütün çiçek tarhlarını kışa hazırlamış, bütün tezgâh ve dükkânları ovarak temizlemiştik. Arka bahçeye oluklu sacdan derme çatma bir kulübe kurduk ve lisanda yürüyen lokma denen yiyecek arabalarını, patlamış mısır, buzlu şerbet ve Leziz Kuçu arabası kendi yeşil muşambasının altında olacak şekilde kışı geçirmek üzere oraya koyduk.

Temizlikçiler elma toplamak için kuzeye doğru yola çıkınca, Lane Hardy ve mevsim sırasında Dehşet Evi'nin işletmecisi ve Doberman Ekibi'nin lideri olan kıdemli, huysuz Eddie Parks'la birlikte kış hazırlıklarına başladık. Eğlence Parkı Bulvarı'yla Tazı Yolu kavşağındaki çeşmenin suyunu kestik. Çok daha büyük bir iş olan Kaptan Nemo'nun Çağlayanı'yla uğraşmaya geçmiştik ki, yolculuk için siyah takım elbisesini giymiş olan Bradley Easterbrook yanımıza geldi.

"Bu akşam Sarasota'ya gidiyorum," dedi. "Her zamanki gibi Brenda Rafferty de benimle birlikte gelecek." At dişlerini göstererek gülümsedi. "Parkı dolaşıyor ve herkese teşekkür ediyorum. Yani geride kalanlara."

Lane, "Size harika bir kış dilerim Bay Easterbrook," dedi.

Eddie ağzının içinde bir şeyler homurdandı. Kulağıma *ilikli gocuklar* gibi gelse de, herhalde *iyi yolculuklar* demişti.

"Her şey için teşekkür ederim," dedim.

Bay Easterbrook üçümüzle de el sıkıştı. Beni en sona bırakmıştı. "Gelecek yıl seni yeniden görmeyi umuyorum Jonesy. Epey bir karnavalcılık ruhu taşıyan genç bir adam olduğunu düşünüyorum."

Ne var ki bir sonraki yıl beni yeniden görmedi, onu gören de olmadı. Bay Easterbrook yeni yılın ilk gününde, ünlü sirkin kış aylarını geçirdiği yere uzaklığı bir kilometreden az olan John Ringling Bulvarı'ndaki bir dairede öldü.

Onu karşılamak ve arabaya binmesine yardım etmek için Brenda Rafferty'nin yanında beklediği arabasına doğru yürüyen Easterbrook'u seyreden Parks, "Pis bunak, moruk," dedi.

Lane ona uzun, sabit bir bakışla baktı. "Kapa çeneni Eddie."

Eddie söyleneni yaptı. Büyük ihtimalle akıllılık etmişti.

Bir sabah kruvasanlarımla Eğlence Parkı'na doğru yürürken, Jack Russel sonunda beni incelemek üzere kumsala doğru koşturdu.

Kadın, "Milo, gel buraya!" diye seslendi.

Milo ona bakmak için döndü, sonra parlak, siyah gözlerini tekrar bana çevirdi. Ani bir ilhamla çöreklerimin birinden bir parça koparıp ona uzattım. Milo kurşun hızıyla yanımda bitti.

Kadın keskin bir sesle, "Ona yiyecek vermeyin," dedi.

Çocuk, "Aman anne, geç bunları," diye araya girdi.

Milo kadının söylediklerini duyarak çörekten almadı ama ön patilerini ileri doğru uzatarak önümde dik oturdu. Lokmayı ona verdim.

Doğrulurken, "Bir daha yapmam," dedim. "Ama güzel bir numaranın karşılıksız kalmasına da izin veremezdim."

Kadın homurdanarak kalın ve epey çaba gerektiriyormuş gibi görünen kitabına döndü. Çocuk, "Ona durmadan yemek veriyoruz, hiç şişmanlamıyor. Koşarak eritiyor her şeyi," diye seslendi.

Anne başını kitabından kaldırmadan, "Yabancılarla konuşma konusunda ne demiştik, Mikey-o?" dedi.

Çocuk, "Onu her gün gördüğümüze göre tam olarak yabancı sayılmaz," diye belirtti. Mantıklı bir düşünceydi, en azından benim bakış açıma göre.

"Ben Devin Jones," dedim. "Kumsalın aşağısında kalıyorum. Eğlence Parkı'nda çalışıyorum."

"O zaman işinize geç kalmayın." Başını kaldırmamıştı bile.

Çocuk bana omuz silkti. N'aparsın, demek istiyordu. Yaşlı bir adam kadar solgun ve beli büküktü ama o omuz silkişle ona eşlik eden gülümsemede canlı bir mizah duygusu olduğunu düşündüm. Omuz silkmeye karşılık vererek yoluma devam ettim. Ertesi sabah, Milo baştan çıkmasın diye kruvasanlarımı büyük yeşil eve varmadan önce bitirmeye özen gösterdim ama el sallamayı ihmal etmedim. Çocuk, yani Mike da el salladı. Kadın yeşil şemsiyenin altında her zamanki yerindeydi ve elinde kitabı yoktu ama o da alışıldığı üzere davranıp el sallamadı. Güzel yüzünün ifadesi kapalıydı. Burada sana göre bir şey yok, diyordu o ifade. O pespaye lunaparkına geri dön ve bizi rahat bırak.

Ben de öyle yaptım. Yalnız el sallamayı sürdürdüm, çocuk da karşılık verdi. Her sabah ve akşam karşılık verdi.

Gary, yani "Babalık" Allen'ın, Jacksonville'deki Alston'un Yıldızlar Karnavalı'nda bir tezgâhın patronluğu işinin kendisini beklediği Florida'ya doğru yola çıkmasından sonraki pazartesi, Eğlence Parkı'na geldim ve eski kurtların içinde en az hoşlandığım kişi olan Eddie Parks'ın Dehşet Evi'nin önünde, bir elma sandığının üstünde oturduğunu gördüm. Parkta sigara içmek yasaklanmıştı ama Bay Easterbrook gitmişken, Fred Dean de ortalarda

görünmezken, Eddie kendisini kuralı hiçe sayacak kadar güvende hissetmişti herhalde. Sigarayı eldivenleri hâlâ elinde olduğu halde içiyordu. O eldivenleri çıkardığını görmüş olsaydım, bu durum gözüme tuhaf görünürdü ama hiç çıkarmıyordu.

"İşte geldin çocuk, hem de sadece beş dakika geç kaldın." Başka herkes bana Dev ya da Jonesy diyordu ama Eddie için ben sadece çocuk diye hitap edilecek biriydim, her zaman da öyle kalacaktım.

"Tam yedi buçuk," dedim parmağımla kol saatime vurarak.

"O zaman saatin geri kalmış. Neden sen de herkes gibi arabayla gelmiyorsun? Beş dakikada burada olurdun."

"Kumsalı seviyorum."

"Hangi boktan şeyi sevip sevmediğin umrumda bile değil çocuk, buraya zamanında gel yeter. İstediğin gibi girip çıkabileceğin üniversite derslerinden biri değil bu. Bu bir iş, Av Köpeği lideri de artık gittiğine göre, gerçek bir iş gibi çalışacaksın."

Babalık'ın bana kendisi gittikten sonra programımı Lane Hardy'nin idare edeceğini söylediğini belirtebilirdim ama dilimi tuttum. Zaten kötü bir durumu daha da berbat hale getirmenin bir anlamı yoktu. Eddie'nin benden niye hoşlanmadığına gelince, bu çok açıktı. Eddie eşit fırsatlardan hoşlanmıyordu. Onunla hayat çok zorlaşırsa Lane'e başvururdum ama son çare. Babam, büyük ölçüde kendisi örnek olmak suretiyle bana bir şey öğretmişti. Bir erkek hayatının kontrolünü elinde tutmak istiyorsa, sorunlarının kontrolünü de elinde tutabilmeliydi.

"Benim için neyiniz var, Bay Parks?"

"Epey bir şeyim var. İlk iş malzeme kulübesinden bir tüp Turtle Wax cila kap. Oradaki dangalak arkadaşlarınla laklak etmek için de oyalanma. Ondan sonra da Dehşet'e gidip bütün vagonları cilala." Tabii o son kelimeyi *cilalağğ* olarak söylemişti. "Sezon bittikten sonra hepsini cilaladığımızı biliyorsun, değil mi?"

"Aslında bilmiyordum."

"Yüce İsa, siz çocuklar yok musunuz?" Sigara izmaritinin üstüne bastı, sonra üstünde oturduğu elma sandığını izmariti altına atmaya yetecek kadar havaya kaldırdı. Sanki bu sayede onu gerçekten ortadan kaldırabilecekmiş gibi. "Orada bayağı bir ter dökeceksin çocuk, yoksa hepsini baştan yaptırırım. Anladın mı?"

"Anladım."

"Aferin sana." Ağzına bir sigara daha aldı, sonra çakmağını bulmak için pantolonunun ceplerini karıştırdı. Eldivenleri elinde olduğundan bunu yapması biraz uzun sürdü. Sonunda çakmağı buldu, çaktı, sonra durdu. "Ne bakıyorsun?"

"Hiç," dedim.

"O zaman yürü. Işıkları da yak ki ne bok yediğini görebilesin. Şalterlerin yerini biliyorsun, değil mi?"

Bilmiyordum ama onun yardımı olmadan bulurdum. "Tabii."

Yüzünü ekşiterek bana baktı. "Ne akıllı bir çocuk." *Akıllığğ.*

Balmumu Müzesi'yle Varil ve Köprü Odası'nın arasındaki duvarda, üstünde ELEKTRİK yazılı metal bir kutu buldum. Kapağını açıp düğmeleri yukarı ittim. Bütün ışıklar yanınca Dehşet Evi'nin ucuz tekinsizliğini kaybetmesi gerekirdi ama her nasılsa kaybetmemişti. Köşelerde hâlâ gölgeler süzülüyordu; o sabah epey kuvvetli olan rüzgârın binanın ince ahşap duvarlarının dışında estiğini ve bir yerlerdeki gevşek bir tahtayı takırdattığını duyabiliyordum. O tahtayı bulup onarmayı kafamın bir yerine not ettim.

Bir elimden tel bir sepet sallanıyordu; içinde temiz paçavralar ve devasa ekonomik boy bir Turtle Wax vardı. Sepetimi, artık sancak tarafına doğru bir eğimle sabitlenmiş olan Eğik Oda boyunca taşıyıp pasaja götürdüm. Skee-ball makinelerine baktım ve

Erin'in hoşnutsuzluğunu düşündüm. *Bunun tam bir para tuzağı olduğundan haberleri yok mu?* Bu hatıraya gülümsedim ama kalbim hızla çarpıyordu. Anlayacağınız, işimi bitirince ne yapacağımı biliyordum.

Toplam vagon sayısı yirmiydi, biniş platformunda sıralanmışlardı. İleride, Dehşet Evi'nin bağırsaklarına giden tünel, çakıp sönen ışıklar yerine bir çift parlak beyaz lambayla aydınlatılmıştı. Bu şekilde çok daha alelade görünüyordu.

Eddie'nin bütün yaz boyunca küçük vagonların tozunu bile almadığından emindim, bu da işe onları yıkayarak başlamam gerektiği anlamına geliyordu. Yani gidip malzeme kulübesinden sabun tozu almam ve en yakındaki çalışan musluktan kova kova su taşımam lazımdı. Yirmi vagonu da yıkayıp duruladığımda mola vakti gelmişti ama arka bahçeye çıkmak ya da mezarlığa gidip kahve içmek yerine molada da çalışmaya karar verdim. Gidebileceğim iki yerde de Eddie'yle karşılaşabilirdim, herifin suratsız homurdanmalarını sabah yeteri kadar dinlemiştim zaten. Mola vermektense cilalama işine giriştim. Turtle Wax'ı kalın bir tabaka halinde sürüyor, sonra da yayıyordum. Vagondan vagona geçtim, tepe ışıklarının altında yeni gibi oluncaya kadar hepsini parlattım. Heyecan peşindeki bir sonraki grup, dokuz dakikalık tur için vagonlara doluşurken bunu fark etmeyeceklerdi ya, olsun. İşimi bitirdiğimde eldivenlerim berbat olmuştu. Kentteki nalburdan yeni bir çift almam gerekiyordu, kaliteli eldivenler de ucuz değildi. Eldivenlerin parasını ödemesini isteyecek olsam Eddie'nin vereceği tepkiyi hayal ederek bir süre kendi kendime eğlendim.

Kirli paçavralarla ve artık neredeyse boşalmış Turtle Wax tenekesiyle dolu sepetimi pasajdaki çıkış kapısının yanına bıraktım. Saat on ikiyi on geçiyordu ama o sırada açlığını duyduğum şey yiyecek değildi. Kollarımla bacaklarımdaki sızıları gerinerek gevşetmeye çalıştım, sonra da biniş platformuna döndüm. Işıkların

altında yumuşak pırıltılar saçan vagonlara hayran hayran bakmak için durakladım, sonra ağır ağır raylar boyunca yürüyerek doğruca Dehşet Evi'nin ta içine daldım.

Bağıran Kafatası şimdi yukarı doğru çekilmiş ve yuvasında sabitlenmişti ama yine de altından geçerken başımı eğmek zorunda kaldım. Onun ilerisinde, Eddie'nin Doberman Ekibi'nin canlı yayın yapan yeteneklerinin inlemeleri ve ulumalarıyla her yaştan çocuğun ödünü bokuna karıştırmayı denedikleri (ve genellikle başardıkları) Zindan vardı. Yüksek tavanlı bir odaydı, yeniden doğruldum. Ayak seslerim, taşa benzeyecek şekilde boyanmış ahşap zeminde yankılanıyordu. Nefes alış verişlerimi duyabiliyordum. Nefesim kuru ve sertti. Korkmuştum, tamam mı? Tom bana buradan uzak durmamı söylemişti ama o da hayatım üzerinde Eddie Parks'tan fazla söz sahibi değildi. Doors benimdi, Pink Floyd da benimdi ama daha fazlasını istiyordum. Linda Gray'i istiyordum.

Zindan'la İşkence Odası'nın arasında raylar aşağı doğru inmeye başladı ve çifte S biçimi bir viraj çizdi. Vagonlar burada hız kazanıyor ve yolcuları öne arkaya sallıyordu. Dehşet Evi karanlık bir turdu ama çalıştığı sırada tam anlamıyla ışıksız olan tek yer burasıydı. Katil, kızın boğazını burada kesmiş ve cesedi vagondan aşağı burada atmıştı mutlaka. Kim bilir ne eli çabuktu, kim bilir ne yapacağını nasıl da iyi biliyordu! Son virajın ilerisinde yolcular yanıp sönen çok renkli ışıklarla serseme çevriliyorlardı. Tom açık açık söylememişti ama gördüğü şeyi burada görmüş olduğundan emindim.

Çifte S virajlar boyunca yavaş yavaş yürüdüm. Bir yandan da Eddie'nin sesimi duyup şaka niyetine tepe ışıklarını söndürmek gibi bir halt karıştırabileceğini düşünüyordum. Beni, yalnızca rüzgârın ve çarpıp duran panonun çıkardığı sesin eşliğinde, karanlıkta el yordamıyla cinayet yerinden geçmek zorunda bırakabileceğini. Peki,

ya... Peki ya genç bir kız karanlığın içinden elini uzatıp benimkini tutarsa? Hani kumsaldaki o son gecede Erin'in tuttuğu gibi?

Işıklar yanık kaldı. Rayların yanında hayaletimsi ışıklarla parlayan kanlı bir tişörtle eldivenler belirmedi. İşkence Odası'nın girişinin hemen öncesindeki, doğru nokta olduğunu kesinlikle hissettiğim yere geldiğimde de ellerini bana doğru uzatan bir kızın hayaletini görmedim.

Yine de orada bir şey vardı. Bunu o zaman da biliyordum, şimdi de biliyorum. Hava daha soğuktu. Nefesimi görebileceğim kadar soğuk olmasa da kesinlikle daha soğuktu. Kollarım, bacaklarım, kasıklarım ürpertiyle diken diken olmuş, ense kökümdeki saçlar kazık kesilmişti.

Kendimi budala gibi hissederek ve dehşete düşmüş bir halde, "İzin ver seni göreyim," diye fısıldadım. Hem bunun olmasını istiyor, hem de olmayacağını umuyordum.

Bir ses duyuldu. Uzun, ağır bir iç çekiş. Bir insanın iç çekişi değil, ona uzaktan yakından benzemiyor. Sanki birisi görünmez bir buhar vanasını açmıştı. Ses yitip gitti, bir daha duyulmadı. O gün duyulmadı.

Sonunda, saat bire çeyrek kala yeniden ortaya çıktığımda Eddie, "Epey oyalandın," dedi. Aynı elma sandığının üstünde oturuyordu, şimdi bir elinde jambonlu, marullu ve domatesli bir sandviçten kalanlar, öbüründe de köpük bardakta kahve vardı. Benim boynumdan aşağısı pislik içindeydi, oysa Eddie bir papatya kadar taze görünüyordu.

"Vagonlar bayağı kirliydi. Cilalamadan önce hepsini yıkamam gerekti."

Eddie boğazındaki balgamı temizledi, başını çevirip tükürdü. "Madalya istiyorsan taze bitti. Git Hardy'yi bul. *Sullama* sistemi-

nin boşaltılma vaktinin geldiğini söylüyor. Senin gibi tembel teneke o işi paydos vaktine kadar anca bitirir. Daha erken bitirirsen gel beni bul, ben de sana yapacak başka bir iş vereyim. Upuzun bir listem var, inan bana."

"Tamam," diyerek yola koyuldum, oradan ayrıldığıma memnundum.

"Çocuk!"

İsteksiz isteksiz arkama döndüm.

"İçeride kızı gördün mü?"

"Ha?"

Sevimsiz bir sırıtışla güldü. "Bana 'ha' filan deme. Ne yaptığını biliyorum. Bu yapan ilk kişi değilsin, son da olmayacaksın. Kızı gördün mü?"

"Sen onu hiç gördün mü?"

"Hayır." Güneş yanığı yüzünde kurnaz küçük burguları andıran gözleriyle bana baktı. Kaç yaşındaydı bu adam? Otuz mu? Altmış mı? Anlamak imkânsızdı, tıpkı doğru söyleyip söylemediğini anlamanın imkânsız olması gibi. Umrumda değildi. Ondan uzaklaşmak istiyordum, o kadar. Tüylerimi ürpertiyordu.

Eddie eldivenli ellerini kaldırdı. "O işi yapan herif bunlardan bir çift takıyormuş. Bunu biliyor muydun?"

Başımla onayladım. "Bir de fazladan tişört."

"Doğru." Sırıtışı büyüdü. "Üstüne kan bulaşmasın diye. İşe de yaramış, değil mi? Onu yakalayamadılar. Şimdi yaylan buradan."

Çark'a vardığımda beni yalnızca Lane'in gölgesi karşıladı. Gölgenin sahibi payandalara tırmanarak dönme dolabın yarısına kadar varmıştı. Ağırlığını vermeden önce çelik kavrama parçalarının her birini dikkatle kontrol ediyordu. Bir kalçasından deri bir

alet kemeri sarkıyordu, Lane arada sırada uzanıp kemerden bir lokma anahtarı alıyordu. Eğlence Parkı'nın yalnızca bir tane karanlık turu vardı ama Çark, Karındeşen, Yıldırım ve Çılgın Sarkaç da dahil olmak üzere yüksek oyuncakların sayısı neredeyse bir düzineydi. Mevsim sırasında, oyuncakları her sabah Erken Giriş öncesinde kontrol eden üç kişilik bir bakım ekibi vardı ve elbette Kuzey Carolina Lunaparklar Teftiş Kurulu'nun haberli habersiz ziyaretleri de oluyordu ama Lane, oyuncağını kendisi denetlemeyen bir işletmecinin hem tembel hem de sorumsuz olduğu görüşündeydi. Bu da Eddie Parks'ın en son ne zaman kendi vagonlarından birinde *turağğ* çıktığını ve güvenlik çubuklarını *kontroğğl* ettiğini merak etmeme neden oldu.

Lane aşağı bakıp beni görünce, "O pislik itoğluit öğle yemeği molası yapmana izin verdi mi?" diye seslendi.

"Molada çalıştım," diye karşılık verdim. "Zamanı fark etmemişim." Oysa şimdi fena halde acıkmıştım.

"Köpek kulübemde biraz ton balıklı makarna salatası var istersen. Dün akşam yiyemeyeceğim kadar çok yapmışım."

Küçük kontrol kulübesine gittim ve epeyce büyük bir yiyecek saklama kabı bulup açtım. Lane tekrar yere indiğinde ton balığıyla makarna mideme inmişti, ben de yediklerimi paketin dibinde kalmış birkaç incirli kurabiyeyle bastırmakla meşguldüm.

"Teşekkür ederim Lane. Gerçekten lezzetliydi."

"Evet, günün birinde çok iyi bir ev hanımı olacağım. Hepsini oburca yutmadan o kurabiyelerden bana da ver."

Kutuyu ona uzattım. "Çark ne durumda?"

"Sağlamların sağlamı. Yediklerini biraz hazmettikten sonra motor üstünde çalışmama yardım etmek ister misin?"

"Tabii."

Melon şapkasını çıkarıp parmağında çevirdi. Saçları sımsıkı küçük bir atkuyruğu şeklinde geride toplanmıştı; siyahların arasında

birkaç beyaz tel fark ettim. Yaz başlangıcında orada değillerdi, bundan emindim. "Dinle Jonesy, Eddie Parks karnaval karnaval gezenlerdendir ama bu onun acımasız bir eşşoğlueşek olduğu gerçeğini değiştirmez. Onun gözünde iki büyük kusurun var. Gençsin ve sekizinci sınıftan sonra da okula devam etmişsin. Hıyarlıklarından bıkınca bana haber ver, ben de ayağını denk almasını söyleyeyim."

"Teşekkür ederim, şimdilik iyiyim."

"Biliyorum. Kendini nasıl idare ettiğini görüyorum, etkilendim doğrusu. Yalnız Eddie de öyle böyle bir hıyar değildir."

"Zorbanın teki."

"Evet ama sana iyi bir haber vereyim, zorbaların çoğunda olduğu gibi onda da yüzeyi kazırsan altından tam bir ödlek çıkar. Üstelik fazla kazımana da gerek yoktur ha. Gösteride korktuğu insanlar var, ben de onlardan biriyim. Daha önce burnunu yamultmuştum, bir kez daha yamultabilirim. Söylemeye çalıştığım şey şu, biraz nefes almak istediğin an sana yardımcı olurum."

"Sana onunla ilgili bir şey sorabilir miyim?"

"Sor bakalım."

"Neden her zaman o eldivenleri takıyor?"

Lane güldü, melon şapkasını başına oturtup doğru açıyla yatırdı. "Sedef. Elleri sedef yüzünden pul pul, yani o öyle olduğunu iddia ediyor. Eddie'nin ellerini en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyorum. Eldivenleri takmazsa ellerini kanatana kadar kaşıyormuş, öyle söylüyor."

"Belki bu kadar huysuz olmasının sebebi budur."

"Bence tam tersinin doğru olma ihtimali daha yüksek. Yani kötü huy cildin kötü olmasına yol açıyordur." Parmağıyla şakağına vurdu. "Bedenin kontrolü kafadadır, ben buna inanırım. Yürü bakalım Jonesy, biraz çalışalım."

Çark'ı uzun kış uykusuna uygun bir biçimde hazırlamıştık, sonra sulama sistemine geçtik. Borular basınçlı havayla boşaltılıp tahliye kanalları da birkaç galon antifriz yuttuğunda, güneş parkın batısındaki ağaçlara doğru alçalıyordu, gölgeler de uzamaya başlamıştı.

Lane, "Bugünlük bu kadar yeter," dedi. "Hatta artar bile. Kartını getir de imzalayayım."

Saatime parmağımla vurarak daha beşi çeyrek geçtiğini gösterdim.

Lane gülümseyerek başını salladı. "Karta saati altı olarak yazma konusunda hiçbir sıkıntım yok. Bugün on iki saatlik iş çıkardın çocuk. On iki iyi bir saat."

"Tamam," dedim. "Yalnız bana çocuk deme. O da öyle diyor." Başımı Dehşet Evi'ne doğru salladım.

"Aklımda tutarım. Şimdi kartını getir, ondan sonra da ikile."

Öğleden sonra rüzgâr biraz dinmişti ama kumsalda yürümeye başladığımda hava hâlâ ılık ve esintiliydi. Bu yürüyüşlerin çoğunda uzun gölgemi dalgaların üstünde seyretmeyi severdim ama o akşam gözlerim ayaklarımdan pek ayrılmadı. Yorgunluktan pestilim çıkmıştı. Betty'nin Fırını'ndan salamlı, peynirli bir sandviçle fırının hemen yanındaki 7-Eleven'dan iki bira almaktan başka bir şey istemiyordum. Odama gidecek, pencerenin yanındaki koltuğuma kurulacak ve yerken biraz Tolkien okuyacaktım. *İki Kule*'de epey ilerlemiştim.

Başımı kaldırmama neden olan şey, çocuğun sesiydi. Rüzgâr benden yana esiyordu, onu gayet net duyabiliyordum. "Daha hızlı anne! Neredeyse ya..." Bir öksürük krizi yüzünden kısa bir an sustu. Sonra, "Neredeyse yapıyordun!" dedi.

Mike'ın annesi bu akşam şemsiyesinin altında oturmak yerine kumsala inmişti. Bana doğru koşuyordu ama beni görmedi, çünkü bakışları başının üzerinde tuttuğu uçurtmadaydı. Uçurtmanın ipi, yürüme yolunun sonunda, tekerlekli sandalyesinde oturan çocuğa uzanıyordu.

Yanlış istikamet anne, diye düşündüm.

Kadın uçurtmayı serbest bıraktı. Elli altmış santim yükselen uçurtma haylazca sağa sola sallandıktan sonra kumlara dalışa geçti. Esintinin itelemesiyle de suları sıçrata sıçrata ilerlemeye başladı. Kadın uçurtmayı kovalamak zorunda kaldı.

Mike, "Bir kere daha!" diye seslendi. "Bu defa..." Öhö-öhö-öhö. Dolu dolu, sert öksürükler. "Neredeyse oluyordu!"

"Hayır, olmuyordu." Annenin sesi yorgun ve öfkeliydi. "Pis şeyin bana garezi var. Hadi içeri girelim de akşam yeme..."

Milo, Mike'ın tekerlekli sandalyesinin yanında oturmuş, parlak gözlerle akşam faaliyetlerini seyrediyordu. Beni görünce ok gibi yerinden fırladı, bir yandan da havlıyordu. Köpeğin bana yaklaşmasını seyrederken, Madam Fortuna'nın tanıştığımız günkü resmi bildirimini hatırladım: *Geleceğinde küçük bir kızla küçük bir oğlan görünüyor. Oğlanın köpeği var.*

Anne, "Milo, gel buraya!" diye bağırdı. Muhtemelen o akşama toplanmış halde başlamış saçları, birkaç havacılık denemesinin ardından bukleler halinde yüzüne dökülüyordu. Kadın ellerinin tersiyle yorgun bir şekilde saçlarını yüzünden çekti.

Milo hiç aldırış etmedi. Ön patileri etrafa kum yağdırarak tam önümde fren yaptı ve dik oturma numarasına başvurdu. Gülerek onun başını okşadım. "Benden ancak bu kadar çalışır dostum, bu gece kruvasan yok."

Köpek bana bir kere havladıktan sonra bileklerine kadar kuma gömülmüş halde nefes nefese duran ve beni güvensiz gözlerle

süzen annenin yanına koşturdu. Ele geçirilmiş uçurtma, kadının bacağının yanından sarkıyordu.

"Gördünüz mü?" dedi kadın. "İşte bu yüzden ona yiyecek bir şey vermenizi istememiştim. Tam bir dilenci ve ona bir lokma bir şey veren herkesle hemen dost oluyor."

"Eh, ben de dost canlısı bir adamımdır."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu," dedi. "Köpeğimize bir daha yiyecek vermeyin yeter." Kısa paçalı bir pantolonla önündeki baskısı solmuş eski, mavi bir tişört giyiyordu. Tişörtteki ter lekelerine bakılırsa uçurtmayı havalandırmak için epeydir çabalıyordu. Hem de bayağı çabalıyordu. Eh, neden olmasın? Tekerlekli sandalyeye mahkûm bir çocuğum olsa, büyük ihtimalle ben de ona uçabilen bir şeyler vermek isterdim.

"Yanlış yöne gidiyorsunuz," dedim. "Koşmanıza da gerek yoktu. Bilmem neden, herkes koşulması gerektiğini zanneder."

Kadın, "Bu konuda uzman olduğunuza kuşkum yok," dedi. "Ama geç oldu, Mike'a akşam yemeğini yedirmem lazım."

Mike, "Anne, bir denesin," diye seslendi. "Lütfen..."

Anne başı eğik, tokadan kurtulmuş saç bukleleri (onlar da terden ıslanmıştı) boynuna yapışmış halde birkaç saniye daha öylece durdu, sonra içini çekerek uçurtmayı bana verdi. Artık tişörtünün üstündeki yazıyı okuyabiliyordum. CAMP PERRY ATIŞ MÜSABAKASI – 1959 (YÜZÜSTÜ NİŞAN). Uçurtmanın ön tarafı çok daha iyiydi, öyle ki gülmek zorunda kaldım. İsa'nın yüzü basılmıştı oraya.

Kadın, "Özel bir şaka," dedi. "Sormayın."

"Tamam."

"Bir tek hakkınız var Bay Eğlence Parkı, ondan sonra Mike'ı yemeğini yemeğe götürüyorum. Üşümemesi lazım. Geçen sene hastalanmıştı, hâlâ tam olarak atlatamadı. Atlattım zannediyor ama atlatamadı."

Kumsalda hava en az 24 dereceydi ama bunu dile getirmedim. Annenin daha fazla itiraza katlanacak havada olmadığı belliydi. Onun yerine adımın Devin Jones olduğunu bir kez daha söyledim. Ellerini kaldırıp sonra da düşmelerine izin verdi. *Madem öyle diyorsun.*

Çocuğa baktım. "Mike?"

"Efendim?"

"İpi çekerek sar. Duracağın zamanı ben söylerim."

İstediğimi yaptı. İpin peşinden gittim ve Mike'ın oturduğu yerle aynı hizaya geldiğimde İsa'ya baktım. "Bu defa uçacak mısınız, Sayın İsa Hazretleri?"

Mike güldü. Anne gülmedi ama onun da dudaklarının titreştiğini gördüm.

"Uçacakmış, öyle diyor," dedim Mike'a.

"İyi, çünkü..." Öhö. Öhö-öhö-öhö. Kadın haklıydı, çocuk hastalığı atlatamamıştı. Artık her ne ise. "Çünkü şimdiye kadar kum yemekten başka bir şey yapmadı."

Uçurtmayı başımın üzerine kaldırdım ama benim yüzüm Heaven's Bay tarafına dönüktü. Rüzgârın anında uçurtmayı çekiştirmeye başladığını hissedebiliyordum. Plastik hışırdadı. "Şimdi bırakıyorum Mike. Ben uçurtmayı bırakınca, sen de yeniden ipi sarmaya başla."

"Ama o zaman..."

"Hayır, *o zaman* değil. Yalnız dikkatli olman ve elini çabuk tutman gerekiyor." İşi olduğundan zor göstermeye çalışıyordum, çünkü uçurtma yükseldiğinde Mike'ın kendisini havalı ve becerikli hissetmesini istiyordum. Uçurtmanın havalanacağı kesindi, tabii rüzgâr bizi yarı yolda bırakmazsa. Öyle bir şey olmamasını içtenlikle umuyordum, çünkü tek hakkım olduğu konusunda kadının gayet ciddi olduğunun farkındaydım. "Uçurtma yükselecek.

Yükselince, ipi tekrar çöz. Yalnız gergin kalsın, tamam mı? Yani sarkmaya başlarsa..."

"O zaman biraz daha sararım. Anladım."

"Tamam. Hazır mısın?"

"Evet!"

Milo, anneyle aramıza oturdu, gözleri uçurtmadaydı.

"Tamam o zaman. Üç, iki, bir, kalkış."

Çocuk sandalyesinde öne eğilmişti, şortundan çıkan bacakları da bir işe yaramıyordu ama ellerinde bir sorunu yoktu ve talimatları nasıl yerine getireceğini de biliyordu. İpi sarmaya başladı, uçurtma anında havalandı. Bu defa ipi saldı, yalnız önce biraz fazla ip bıraktığı için uçurtma yalpaladı ama çocuk hatasını hemen düzeltti, uçurtma da tekrar yükselmeye koyuldu. Mike güldü. "Hissedebiliyorum! Hareketini ellerimde hissediyorum!"

"Hissettiğin rüzgâr," dedim. "Devam et Mike. Uçurtma biraz daha yükselince, rüzgâr onu ele geçirecek. Ondan sonra ipi elinden bırakmayacaksın, o kadar. Başka bir şey yapmana gerek yok."

Çocuk ipi saldı; uçurtma tırmandı, önce kumsalın, sonra da okyanusun üstünde o eylül gününün geç maviliklerinde yükseldi de yükseldi. Bir süre onu seyrettim, sonra kadına bir göz atma riskine girdim. Bakışım tüylerinin diken diken olmasına neden olmadı, çünkü ona baktığımı görmedi bile. Bütün dikkati oğlunun üstündeydi. Herhangi birisinin yüzünde o kadar büyük bir sevgi ve mutluluk gördüğümü sanmıyorum. Bunun sebebi de Mike'ın mutlu olmasıydı. Çocuğun gözleri ışıldıyordu, öksürüğü de kesilmişti.

"Anneciğim, sanki canlı!"

Canlı zaten, diye düşündüm, babamın kentteki parkta bana uçurtma uçurmayı öğretişini hatırlamıştım. Mike'ın yaşlarındaydım ama benim üstünde durabileceğim sağlam bacaklarım vardı.

Uçurtma yukarıda, ait olduğu yerde bulunduğu sürece, gerçekten canlıdır.

"Gel de kendin bak!"

Kadın kumsaldaki küçük eğimi aşarak yürüme yoluna doğru gidip Mike'ın yanında durdu. Uçurtmaya bakıyordu ama eli Mike'ın koyu kahverengi saçlı kafasını okşuyordu. "Gerçekten mi tatlım? Uçurtma senin."

"Evet ama bir denemen lazım. İnanılmaz!"

Kadın, ip salınır ve uçurtma yükselirken (yukarıda artık sadece siyah bir elmas vardı, İsa'nın yüzü seçilemiyordu) hatırı sayılır derecede küçülen makarayı alıp önünde tuttu. Bir an için kaygılı göründü, sonra gülümsedi. Bir esinti uçurtmayı çekiştirip kıyıya vuran dalgaların üstünde önce iskeleye, sonra da sancağa doğru savurunca, kadının gülümsemesi de iyice genişledi.

Annesi bir süre uçurtmayı uçurduktan sonra Mike, "Biraz da o yapsın," dedi.

"Hayır, gerek yok," dedim.

Oysa kadın makarayı uzattı. "Israr ediyoruz, Bay Jones. Ne de olsa uçuş amirimiz sizsiniz."

Böylece makarayı aldım ve içimde o eski bildik heyecanı hissettim. Uçurtma, okkalı bir alabalık yemi yuttuğunda çekilen olta gibi çekiştirdi ipini. Tabii uçurtma uçurmanın güzel tarafı, sonunda öldürülen bir canlı olmamasıdır.

Mike, "Ne kadar yükseğe çıkacak?" diye sordu.

"Bilmiyorum ama bu akşam daha yukarılara tırmanmasa iyi olur. Orada rüzgâr kuvvetli, uçurtman yırtılabilir. Hem yemek vaktiniz de gelmiş."

"Bay Jones akşam yemeğine kalabilir mi anne?"

Kadın bu fikir karşısında irkilmiş göründüyse de tamam diyeceğini hissettim, çünkü uçurtmayı havalandırmıştım.

"Yok," dedim. "Davetiniz için teşekkür ederim, ama parkta

bayağı yorucu bir gün geçirdim. Kış için hazırlık yapıp her şeyi kapatıyoruz, o yüzden tepeden tırnağa pisliğe batmış durumdayım."

Mike, "Bizim evde temizlenebilirsin," dedi. "Yetmiş tane filan banyomuz var."

"Michael Ross, saçma sapan konuşma!"

"Belki de yetmiş beş. Hepsinde de jakuzi var." Çocuk gülmeye başladı. Güzel, bulaşıcı bir sesti, en azından öksürüğe dönüşene dek öyleydi. Öksürük boğacakmış gibi bir hal aldı, tam da anne endişelenmeye başladığı sırada (ben çoktan endişelenmiştim bile) Mike toparladı.

"Başka zaman," diyerek makarayı ona verdim. "İsa uçurtmanı sevdim. Köpeğin de hiç fena sayılmaz." Eğilip Milo'nun başını okşadım.

"Eh, tamam o zaman. Ama çok bekleme çünkü..."

Annesi aceleyle araya girdi. "Yarın sabah işe giderken biraz daha erken çıkmanız mümkün mü, Bay Jones?"

"Evet, olur."

"Burada meyve salatası yiyebiliriz. Çok güzel meyve salatası yaparım."

Mutlaka öyleydi. Hem bu şekilde yabancı birini de evine almak zorunda kalmayacaktı.

Mike, "Gelir misin?" diye sordu. "Çok iyi olur."

"Seve seve gelirim. Betty'nin Fırını'ndan çörek getiririm."

Kadın, "Ah, böyle bir şeye hiç gerek..." diye başladı.

"Rica ederim hanımefendi."

"Ah!" Kadın bir an şaşkın göründü. "Kendimi tanıtmadım, değil mi? Ben Ann Ross." Elini uzattı.

"Elinizi sıkardım Bayan Ross ama gerçekten çok pisim." Ellerimi gösterdim. "Herhalde uçurtmayı da kirletmişimdir."

Mike, "İsa'ya bıyık yapsaydın!" diye haykırdı, sonra da gülerek yeniden bir öksürük krizine girdi.

"İp biraz gevşemeye başladı Mike," dedim. "Biraz toplasan iyi olur." Mike ipi makaraya sarmaya başlarken, ben de Milo'yu veda kabilinden okşayarak yeniden kumsal yoluna düştüm.

"Bay Jones!" diye seslendi kadın.

Arkamı döndüm. Çenesini havaya kaldırmış, dimdik duruyordu. Rüzgâr tişörtünü üstüne yapıştırıyordu. Gerçekten şahane göğüsleri vardı.

"Adım Bayan Ross ama madem artık usulünce tanıştık, bana Annie diyebilirsiniz."

"Olur," dedim ve tişörtünü işaret ettim. "Atış müsabakası nedir ve neden yüzüstü yapılıyor?"

"Yüzüstü ateş edersin," dedi Mike.

Kadın, "Asırlardır ateş etmedim," dedi. Ses tonu, konunun kapatılmasını istediğini gösterecek bir keskinlikteydi.

Bana göre hava hoştu. Mike'a el salladım, o da hemen karşılık verdi. Gülümsüyordu. Bu çocuğun şahane bir gülümsemesi vardı.

Kumsalda kırk-elli metre kadar ilerledikten sonra, son bir defa bakmak için döndüm. Uçurtma alçalıyordu ama hâkimiyeti hâlâ rüzgârdaydı. Anne oğul uçurtmaya bakıyorlardı, kadının bir eli çocuğun omzundaydı.

Bayan Ross, diye düşündüm. *Bayan Ross. Peki yetmiş banyolu Victoria tarzı o kocaman evde onlarla birlikte yaşayan bir bay var mı?* Yanlarında asla bir erkek görmemiş olmam öyle birisi olmadığı anlamına gelmezdi, ama yine de pek sanmıyordum. Bana kalırsa yalnızca ikisi vardı. Tek başlarına.

Ertesi sabah Annie Ross'tan bir açıklama alamadım ama Mike Ross'tan bol bol aldım. Ayrıca müthiş lezzetli bir meyve salatası yedim. Annie yoğurdu kendisinin yaptığını söyledi, salatanın

üstü de kim bilir nereden gelmiş taze çileklerle doluydu. Betty'nin Fırını'ndan kruvasanla yabanmersinli kek almıştım. Mike hamurişlerini pas geçti ama salatasını bitirip biraz daha istedi. Annesinin ağzının açık kalmasından, bunun olağanüstü bir gelişme olduğunu anladım. Tabii, kötü anlamda değil.

"Daha fazla yiyebileceğine emin misin?"

"Bir iki kaşık," dedi Mike. "Ne oldu anne? Taze yoğurdun bağırsaklarımı çalıştıracağını söylemez misin hep?"

"Bence sabahın sekizinde bağırsaklarından bahsetmemize hiç gerek yok Mike." Kadın ayağa kalktı, sonra şüpheli gözlerle benden yana baktı.

"Merak etme," dedi Mike neşeyle. "Benimle fanfinfon yapmaya kalkışırsa Milo'yu üstüne salarım."

Annie'nin yanaklarına kan hücum etti. "Michael Everett Ross!"

"Affedersin," dedi çocuk. Hiç de özür diler gibi bir hali yoktu. Gözleri pırıltılar saçıyordu.

"Benden değil, Bay Jones'tan özür dile."

"Tamam, tamam, affettim gitti."

"Ona göz kulak olur musunuz, Bay Jones? Hemen dönerim."

"Bana Devin derseniz olur."

"O zaman öyle yapayım." Aceleyle yürüme yolundan yukarı ilerlerken, bir kez durup omzunun üstünden geriye baktı. Bana sorarsanız yanımıza dönmeye niyeti vardı ama acı verecek denli zayıf oğluna birkaç sağlıklı kalori daha yedirme düşüncesi dayanamayacağı denli çekici olmalıydı ki, sonunda yoluna devam etti.

Mike, annesinin arka yola çıkan merdivenleri tırmanmasını seyrederken içini çekti. "Şimdi salatayı yemek zorunda kalacağım."

"Eh, evet. İstedin ya."

"Annem burnunu sokmadan seninle konuşabilmek için istedim. Yani, onu çok seviyorum filan ama her şeye burnunu sokuyor. Sanki hastalığım saklamamız gereken kocaman, pis bir

sırmış gibi." Omuzlarını silkti. "Bende kas distrofisi var, hepsi bu. Bu yüzden tekerlekli sandalyedeyim. Yürüyebiliyorum ama bacak destekleri, koltuk değnekleri tam bir baş belası."

"Üzüldüm," dedim. "Berbat bir durum, Mike."

"Herhalde öyle ama zaten kendimi bildim bileli hastaydım, o yüzden canı cehenneme. Yalnız benimki hastalığın özel bir türü. Duchenne kas distrofisi. Bu hastalığı taşıyan çocukların çoğu yeniyetmeliklerinde veya yirmili yaşlarının başında cavlağı çekiyorlar."

Eh, siz söyleyin. Başının üstünde bir ölüm fermanıyla yaşadığını söyleyen on yaşındaki bir çocuğa ne denir?

"Ama." Mike öğretmence bir edayla parmağını kaldırdı. "Annemin geçen sene nasıl hastalandığımı söylediğini hatırlıyor musun?"

"Mike, istemiyorsan bana bütün bunları anlatmak zorunda değilsin."

"Tabii, ama istiyorum." Dikkatle, hatta telaşla bana bakıyordu. "Çünkü bilmek istiyorsun. Hatta bilmeye ihtiyacın var."

Aklıma yine Fortuna gelmişti. İki çocuk, demişti kadın. Kırmızı şapkalı bir kızla, köpeği olan bir oğlan. Çocuklardan birinde üçüncü göz olduğunu söylemişti ama hangisinde olduğunu bilmiyordu. Galiba, ben artık biliyordum.

"Annem hastalığı atlattığımı zannettiğimi söyledi. Atlatmış gibi bir halim mi var?"

"Öksürüğün bayağı kötü," diyecek cesareti buldum. "Ama onun dışında..." Cümleyi nasıl bitireceğimi bilemedim. Onun dışında ne? Bacakların birer dal parçasından ibaret mi? Annenle ikimiz tişörtünün sırtına bir ip bağlayıp seni uçurtma gibi uçurabiliriz mi? Milo'nun mu yoksa senin mi daha uzun yaşayacağınıza dair bahse girmem gerekse paramı köpeğe yatırırdım mı?

"Şükran Günü'nden hemen sonra zatürree oldum. Hastanede iki hafta kaldıktan sonra durumum düzelmeyince, doktor anneme

muhtemelen öleceğimi ve onun da, bilirsin işte, bu duruma hazırlanması gerektiğini söyledi."

Ama bunu senin yanında yapmadı, diye düşündüm. *Senin yanında asla böyle bir şey konuşmazlar.*

"Gel gör ki ben dayandım," dedi. Bunu biraz gururla söylemişti. "Dedem annemi aradı. Galiba uzun bir aradan sonra ilk defa konuştular. Dedeme kim haber verdi bilmiyorum ama onun her yerde adamı vardır, birisi söylemiştir."

Her yerde adamı var tabiri biraz paranoyakçaydı ama çenemi tuttum, zaten daha sonra da söylediği şeyde zerre kadar paranoyaklık olmadığını öğrendim. Mike'ın dedesinin gerçekten de her yerde adamı vardı ve hepsi de İsa'ya, bayrağa ve reform kilisesine saygıyla selam duruyorlardı. Gerçi büyük ihtimalle onların sıralamaları daha farklıydı ya, o da başka.

"Dedem zatürreeden, Tanrı'nın iradesiyle kurtulduğumu söyledi. Annem de dedeme zırvaladığını belirtti, tıpkı kas distrofisine yakalanmamın Tanrı'nın verdiği bir ceza olduğunu söylediği zamanki gibi. Benim çetin ceviz bir kerata olduğumu, Tanrı'nın bununla hiçbir ilgisi olmadığını söyledi. Sonra da telefonu dedemin suratına kapattı."

Mike bu telefon görüşmesinde annesinin söylediklerini duymuş olabilirdi ama dedesinin sözlerini duymuş olmasına imkân yoktu, annesinin bunları ona söyleyeceğini de hiç mi hiç sanmıyordum. Annie'nin çabuk dönmemesini umdum. Bu, Madam Fortuna'yı dinlemeye benzemiyordu. Madam Fortuna'dakinin, küçük bir parça gerçek psişik yeteneğin insan doğasını becerikli bir şekilde okumayla birleştirilip güçlendirilmiş ve sonra da ışıltılı karnaval saçmalıklarıyla paketlenmiş bir şey olduğuna inanıyordum (bunca yıl sonra hâlâ da aynı şeye inanıyorum). Mike'taki daha net bir şeydi. Daha sadeydi. Daha saftı. Linda Gray'in hayaletini görmek gibi değilse de, ona yakındı, tamam mı? Başka bir dünyaya dokunmaktı.

"Annem buraya bir daha dönmeyeceğini söylemişti ama işte buradayız, çünkü ben kumsala dönmek istedim, uçurtma uçurmak istedim ve bırak yirmili yaşları, on iki yaşımı bile göremeyeceğim. Zatürree beni mahvetti, anladın mı? Steroit alıyorum, bunun faydası dokunuyor ama zatürree Duchenne kas distrofisiyle birleşerek akciğerlerimi ve kalbimi kalıcı olarak sikip attı."

Bugünlerde mahcup bir şekilde s harfli diye ifade edilen o kelimeyi söylemesine nasıl tepki göstereceğimi bekleyerek bir çocuğun meydan okuyuşuyla bana baktı. Tepki göstermedim elbette. Hissettiklerimi hazmetmeye çalışmakla Mike'ın kelime seçimlerini dert edemeyecek kadar meşguldüm.

"Yani," dedim. "Fazladan meyve salatasının bir faydası dokunmaz diyorsun."

Mike başını arkaya atarak güldü. Kahkahası, duyduğum en kötü öksürük krizine dönüştü. Telaşlanarak yanına gidip çocuğun sırtını yumrukladım. Hafifçe. Elimin altında, içi boş tavuk kemiklerinden başka bir şey yokmuş gibi geldi. Milo bir kez havladı ve patilerini Mike'ın bir işe yaramayan bacaklarından birine dayadı.

Masada, birinde su, diğerinde de taze sıkılmış portakal suyu olan iki sürahi vardı. Mike suyu işaret etti, yarım bardak su doldurdum ama bardağı dudaklarına götürmeye kalkıştığımda, öksürük krizi onu perişan etmeyi sürdürse de bana sabırsız bir bakış atarak bardağı kendisi aldı. Suyun birazı gömleğine döküldü ama çoğu boğazından içeri aktı, öksürüğü hafifledi.

Mike göğsünü hafifçe döverek, "Kötüydü," dedi. "Kalbim çok fena çarpıyor. Anneme söyleme."

"Hadi oradan çocuk! Sanki annen anlamayacak."

Mike, "Bana kalırsa annem gereğinden fazla şey biliyor," dedi. "Üç iyi ay daha geçirebileceğimi, ondan sonra dört ya da beş ayımın gerçekten çok kötü olabileceğini biliyor. Yani içime oksijen çekmekten ve *MASH*'le Şişko Albert dizilerini seyret-

mekten başka bir şey yapamadan yatakta yatacağım aylar. Tek sorun, büyükannemle Ross dedemin cenazeye gelmelerine annemin izin verip vermeyeceği." Gözlerinin sulanmasına yol açacak kadar şiddetli öksürmüştü ama bunu gözyaşlarıyla karıştırma hatasına düşmedim. Umutsuzdu ama kontrolünü koruyordu. Bir gece önce, uçurtma havalandığında ve Mike da onun ipi çekiştirdiğini hissettiğinde olduğundan küçük görünmüştü. O andaysa onun çok daha büyük görünmek için verdiği mücadeleyi seyrediyordum. En korkutucu tarafı da, bu konudaki başarısıydı. Gözleri doğrudan doğruya gözlerimi buldu. "Annem bunları biliyor. Benim bildiğimi ise bilmiyor."

Arka kapı çarpıldı. Başımızı kaldırınca Annie'nin yürüme yoluna doğru ilerleyerek avluyu geçtiğini gördük.

"Bunları bilmeye benim neden ihtiyacım olsun, Mike?"

Başını salladı. "Hiç bilmiyorum. Ama bu konuda anneme bir şey söyleyemezsin, tamam mı? Onu üzmekten başka bir şeye yaramaz bu. Benden başka kimsesi yok." Bu sonuncusunu gururla değil, kasvetli bir gerçekçilikle söylemişti.

"Tamam, merak etme."

"Ah, neredeyse unutacaktım. Bir şey daha var." Annesine bir bakış attı, kadının yürüme yolunun ancak yarısına vardığını görünce yeniden bana döndü. "Beyaz değil."

"Beyaz olmayan ne?"

Mike Ross kafası karışmış göründü. "Hiçbir fikrim yok. Bu sabah uyandığımda senin meyve salatası yemeye geleceğini hatırladım, ondan sonra da bu geliverdi aklıma. Sen bilirsin zannetmiştim."

Annie yanımıza geldi. Bir limonata bardağına biraz meyve salatası doldurmuş, tepesine de tek bir çilek oturtmuştu.

"Namnam," dedi Mike. "Teşekkür ederim anne!"

"Rica ederim tatlım."

Annie'nin gözleri Mike'ın ıslak tişörtünde dolaştıysa da kadın bir şey söylemeden bana biraz daha meyve suyu isteyip istemediğimi sordu. Mike göz kırptı. İstediğimi söyledim. Annie meyve suyumu koyarken, Mike da iki koca kaşık meyve salatasını Milo'ya verdi.

Annie Mike'a döndü, yarı yarıya boşalmış meyve salatası bardağını görünce şaşaladı. "Hakikaten açmışsın."

"Dedim sana."

"Bay Jones'la, yani Devin'le neler konuştunuz?"

"Pek bir şey konuşmadık," dedi Mike. "Dev üzgünmüş ama artık daha iyi."

Bir şey söylemedim ama yanaklarımın yanmaya başladığını hissediyordum. Annie'ye bakmaya cesaret ettiğimde, onun gülümsediğini gördüm.

"Mike'ın dünyasına hoş geldin, Devin," dedi. Herhalde canlı balık yutmuş gibi görünmüş olmalıydım ki, Annie kahkahalara boğuldu. Güzel bir sesti.

O akşam Eğlence Parkı'ndan yürüyerek döndüğüm sırada Annie yürüme yolunun kenarında beni bekliyordu. Onu ilk defa etek bluzla görüyordum. Yalnızdı. Bu da bir ilkti.

"Devin? Bir dakikan var mı?"

"Tabii," dedim kumlu eğimi tırmanıp onun yanına giderken. "Mike nerede?"

"Haftada üç kere fizik tedavi görüyor. Janice, yani terapisti genellikle sabahları gelir ama bugün akşam gelmesini ayarladım, çünkü seninle yalnız konuşmak istedim."

"Mike'ın bundan haberi var mı?"

Annie kederle gülümsedi. "Büyük ihtimalle. Bilmesi gereken-

den çok daha fazlasını biliyor. Bu sabah beni başından savdıktan sonra ikinizin neler konuştuğunu sormayacağım ama tahminime göre... Sezgilerinin seni şaşırtmadığını tahmin ediyorum diyelim."

"Bana neden tekerlekli sandalyede olduğunu anlattı, hepsi bu. Bir de geçen Şükran Günü'nde zatürreeye yakalandığından bahsetti."

"Uçurtma için teşekkür ederim, Dev. Oğlum pek çok geceyi huzursuz geçirir. Tam olarak acı çekmiyor ama uykuya daldığında nefes alıp vermekte zorlanıyor. Uyku apnesi gibi bir şey. Yarı oturur pozisyonda uyumak zorunda, bu da işleri iyice güçleştiriyor. Bazen nefes alması tamamen duruyor, öyle bir şey olduğunda bir alarm çalıp onu uyandırıyor. Ama dün gece, uçurtmanın ardından deliksiz bir uyku çekti. Hatta bir keresinde, saat iki civarında, aletin çalışıp çalışmadığını kontrol etmek için odasına bile gittim. Bebek gibi uyuyordu. Ne huzursuzca çırpınmalar, ne kâbuslar, ne inlemeler. Halbuki sık sık kâbus görür. Bunu uçurtma sağladı. Mike'ı başka hiçbir şeyin yapamayacağı bir biçimde tatmin etti. Uçurtmayla yarışabilecek tek şey, senin şu yere batasıca lunaparkına gitmesi olabilir ki, tabii bu da söz konusu bile değil." Sustu, sonra gülümsedi. "Of... Resmen vaaz veriyorum."

"Sorun yok," dedim.

"Konuşabileceğim o kadar az kişi var ki. Ev işleri için bir yardımcım var, Heaven's Bay'den gelen çok tatlı bir hanım, tabii bir de Janice var ama aynı şey değil." Derin bir nefes aldı. "İkinci kısma geçeyim. Birkaç defa sana kabalık ettim, hem de sebepsiz yere. Özür dilerim."

"Bayan... Ross..." Hassiktir. "Annie, özür dileyecek bir şey yok."

"Evet, var. Uçurtmayla boğuştuğumu gördüğünde yanımızdan geçip gidebilirdin, o zaman da Mike o güzel gece uykusunu uyuyamazdı. İnsanlara güvenme konusunda sorunlarım var, tek mazeretim bu."

İşte şimdi beni akşam yemeğine davet edecek, diye düşündüm ama öyle bir şey yapmadı. Belki bundan sonra söylediğim şey yüzünden yapmamıştır.

"Aslında lunaparka gelebilir. Bunu ayarlamak gayet kolay olur, lunapark kapalı olduğuna göre, Mike her şeyin keyfini tek başına sürebilir."

Annie'nin yüzü, yumruk biçiminde kapanan bir el gibi sert bir ifadeyle kapandı. "Ah, hayır. Kesinlikle olmaz. Böyle bir şey düşünüyorsan, Mike sana durumunu zannettiğim kadar ayrıntılı anlatmamış demektir. Lütfen böyle bir şeyden ona bahsetme. Bu konuda ısrar etmek zorundayım."

"Tamam," dedim. "Ama fikrini değiştirirsen..."

Sesim söndü gitti. Fikrini değiştirmeyecekti. Annie saatine baktı, yüzü yeni bir gülümsemeyle aydınlandı. O kadar parlak bir gülümsemeydi ki, gözlerine ulaşmadığı gerçeğini neredeyse görmezden gelebilirdiniz. "Hay aksi, saat amma da geç olmuş. Fizik tedavisinden sonra Mike çok acıkır, ben de daha akşam yemeği için hiçbir hazırlık yapmadım. Müsaade istesem?"

"Elbette, müsaade senin."

Kadının yürüme yolundan aceleyle büyük Victoria tarzı eve doğru gidişini seyrederek orada durdum. Boşboğazlığım sağ olsun, büyük ihtimalle o evin içini hiç görmeyecektim. Öte yandan, Mike'ı Eğlence Parkı'na götürme fikri o kadar uygun geliyordu ki. Yazın, her türlü sorunu ve engeli olan çocuk gruplarını ağırlamıştık. Kötürüm çocuklar, kör çocuklar, kanser hastası çocuklar, (cahil 70'li yıllarda geri zekâlı dediğimiz) zihinsel engelli çocuklar... Mike'ı Çılgın Sarkaç'ın en ön vagonuna oturup havalara fırlatmayı düşünmüyordum. Sarkaç kış için kapatılmış olmasaydı bile, o kadar da dangalak değildim.

Öte yandan atlıkarınca hâlâ çalışıyordu, Mike ona binebilirdi. Wiggle-Waggel Köyü'nü dolaşan trene de. Fred Dean'in çocuğu

Mysterio'nun Aynalar Malikânesi'nde dolaştırmama da ses çıkarmayacağına emindim. Ama yok. Olmazdı. Mike, Annie'nin narin sera çiçeğiydi ve kadın bu durumu korumaya kararlıydı. Uçurtma, normal gidişattan bir sapmaydı, benden dilediği özür de yutmak zorunda olduğu acı bir ilaç.

Bütün bunlara rağmen kadının ne kadar kıvrak ve esnek olduğuna, oğlunun asla başaramayacağı bir zarafetle hareket ettiğine hayran olmamak elimde değildi. Eteğinin altından uzanan çıplak bacaklarını seyrettim ve Wendy Keegan aklıma bile gelmedi.

Hafta sonu izinliydim, yani havanın nasıl olduğunu tahmin edebilirsiniz. Herhalde hafta sonları daima yağmur yağdığı düşüncesi bir yanılsama ama kesinlikle öyle değilmiş gibi; izinli günlerinde balık tutmayı veya kamp yapmayı planlamış herhangi bir zavallıya sorabilirsiniz.

Eh, Tolkien benimleydi. Cumartesi öğleden sonra, pencerenin yanındaki koltuğuma oturmuş, Frod ve Sam'le birlikte Mordor Dağları'nın daha da derinliklerine doğru ilerliyordum ki, Bayan Shoplaw kapımı tıklatarak aşağı salona inip onunla ve Tina Ackerley'le kelime oyunu oynamak isteyip istemediğimi sordu. Hâlâ "boktan kelime oyunu kelimeleri" olarak düşündüğüm kelimeler konusunda (pazval, mai ve vabitti gibi kelimeler; merak ettiyseniz, bu sonuncusu Kızılderili burçlarından biri) ikisinin zihinsel dağarcığı da muazzam olan teyzelerim Tansy ve Naomi'ye karşı pek çok küçük düşürücü yenilgi aldığım için kelime oyunu delisi sayılmam, ama seve seve oynayacağımı söyledim. Ne de olsa Bayan Shoplaw ev sahibemdi. Diplomasi çok çeşitli biçimlere bürünebilir.

Aşağıya inerken Bayan Shoplaw sırrı bana da açıkladı. "Tina'

nın hazırlanmasına yardımcı oluyoruz. Biraz kelime oyunu canavarıdır da. Gelecek hafta sonu Atlantic City'deki bir turnuvaya katılacak. Para ödülü varmış."

Sakin kütüphanecimizin teyzelerimle aşık atabileceğini, hatta onları alt edebileceğini anlamak için kısa bir süre, yaklaşık dört oyun yetti. Bayan Ackerley erginlik kelimesini yazdığında (yüzünde bütün kelime oyunu canavarlarının repertuarında bulunan o özür dileyen gülümseme vardı, herhalde ayna karşısında çalışıyorlar bunu), Bayan Shoplaw seksen puan gerideydi. Ben mi? Boş verin gitsin.

Faaliyete biraz ara verildiği sırada (iki kadın da tek bir harfi bile yerine koymak için tahtayı uzuuun uzun inceleme gereği hissediyordu), "Annie ve Mike Ross'u tanıyanınız var mı?" diye sordum. "Kumsal Yolu'ndaki Victoria tarzı büyük yeşil evde yaşıyorlar."

Bayan Ackerley, eli hâlâ kahverengi harf kesesinin içinde olduğu halde dondu kaldı. Gözleri zaten iriydi, kalın gözlük camları da olduklarından büyük görünmelerine neden oluyordu. "Sen onlarla tanıştın mı?"

"Hı-hı. Uçurtma uçurmaya çalışıyorlardı. Yani kadın çalışıyordu. Ben de biraz yardım ettim. Çok tatlılar. Merak ettim de... O koca evde ikisi yapayalnız, üstelik çocuk da çok hasta..."

İki kadın da birbirine inanamaz gözlerle baktı. Konuyu açtığıma pişman oldum.

Bayan Shoplaw, "Kadın seninle konuştu mu?" diye sordu. "Buzlar Kraliçesi seninle konuştu ha?"

Konuşmakla kalmadı, bir de meyve salatası ikram etti. Teşekkür de etti. Hatta benden özür bile diledi. Bunların hiçbirini söylemedim. Yalnızca haddimi aştığımda Annie'nin gerçekten buz kesmesi yüzünden değil, öyle bir şey yapmak her nedense sadakatsizlik gibi olacağı için.

"Şey, biraz. Uçurtmalarının uçmasını sağladım, hepsi bu."

Tahtayı çevirdim. Oyun Tina'nındı, içinde küçük bir mil bulunan profesyonel tarzdaki tahtalardandı. "Haydi Bayan Shoplaw, sıra sizde. Benim basit kelime dağarcığımda bile bulunan bir sözcük yazarsınız belki."

Tina Ackerley, "Doğru yerleştirildiği takdirde basit sözcüğü yetmiş puan getirebilir," dedi. "Hatta b harfiyle başlayan bir sözcük asit kelimesine bağlanarak yazılırsa daha bile fazla."

Bayan Shoplaw oyun tahtasına da, tavsiyeye de aldırış etmedi. "Kadının babasının kim olduğunu biliyorsun tabii."

"Bildiğimi söyleyemem." Bildiğim bir şey varsa, o adamla Bayan Shoplaw'ın arasının limoni olduğuydu, hem de fena halde.

"Buddy Ross'u tanımıyor musun? Buddy Ross'la Güç Zamanı? Bu sana bir şey ifade ediyor mu?"

Ediyordu. Belli belirsiz. Kostüm dükkânındayken radyoda birinin vaaz verdiğini duymuş olabilirdim. Bir şekilde akla uygun görünüyordu. Çabucak Howie kılığına girdiğim seferlerin birinde, Dottie Lassen damdan düşer gibi İsa'yı bulup bulmadığımı sormuştu. İlk dürtüm İsa'nın kayıp olduğundan haberim yok diye cevap vermekti ama kendimi tutmuştum.

"Şu İncil vaizlerinden biri, değil mi?"

"Oral Roberts ve Jimmy Swaggart denen o adamla birlikte en büyüklerinden biri hem de," dedi Bayan S. "Atlanta'daki devasa kilisesinden yayın yapıyor. Kiliseye Tanrı'nın Kalesi adını vermiş. Radyo programı ülke çapında yayımlanıyor, son zamanlarda televizyonda da daha sık görünmeye başladı. Kanallar ona belli bir zamanı ücretsiz mi veriyor, yoksa vaazlarını parayla mı yayımlattırıyor bilmiyorum. Ücreti karşılayabileceğinden eminim, hele de gece geç saatlerdeki yayınlarda. Her tarafları ağrıyıp sızlayan yaşlılar o saatlerde uyanık olur. Adamın programlarının yarısı mucizevi şifalarla, yarısı da sevgi bağışı istemekle dolu."

"Torununa mucizevi bir şifa bulamamış," dedim.

Tina elini harf kesesinden boş çıkardı. O an için kelime oyununu unutmuştu ki bu da bahtsız kurbanları açısından iyi bir şeydi. Kütüphanecinin gözleri parlıyordu. "Hikâyeyi hiç bilmiyorsun, değil mi? Normalde dedikodu yapmayı sevmem ama..." Sesini bir fısıltıdan bir ton daha yüksek çıkan, sır verir bir tona alçalttı. "Madem onlarla tanıştın, sana anlatabilirim."

"Evet, lütfen anlat," dedim. Annie'yle Mike'ın nasıl olup da Kuzey Carolina'nın en lüks kumsallarından birinde, muazzam bir evde yaşadıkları sorusu cevaplanmıştı. Ev, Buddy Dede'nin yaz sığınağıydı. Sevgi bağışlarıyla satın alınmıştı.

Tine, "İki oğlu var," dedi. "İkisi de kilisesinde yüksek konumlarda. Diyakoz veya yardımcı papaz filanlar, bu dinsel meselelerle hiç ilgilenmediğim için tam bilemiyorum. Öte yandan kız, o farklıydı. Sportmen bir tipti. Binicilik, tenis, okçuluk, babasıyla birlikte geyik avı, epeyce bir de atış yarışması. Bütün bunlar kızın başı derde girdikten sonra gazetelerde yazıldı."

CAMP PERRY tişörtü şimdi anlam kazanmıştı.

"Kız on sekiz yaşına geldiğinde her şey cehennemi boyladı, hem de babasının bakış açısına göre kelimenin tam anlamıyla. Seküler hümanist* dedikleri türden bir üniversiteye gitti; her açıdan isyankâr bir çocuktu. Atış yarışmalarıyla tenis turnuvalarından vazgeçmek başka bir şeydi; partilere gitmek, içki içmek ve erkeklerle takılmak için kiliseye gitmekten vazgeçmek bambaşka bir şey. Üstelik..." Tina sesini alçalttı. "Ot da içiyormuş."

"Aman Tanrım!" dedim. "Bari onu yapmasaydı."

Bayan Shoplaw bana bir bakış attı ama Tina bunu fark etmedi bile. "Evet! Onu bile yapmış! Tabii hem güzel hem de zengin olduğu için, özellikle de babası yüzünden gazetelere, şu boyalı basın gazetelerine düştü. Dağıttığı için de. Yaptıklarına böyle

* Seküler hümanizm: İnsanın kendisini dini ve doğaüstü kuvvetleri kabul etmeyerek gerçekleştirebileceğini savunan doktrin. (çev.)

diyorlar. Babasının kilisesi adına tam bir skandaldı. Mini etekler giyiyor, sutyensiz dolaşıyor, daha kim bilir neler yapıyordu. Eh, o aşırı tutucuların doğrudan Eski Ahit'ten vaaz verdiklerini bilirsin. Erdemlilerin ödüllendirilip günahkârların ta yedinci kuşağa kadar cezalandırılacağına dair şeyler işte. Üstelik kız Yeşil Cadı Kasabası'nda parti parti gezmekten daha beterini yaptı." Tina'nın gözleri artık o kadar irileşmişti ki, yuvalarından uğrayıp yanaklarından aşağı yuvarlanma riskiyle karşı karşıyaydılar. "Reform kilisesinden ayrıldı ve Amerikan Ateistler Birliği'ne katıldı!"

"Ya, bu da gazetelere yansıdı mı?"

"Geçmez mi? Sonra hamile kaldı, tabii bunda şaşacak bir şey yok, bebeğin bir hastalığının olduğu ortaya çıkınca da... Galiba serebral palsiydi..."

"Kas distrofisi."

"Her neyse işte. Şu haçlı seferlerinden birinde kızın babasına bu konuda ne düşündüğünü sordular, adam ne dedi biliyor musun?"

Başımı olumsuz anlamda salladıysam da aslında bu konuda epey sağlam tahminlerim vardı.

"Tanrı'nın inançsızları ve günahkârları cezalandırdığını, kızının da istisna olmadığını söyledi. 'Belki oğlunun felaketi onu yeniden Tanrı yoluna döndürür,' dedi."

"Henüz böyle bir şey olmamış bence," diye cevap verdim. İsa-uçurtmayı düşünüyordum.

Bayan Shoplaw, "İnsanların neden din aracılığıyla birbirlerini incittiklerini anlayamıyorum," dedi. "Dinin insanlara huzur vermesi gerekir."

Tina, "Kibirli, herkese ahlak hocalığı taslayan ihtiyar bir adam, ne olacak," dedi. "Kaç erkekle birlikte olmuş, kaç otlu sigara içmiş olursa olsun, kız yine de onun evladı. Çocuk da torunu. Çocuğu bir iki kere şehirde gördüm. Ya tekerlekli sandalyedeydi ya da yürümek istiyorsa takması gereken şu gaddar görünümlü

bacak desteklerinden takmıştı. Çok tatlı bir küçük oğlana benziyordu. Annesi de ayıktı. Sutyen de takmıştı." Başka şeyler de hatırlayabilmek için durakladı. "Sanırım takmıştı yani."

Bayan Shoplaw, "Babası değişebilir ama bundan şüpheliyim," dedi. "Genç kadınlarla erkekler büyürler ama yaşlı kadınlarla erkekler yalnızca daha da yaşlanır ve haklı oldukları konusunda her geçen gün daha da kendilerinden emin hale gelirler. Özellikle de kitabı mukaddes konusunda bilgileri varsa."

Annemin sık sık söylediği bir şey geldi aklıma. "Şeytan da kitabı mukaddesten alıntı yapabilir."

Bayan Shoplaw kasvetle, "Hem de tatlı bir sesle," diye onayladı. "Yine de Rahip Ross, kadınla çocuğun Kumsal Yolu'ndaki evi kullanmalarına izin veriyorsa, belki de geçmişi unutmaya hazırdır. O zamanlar kızının gencecik olduğu, belki oy verecek yaşta bile olmadığı şimdiye kadar kafasına dank etmiş olabilir. Dev, sıra sende değil mi?"

Bendeydi. *Yaş* yazdım ve tamı tamına dört puan kazandım.

Merhametli bir yenilgi almadım ama Tina Ackerley bir kez formunu bulduktan sonra her şey çabucak olupbitti. Odama döndüm, pencerenin yanındaki koltuğuma yerleştim ve Hüküm Dağı'na yaptıkları yolculukta yeniden Frodo'yla Sam'e katılmaya çalıştım. Başaramadım. Kitabı kapatıp yağmurun desenler çizdiği pencereden dışarı, boş kumsala ve ötesinde uzanan gri okyanusa baktım. Issız bir manzaraydı. Bu gibi zamanlarda düşüncelerim Wendy'ye kayardı, nerede olduğunu, ne yaptığını, kiminle birlikte olduğunu merak ederdim. Gülümsemesini, saçlarının yanaklarına dökülüşünü, sonsuz sayıda el örgüsü süveterinden birinin sardığı göğüslerinin yumuşak yükselişini...

Bugün değil. Kendimi, Wendy yerine Annie Ross'u düşünürken buldum ve kadına ufak çaplı da olsa bayağı bayağı çarpıldığımı keşfettim. Bundan hiçbir sonuç çıkmayacağı gerçeği (Annie benden on, belki de on iki yaş büyüktü), meseleyi daha da berbat hale getirmekten başka bir işe yaramıyor gibiydi. Belki de her şeyi daha iyi kılıyordu, çünkü karşılıksız aşkın genç erkeklere çekici gelen yönleri vardı.

Bayan S., Annie'nin dindarlık taslayan babasının geçmişi unutmaya hazır olabileceğini belirtmişti; haklı olabileceğini düşünüyordum. Torunların katı yürekleri yumuşatma gibi bir yetenekleri olduğunu işitmiştim; dede hâlâ vakit varken çocuğu tanımak isteyebilirdi. Her tarafta bulunan adamlarından Mike'ın kötürüm olduğunun yanı sıra çok zeki olduğunu öğrenmiş olabilirdi. Hatta Mike'ta Madam Fortuna'nın "üçüncü göz" dediği şeyden olduğu dedikodularını bile duymuş olabilirdi. Ya da bunların hepsi birer toz pembe hayallerdi. Belki de Bay Cehennem Ateşi, evi, tam da kendisi radyodan televizyona kritik bir geçiş yaparken çenesini kapalı tutup otlu ve mini etekli yeni skandallar patlatmaması karşılığında kızına vermişti.

Bulutlarla örtülü güneş batana kadar fikir yürütebilir, yine de Buddy Ross hesabına hiçbir şeyden emin olamazdım, ama Annie adına tek bir şeyi kesinlikle bildiğime karar verdim. Geçmişi unutmaya hazır değildi daha.

Ayağa kalkıp aşağı, salona indim; yürürken de cüzdanımdan üstünde telefon numarası yazılı bir kâğıt parçası çıkardım. Tina'yla Bayan S.'in mutfakta neşe içinde ettikleri sohbetin sesi geliyordu kulağıma. Erin Cook'un kaldığı yurdu aradım. Gerçi cumartesi günü öğleden sonra onu odasında bulmayı beklemiyordum, Erin herhalde New Jersey'e gitmiş, Tom'la birlikte Rutgers'teki futbol maçını seyrediyor ve Kızıl Şövalyeler savaş marşını söylüyordu.

Oysa telefon nöbetçisi kız Erin'i çağıracağını söyledi ve üç dakika sonra da arkadaşımın sesi kulağımdaydı.

"Dev, ben de seni arayacaktım. Aslında, Tom'u da benimle birlikte gelmeye ikna edebilirsem oraya gelip seni görmek istiyorum. Herhalde ikna edebilirim, ama önümüzdeki hafta sonu olmaz. Bir sonrakine ancak."

Duvardaki takvimi kontrol edince bahsettiği tarihin ekim ayının ilk hafta sonu olduğunu gördüm. "Gerçekten bir şey buldun mu?"

"Bilmiyorum. Belki. Araştırma yapmayı severim, buna da kendimi gerçekten kaptırdım. Bir dolu şey topladım tabii, ama üniversite kütüphanesinde Linda Gray cinayetini çözmüş değilim. Yine de... Sana göstermek istediğim şeyler var. Beni rahatsız eden şeyler."

"Neden rahatsız ediyorlar seni? Nasıl rahatsız ediyorlar?"

"Telefonda açıklamak istemiyorum. Tom'u bana eşlik etmeye ikna edemezsem her şeyi koca bir zarfa doldurup sana yollayacağım. Ama ikna ederim herhalde. Seni görmeyi Tom da istiyor ama küçük araştırmama uzaktan yakından bulaşmaya hiç niyeti yok. Fotoğraflara bakmayı bile kabul etmedi."

Erin'in aşırı derecede esrarengiz davrandığını düşündüm ama üstelememeye karar verdim. "Baksana, Buddy Ross adında bir evangelist duydun mu hiç? Vaiz."

"Buddy..." Erin bir kıkırdama krizine boğuldu. "Buddy Ross'la Güç Zamanı! Anneannem o yaşlı sahtekârı her zaman dinler. Adam milletin içinden keçi işkembesi çıkarıyormuş gibi yapıp tümörleri aldığını iddia ediyor. Babalık Allen ne derdi sence?"

"Karnaval karnaval geziyor," diye cevap verdim sırıtarak.

"Aynen. Onun hakkında ne öğrenmek istiyorsun? Hem neden kendin araştırmıyorsun? Annen sana hamileyken Kim Kimdir kataloğundan mı korkmuş, nedir?"

"Bildiğim kadarıyla öyle bir şey olmamış ama işten çıktığım saatte Heaven's Bay Kütüphanesi kapanmış oluyor. Hoş orada Kim Kimdir olduğundan da emin değilim ya. Yani, kütüphane

tek bir odadan ibaret. Neyse, konu Buddy Ross'la ilgili değil zaten. İki oğluyla. Oğullarının çocuğu olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü kızının bir oğlu var. Harika bir çocuk ama ölümcül derecede hasta."

Bir duraklama oldu. "Oralarda neler karıştırıyorsun, Dev?"

"Yeni insanlarla tanışıyorum. Hadi atlayın gelin. Sizi görmeyi çok isterim. Tom'a korku tünelinden uzak duracağımızı söyle."

Bunun Erin'i güldüreceğini sanmıştım ama öyle olmadı. "Ah, inan bana uzak duracaktır. O yerin otuz metre yakınına bile götüremezsin onu."

Veda ettik, hesap defterine görüşmemin uzunluğunu kaydettim, sonra tekrar yukarı çıkıp pencerenin yanına oturdum. İçimde yine o acayip, kör kıskançlık dalgası vardı. Neden Linda Gray'i gören Tom Kennedy olmuştu ki? Neden o görmüştü de ben görememiştim?

Heaven's Bay haftalık gazetesi perşembe günleri çıkardı. Ekim ayının dördüncü haftasında gazete, "EĞLENCE PARKI ÇALIŞANI İKİNCİ KEZ HAYAT KURTARDI" manşetini atmıştı. Bunun biraz abartılı olduğunu düşündüm. Hallie Stansfield'ın kurtarılmasına ilişkin kazandığım itibarı kabul ederim ama sevimsiz Eddie Parks için kısmen itibarım var diyebilirim. Bu şerefin geri kalanı, Lane Hardy'ye eski Howie kepinin kenarına dokunarak gönderilen bir selamı ihmal etmemek kaydıyla, Wendy Keegan'a aitti, çünkü Wendy haziran ayında benden ayrılmasaydı o sonbahar Eğlence Parkı'ndan bin kilometre uzakta, New Hampshire, Durham'da olacaktım.

Gündemde daha fazla hayat kurtarma görevinin olduğu konusunda kesinlikle herhangi bir fikrim yoktu, bu türden kehanetler ayrıcalıklı olarak Rozzie Gold ve Mike Ross gibi insanların işiydi. Ekimin ilk gününde, bir başka yağmurlu hafta sonunun ardından lunaparka geldiğimde Erin'le Tom'un yaklaşan ziyaretinden başka bir şey yoktu kafamda. Hava hâlâ bulutluydu ama pazartesi gününün şerefine yağmur durmuştu. Eddie, Dehşet Evi'nin önündeki elma sandığından tahtına kurulmuş, her zamanki sabah sigarasını tüttürüyordu. Elimi kaldırıp ona selam verdim. Karşılık vermeye zahmet etmedi, sigara izmaritinin üstüne bastı, izmariti altına atmak için elma sandığını kaldırmak üzere eğildi. Bu hareketi belki elli kere görmüştüm (bazen o sandığın altında kaç izmarit biriktiğini merak ederdim) ama bu defa Eddie elma sandığını kaldıracağı yerde eğilmeye devam etti.

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi var mıydı? Bunu söyleyemem. Bir aksilik olduğunu fark ettiğimde tek görebildiğim, Eddie'nin bacaklarının arasına devrilen başındaki rengi atmış, yağ lekeli Howie kepiydi. Eddie öne doğru eğilmeyi sürdürdü ve hareketini bir taklayla tamamlayarak bacakları iki yana açılmış, yüzü gökyüzüne dönük sırtüstü serildi. O zaman da yüzündeki tek ifade düğüm düğüm bir acı buruşmasıydı.

Öğle yemeği torbamı bir tarafa fırlatarak onun yanına koştum, dizlerimin üstüne çöktüm. "Eddie? Ne oldu?"

"Bit," demeyi başardı.

Bir an için bitlerden bulaşan acayip bir hastalığı kastettiğini düşündüm ama sonra eldivenli sağ eliyle göğsünün sol tarafını tuttuğunu gördüm.

Eğlence Parkı öncesi Dev Jones böyle bir durum karşısında imdat diye bağırırdı ama dört ay boyunca lisanı konuştuktan sonra imdat kelimesi aklımın ucundan bile geçmedi. Ciğerlerimi doldurdum, başımı kaldırdım ve rutubetli sabah havasının içinde ava-

zım çıktığı kadar, "MEVZU VAR!" diye haykırdım. Duyabilecek kadar yakınımızda sadece Lane Hardy vardı, o da çabucak geldi.

Fred Dean'in yaz için tuttuğu elemanların göreve başlamak için kalp masajı bilmeleri şart değildi ama öğrenmeleri şarttı. Yeniyetmeliğimde aldığım bir cankurtarma eğitimi sayesinde ben bunları zaten biliyordum. O kursta, YMCA havuzunun yanındaki altı çocuk, Herkimer Tuzlubalık gibi olmayacak bir isim taşıyan cansız manken üstünde tatbikat yaparak öğrenmiştik. Şimdi ilk defa teoriyi pratiğe dökme fırsatım vardı. Size bir şey söyleyeyim mi? Küçük Stansfield kızının gırtlağındaki sosisli parçasını çıkarmak için yaptığım silkme hareketinden çok da farklı değildi. Kürkü giymiyordum, sarılmak da yoktu ama işin sırrı temel olarak şiddetli bir kuvvet uygulamaya dayanıyordu. Yaşlı piç kurusunun dört kaburgasını çatlattım, birini de kırdım. Üzüldüğümü de söyleyemeyeceğim.

Lane yanımıza vardığında Eddie'nin yanına diz çökmüş kapalı kalp masajı uygulamakla meşguldüm. Önce bütün ağırlığımı vererek bileklerimle yükleniyor, sonra geri çekilip Eddie'nin nefes alıp almadığına bakıyordum.

"Tanrım," dedi Lane. "Kalp krizi mi?"

"Evet, hemen hemen eminim bundan. Ambulans çağır."

En yakın telefon, Babalık Allen'ın atış poligonunun yanındaki küçük barakada, yani lisana göre Babalık'ın köpek kulübesi olan yerdeydi. Kulübenin kapısı kilitliydi ama Lane'de krallığın anahtarları vardı. Lunaparktaki her kilidi açan üç ana anahtar. Öne arkaya sallanarak kalp masajına devam ettim. Uyluklarım acıyor, dizlerim Eğlence Parkı Bulvarı'nın kaba dokulu kaldırımıyla bu kadar uzun süre temas etmiş olma konusundaki şikâyetlerini uluyarak dile getiriyordu. Her beş masajdan sonra durup ağır ağır üçe kadar sayarak Eddie'nin nefeslerini dinliyordum ama hiçbir şey yoktu. Eğlence Parkı'nda hayat yoktu, yani Eddie için. İlk beşli setten sonra yoktu, ikinci beşliden sonra yoktu, yarım düzi-

ne beşli setten sonra da yoktu. Adam eldivenli elleri yanında, ağzı açık halde orada öylece yatıyordu. Eddie, göt herif Parks. Lane, ambulansın yola çıktığını bağıra bağıra koşarak yanımıza dönerken, ben de gözlerimi dikip Eddie'ye baktım.

Yapmayacağım, diye düşündüm. *Yaparsam ne olayım.*

Sonra bir defa daha kalp masajı yaparak öne eğildim ve ağzımı Eddie'ninkine bastırdım. Korktuğum kadar kötü değildi, daha da beterdi. Dudaklarında sigaranın acı tadı, ağzında da başka bir şeyin leş kokusu vardı. Tanrı bana acısın, galiba sabah kahvaltısında yediği omletteki meksika biberinin kokusuydu. Her şeye rağmen ağzımı onunkine mühürledim, burun deliklerini parmağımla sıkıştırdım ve nefesimi boğazından aşağı üfledim.

Eddie kendi başına nefes alıp vermeye başlayana dek bunu beş altı defa tekrarladım. Duruma bakmak için masajlara ara verdim, Eddie soluk almayı sürdürdü. Herhalde o gün cehennemde yer yoktu, bulabildiğim tek açıklama bu. Kusarsa diye adamı yan çevirdim. Lane, bir eli omzuma dayalı halde yanımda duruyordu. Çok geçmeden yaklaşan sirenin feryatlarını duyduk.

Lane ambulansı kapıda karşılayıp yönlendirmek için aceleyle fırladı. O gittikten sonra, kendimi Dehşet Evi'nin cephesini süsleyen öfkeli, yeşil canavar suratlarına bakar halde buldum. Suratların üst tarafına, aşağıya doğru akıyormuş gibi görünen yeşil harflerle, "CESARETİNİZ VARSA İÇERİ GİRİN" yazılmıştı. Tekrar Linda Gray geldi aklıma. Kız buraya canlı olarak girmiş, soğumuş ölü bedeni birkaç saat sonra dışarı taşınmıştı. Herhalde aklımın o tarafa kaymasının sebebi, Erin'in bilgi getirecek olmasıydı. Kendisini rahatsız eden bilgiler hem de. Kızın katilini de düşündüm.

Bayan Shoplaw, *sen olabilirdin*, demişti. *Yalnız, tabii sen sarışın değil koyu renk saçlısın, ellerinden birinde de bir kuş kafası dövmesi yok. Bu adamda vardı. Kartal veya belki de şahin kafasıydı.*

Eddie'nin saçları, hayatı boyunca zincirleme sigara içenlerde olduğu gibi vaktinden evvel ağarmışsa da, dört yıl önce sarıydı herhalde. Ve adam eldivenlerini hiç çıkarmıyordu. Linda Gray'e son lunapark turunda eşlik eden kişi olamayacak kadar yaşlıydı tabii, buna hiç kuşku yoktu ama...

Ambulans çok yakındaydı ama kapının orada ellerini başının üstünde sallayıp acele edilmesi için işaretler yapan Lane'i görmeme karşın daha yanımıza varmamıştı. *Ne olursa olsun*, diye düşünerek Eddie'nin eldivenlerini çıkardım. Adamın parmakları ölü derisinin desenleriyle dantel danteldi, ellerinin üstü beyaz renkli kalın bir krem tabakasının altında kıpkırmızıydı. Dövme yoktu.

Yalnızca sedef.

Eddie ambulansa bindirilip araç Heaven's Bay'in minicik hastanesine doğru yola çıkar çıkmaz en yakın dökümhaneye gidip ağzımı defalarca yıkadım. O berbat meksika biberlerinin tadından kurtulmam çok uzun sürdü, o günden bugüne de ağzıma sürmüş değilim.

Dışarı çıktığımda Lane Hardy'nin kapının yanında durduğunu gördüm. "Amma işti," dedi. "Adamı geri getirdin."

"Bir süre tehlikeyi atlatamayacak, hem beyin hasarı da kalabilir."

"Belki kalır belki kalmaz ama sen burada olmasaydın, paçayı kurtarma ihtimali de olmayacaktı. Önce küçük kız, şimdi de huysuz ihtiyar. Sana Jonesy yerine İsa demeye başlayabilirim. Tam bir kurtarıcısın."

"Öyle bir şey yapmaya kalkarsan ben de GY olurum." Lisanda GY güney yolcusu, yani mesai kartını bir daha almamak üzere iade eden kişi demekti.

"Tamam ama iyi iş çıkardın Jonesy. Hatta ortalığın tozunu attın diyeceğim izin verirsen."

"Eddie'nin tadını bir bilsen!" dedim. "Tanrım."

"Ya, tahmin ederim. Boş ver, iyi tarafına bak. Eddie gittiğine göre, Martin Luther King'in dediği gibi sonunda özgürsün, sonunda özgürsün, yüce Tanrı'ya şükürler olsun ki sonunda özgürsün. Herhalde böylesi daha çok hoşuna gider, değil mi?"

Kesinlikle.

Lane arka cebinden bir çift ham deri eldiven çıkardı. Eddie'nin eldivenleri. "Bunları yerde buldum. Eldivenlerini niye çıkardın?"

"Şey... Elleri biraz nefes alsın dedim." Kulağa birinci sınıf aptallık gibi geliyordu ama işin doğrusunu söylesem daha da aptal durumuna düşecektim. Eddie Parks'ın Linda Gray'i öldürdüğü fikrine bir an için de olsa, inandığıma inanamıyordum. "İlkyardım kursuna gittiğimde, kalp krizi kurbanlarının ciltlerinin mümkün olduğunca örtüsüz olması gerektiğini söylemişlerdi. Bunun bir şekilde faydası dokunuyormuş." Omuzlarımı silktim. "En azından dokunması gerekiyor."

"Hah. İnsan her gün yeni bir şey öğreniyor." Eldivenleri salladı. "Eddie'nin uzun bir süre geri döneceğini sanmam, tabii dönerse. Onun için bu eldivenleri adamın kulübesine at, olmaz mı?"

"Tamam," dedim, söyleneni de yaptım ama o gün daha sonraki saatlerde eldivenleri kulübeden aldım. Başka bir şeyle birlikte.

Ondan hoşlanmıyordum, bu konuda mutabıkız, değil mi? Ondan hoşlanmam için hiçbir şey yapmamıştı. Bildiğim kadarıyla tek bir Eğlence Parkı çalışanının bile ondan hoşlanması için herhangi bir şey yapmamıştı. Rozzie Gold ve Babalık Allen gibi eski tüfekler bile ondan uzak duruyordu. Yine de o gün öğleden sonra saat dörtte, bir de baktım ki, Heaven's Bay Vakıf Hastenesi'ne girmiş, Edwards Parks'ın ziyaretçi kabul edip edemeyeceğini soruyorum. Bir elimde eldivenleri vardı. Başka bir şeyle birlikte.

Mavi saçlı resepsiyonist kız elindeki kâğıtları iki defa taradı, tam, bütün çabalara rağmen Eddie'nin öldüğünü düşünüyordum ki, "Ah! Edwin, Edward değil. 315 numarada. Orası yoğun bakım, o nedenle önce hemşirelere danışmanız gerekecek."

Ona teşekkür edip sedyeleri alabilecek kadar büyük olan asansöre gittim. Asansör, ölümün soğuk, yaşlı elinden bile daha yavaştı; bu da bana burada ne işim olduğuna kafa yormak için epey zaman tanıdı. Lunapark çalışanlarından birinin Eddie'yi ziyaret etmesi gerekiyorsa, o kişi ben değil Fred Dean olmalıydı, çünkü o sonbahar lunaparkın yönetimi ondaydı. Yine de hastanedeydim işte. Büyük ihtimalle Eddie'yi görmeme zaten izin verilmeyecekti.

Oysa Eddie'nin çizelgesini kontrol eden başhemşire, içeri girmeme onay verdi. "Uyuyor olabilir."

Parmaklarımla kafama vurdum. "Bilgi var mı..."

"Zihinsel işlevi konusunda mı? Eh, ismini söylemeyi becerdi."

Umut varmış gibiydi.

Eddie gerçekten uyuyordu. Gözleri kapalı yatıyor, o gün epey geç ortaya çıkan güneşin ışıkları da yüzüne vuruyorken, bundan sadece dört yıl önce Linda Gray'i öldürmüş olabileceği düşüncesi daha da saçma görünüyordu. En az yüz yaşındaymış gibi bir hali vardı, hatta yüz yirmi. Eldivenlerini getirmeme gerek olmadığını da fark ettim. Birisi ellerini sarmış, sarmadan önce de herhalde Eddie'nin kullandığı reçetesiz kremden daha güçlü bir ilaçla sedefe müdahale etmişti. O kabarık beyaz eldivenlere bakarken acayip, gönülsüz bir merhamet hissettim.

Elimden geldiğince sessiz bir şekilde odayı geçtim, eldivenleri dolaba, Eddie'nin hastaneye getirildiğinde giydiği kıyafetlerin yanına bıraktım. Bu da beni diğer şeyle baş başa bıraktı. Eddie'nin darmadağınık, sigara kokan küçük barakasında duvardaki iki yıllık sararmış takvimin yanına iğnelenmiş bir fotoğraftı bu. Eddie ve

gösterişsiz yüzlü bir kadın, neresi olduğu anlaşılamayan bir evin yaban otları bürümüş ön bahçesinde duruyorlardı. Eddie yaklaşık yirmi beş yaşlarındaydı, kolunu da kadının omuzlarına dolamıştı. Kadın ona gülümsüyordu. Sanki bir mucize olmuş gibi, Eddie de gülümseyişe karşılık veriyordu.

Yatağın yanında, üstünde plastik bir sürahiyle bardak duran bir komodin vardı. Bunun budalalık olduğunu düşündüm, elleri o şekilde bandajlıyken Eddie'nin bir süre bardağa bir şey doldura-mayacağı gayet açıktı. Yine de bir işe yarasın diye düşünerek fo-toğrafı sürahiye dayadım. Böylece Eddie uyandığında karşısında onu görecekti. Bu işi de halledince, kapıya yöneldim.

Neredeyse varmıştım ki, Eddie her zamanki huysuz gıcırtısın-dan çok farklı bir fısıltıyla konuştu. "Çocuk."

Pek coşkuyla olmasa da, yatağının yanına döndüm. Köşede bir sandalye vardı ama onu çekip oturmaya hiç niyetim yoktu. "Nasılsın Eddie?"

"Bilmiyorum. Zor nefes alıyorum. Her tarafımı sardılar."

"Eldivenlerini getirmiştim ama zaten..." Başımla sargılı ellerini işaret ettim.

"Evet." Zorlukla ciğerlerine hava çekti. "Bu işin bir faydası do-kunur da, belki ellerimi tedavi ederler. Anasını bellediğimin elleri, kaşıntıları hiç geçmiyor." Fotoğrafa baktı. "Bunu niye getirdin? Hem kulübemde ne işin vardı?"

"Lane eldivenlerini oraya bırakmamı söylemişti. Ben de öyle yaptım, ama sonra belki onları istersin diye düşündüm. Belki res-mi de istersin dedim. Belki fotoğraftaki kadın Fred Dean'in ara-yıp haber vermesini isteyeceğin biridir."

"Corinne mi?" Homurtuyla güldü. "Corinne öleli yirmi sene oldu. Bana biraz su ver, çocuk. On yıllık köpek boku gibi kurudu içim."

Bardağa su koyup ona içirdim, hatta yudumlar ağzından sızın-ca yatak örtüsüyle ağzının kenarını bile kuruladım. İstediğimden

çok daha derin bir samimiyet içindeydik ama daha birkaç saat önce zavallı piç kurusuna hayat öpücüğü verdiğimi hatırlayınca, kendimi o kadar da kötü hissetmedim.

Eddie teşekkür etmedi, ama hiç etmiş miydi ki zaten? "Şu fotoğrafı kaldır bakayım," dedi. İstediğini yaptım, birkaç saniye boyunca sabit bakışlarla fotoğrafa baktıktan sonra içini çekti. "Sefil, dırdırcı, dedikoducu kaltak. Onu terk edip Royal American Panayırı'na katılmak hayatımda yaptığım en akıllıca işti." Sol gözünün kıyısında bir yaş titreşti, sonra yanağından aşağı yuvarlandı.

"Resmi geri götürüp kulübenin duvarına iğneleyeyim mi Eddie?"

"Hayır, madem getirmişsin, kalsın. Bir çocuğumuz vardı, biliyor musun? Bir kız."

"Öyle mi?"

"Öyle ya. Araba çarptı ona. Üç yaşındaydı, caddenin ortasında köpek gibi öldü. O sefil kaltak, kıza göz kulak olacağı yerde telefonda gevezelik etmekle meşgulmüş." Başını yan tarafa çevirip gözlerini kapattı. "Hadi, git artık. Konuşmak canımı yakıyor. Yorgunum. Göğsümün üstünde bir fil oturuyor."

"Gidiyorum. Kendine dikkat et."

Gözlerini açmadan yüzünü buruşturdu. "Aman ne komik. Bunu nasıl yapçam acaba, bir fikrin var mı? Benim yok da. Ne akrabam var, ne dostum, ne birikmiş param ne de sigortam. Ne halt edeceğim ben şimdi?"

Zayıf bir sesle, "Her şey yoluna girer," dedim.

"Tabii, filmlerde hep öyle olur. Hadi, kaybol."

Bu defa konuştuğunda kapıya varmıştım.

"Bıraksaydın da ölseydim, çocuk." Bunu melodram havasına bürünmeden, genel bir gözlem yapar bir tonla söylemişti. "Benim ufaklığa kavuşurdum."

Hastane lobisine döndüğümde, gördüğümü zannettiğim kişiyi gerçekten gördüğümden emin olamadan öylece kalakaldım. Evet, gerçekten oydu; okumak için çaba gereken ardı arkası kesilmez romanlarından biri de önünde açık duruyordu. Bu defakinin adı, *Söylev*'di.

"Annie?"

Başını kaldırdı, yüz ifadesi başta yorgun olsa da, beni görünce gülümsedi. "Dev! Burada ne işin var?"

"Lunaparktan birini ziyarete gelmiştim. Bugün kalp krizi geçirdi de."

"Hay Allah. Çok üzüldüm. İyileşecek mi?"

Beni yanına oturmaya davet etmemişti ama yine de oturdum. Eddie'ye yaptığım ziyaret, anlayamadığım şekillerden canımın sıkılmasına sebep olmuştu, sinirlerim tepemdeydi. Hissettiğim mutsuzluk da değildi, hüzün de. Meksika biberlerinin hâlâ ağzımdan silinmemiş iğrenç tadıyla bir şekilde ilişkili olan tuhaf, hedefi belirsiz bir öfkeydi. Tanrı bilir, her nedense Wendy de duygularımın içindeydi. Onu hâlâ unutamadığımı fark etmek bitkin hissetmeme yol açıyordu. Kolum kırılsa daha çabuk iyileşirdi. "Bilmiyorum. Doktorla konuşmadım. Mike iyi mi?"

"Evet, rutin kontrol için geldik. Göğüs röntgeni ve tam kan sayımı. Zatürree yüzünden, biliyorsun işte. Tanrı'ya şükürler olsun, artık atlattı. Yakasını bırakmayan öksürük haricinde iyi şimdi." Kitabı hâlâ açıktı, bu da muhtemelen gitmemi istediği anlamına geliyordu. Bunu düşününce iyice öfkelendim. Unutmayın, hayatını kurtardığım adam da dahil olmak üzere o sene herkes gitmemi istiyordu.

Bundan sonra söylediğim sözleri herhalde bu yüzden söyledim. "Mike iyi olduğunu düşünmüyor. Kime inanayım ben şimdi, Annie?"

Gözleri önce şaşkınlıkla irileşti, sonra buz kesti. "Kime ya da

neye inandığının umrumda bile olmadığını belirtmeme gerek yok herhalde, Devin. Seni hiç ilgilendirmez."

"İlgilendirir." Ses arkamızdan gelmişti. Mike tekerlekli sandalyesiyle yanımızdaydı. Sandalye motorlu değildi, yani çocuk tekerlekleri elleriyle çeviriyordu. Öksürsün öksürmesin, kuvvetli bir çocuktu. Öte yandan gömleğinin düğmelerini yanlış iliklemişti.

Annie şaşırarak ona döndü. "Burada ne işin var? Hemşirenin seni getirmesine..."

"Ona kendi başıma idare edebileceğimi söyledim, o da sesini çıkarmadı. Radyolojiden buraya alt tarafı bir kere sola, iki kere de sağa dönerek geliniyor, biliyorsun. Kör değilim, yalnızca ölüyo..."

"Bay Jones da bir arkadaşını ziyarete gelmiş, Mike." Demek şimdi rütbem Bay Jones olarak tenzil edilmişti. Annie kitabını pat diye kapatarak ayağa kalktı. "Herhalde eve dönmeye can atıyordur, sen de çok yorgun..."

"Bizi lunarparka götürsün." Mike sakin bir tonla konuşmuştu ama sesi yine de etrafımızdaki insanların dönüp bakmasına neden olacak kadar yüksekti. "Bizi."

"Mike, biliyorsun ki bu..."

"Eğlence Parkı'na gidelim. Eğlenceler diyarına." Hâlâ sakindi ama sesi daha da yükselmişti. Artık herkes bize bakıyordu. Annie'nin yanakları alev alevdi. "Beni oraya götürmenizi istiyorum." Daha da yüksek sesle konuştu. "Ölmeden önce Eğlence Parkı'na gitmek istiyorum."

Annesi elini ağzına kapattı. Gözleri koskocamandı. Konuşabildiğinde sözcükleri boğuk ama anlaşılırdı. "Mike, ölecek değilsin, bunu kim söyledi sana..." Bana döndü. "Bu fikrin kafasına girmesini sana mı borçluyum?"

"Tabii ki hayır." Artık iki hemşireyle mavi ameliyat önlüğü giyip galoş takmış bir doktorun da dahil olduğu dinleyicilerimizin arttığının fena halde farkındaydım ama umrumda değildi. Hâlâ

öfkeliydim. "Bana o söyledi. Ne diye şaşırıyorsun ki? Sanki sezgilerini bilmiyorsun da!"

O öğleden sonra, gözyaşı dökülmesini kışkırtma günümdü anlaşılan. Önce Eddie, sonra Annie. Öte yandan Mike'ın gözleri kupkuruydu ve çocuk benim kadar hiddetli görünüyordu. Yine de kollarını tutup çevirdiği sandalyesini kapıya doğru götürürken tek kelime bile etmedi. Kapılara çarpacağını sandım ama elektronik göz, kanatları tam zamanında açtı.

Bırak peşlerini, diye düşündüm ama kadınların peşini bırakmaktan bıkmıştım. Başıma bir şeylerin gelmesine izin verip sonra da olanlar hakkında kendimi kötü hissetmekten bıkmıştım.

Yanıma bir hemşire geldi. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır," deyip ikisinin peşinden dışarı çıktım.

Annie hastanenin bitişiğindeki boşluğa, üstünde "BU İKİ SIRA ENGELLİLERE AYRILMIŞTIR" levhası olan yere park etmişti. Arka tarafında katlanmış tekerlekli sandalyenin sığacağı bol bol alan bulunan bir pikabı olduğunu gördüm. Yolcu kapısını açmıştı ama Mike sandalyesinden inmeyi reddediyordu. Çocuk sandalyenin kollarını var gücüyle kavramıştı, elleri bembeyazdı.

Annesi, "Bin şu arabaya!" diye bağırdı.

Mike başını salladı, ona bakmıyordu.

"Gir içeri dedim sana!"

Bu defa Mike başını sallamaya bile tenezzül etmedi.

Kadın oğlunu yakalayıp çekiştirdi. Frenleri sıkılı olan tekerlekli sandalye öne doğru eğildi; devrilip ikisini de arabanın açık kapısına yapıştırmadan önce tam zamanında yakaladım onu.

Annie'nin saçları yüzüne dökülmüştü, buklelerinin arasından bakan gözleri vahşiydi, fırtınanın ortasındaki bir atın ateşli gözle-

rini andırıyordu adeta. "Bırak! Hepsi senin suçun! Asla izin vermemem..."

"Dur artık," dedim ve omuzlarını yakaladım. Omuz çukurları derin, kemikleri yüzeye çok yakındı. *Mike'ın ağzına yiyecek tıkıştırmakla o kadar meşgulmüş ki, kendisine hiç bakmamış*, diye düşündüm.

"BIRAK BENİ..."

"Onu senden uzaklaştırmak istemiyorum," dedim. "Annie, böyle bir şeyi aklımın ucundan bile geçirmem."

Mücadele etmekten vazgeçti. İhtiyatlı bir biçimde onu bıraktım. Okuduğu roman, itiş kakış sırasında kaldırıma düşmüştü. Eğildim, kitabı aldım ve tekerlekli sandalyenin arkasındaki cebe koydum.

Mike elini tuttu. "Anne. Son güzel zamanımız olmak zorunda değil."

İşte o zaman anladım. Annie'nin omuzları düşüp hıçkırıkları başlamadan önce anladım. Mike'ı çılgın bir oyuncağa bindireceğimden ve adrenalin patlamasının çocuğu öldüreceğinden korkmuyordu. O kadar çok sevdiği hasarlı kalbi bir yabancının çalacağından da korkmuyordu. Onunki bir çeşit ilkel inançtı, bir anne inancıydı, belli bazı son şeyleri yapmaya başlamadıkları takdirde hayatın eskisi gibi devam edeceği düşüncesiydi: Sabahları yürüme yolunun bitiminde yenen meyveli salatalar, yürüme yolunun bitiminde elde uçurtmayla geçirilen akşamlar, sanki sonsuz bir yaz. Ne var ki artık ekim ayı gelmişti ve kumsal ıssızdı. Yıldırım'daki gençlerle Atla ve Sıçra'dan kayan küçük çocukların mutlu çığlıkları susmuş, günler yavaş yavaş kısalırken havada kırağı kokusu vardı. Hiçbir yaz sonsuza dek sürmez.

Annie ellerini yüzüne kapatarak pikabın yolcu koltuğuna oturdu. Koltuk onun için çok yüksek olduğundan neredeyse düşüyordu. Onu yakalayıp doğrulttum. Bunu fark ettiğini sanmıyorum.

"Durma, götür onu," dedi. "Umrumda bile değil. İsterseniz gidip paraşütle atlayın. Benden bu... bu erkekler macerasının bir parçası olmamı beklemeyin, yeter."

Mike, "Sensiz gidemem," dedi.

Annie bunun üzerine ellerini yüzünden çekip Mike'a baktı. "Michael, sen benim her şeyimsin. Bunu anlıyor musun?"

Çocuk, "Evet," dedi. "Sen de benim her şeyimsin."

Annie'nin yüzünden bu fikrin aklına hiç gelmemiş olduğu anlaşılıyordu, böyle bir şeyi ciddi olarak düşünmemişti.

Mike, "Arabaya binmeme yardım edin," dedi. "İkiniz de, lütfen."

Çocuk içeri yerleştirildiğinde (emniyet kemerini bağladığımı hatırlamıyorum, belki de kemerlerin çok önemli olmasından önceydi), kapıyı kapatıp Annie'yle birlikte arabanın ön tarafından dolaştım.

Kadın dalgın dalgın, "Sandalyesi," dedi. "Sandalyesini almam lazım."

"Ben hallederim. Sen direksiyonun başına geçip hazırlan. Derin nefes al."

Arabaya binmesine yardım etmeme izin verdi. Dirseğinin yukarısından tuttum, üst kolunun çevresinde parmaklarım neredeyse birbirine kavuşuyordu. Okumak için çaba sarf etmesi gereken romanlarla beslenerek yaşayamayacağını söylemeyi düşündüysem de çenemi tuttum. Bu öğleden sonra yeteri kadar şey yaşamıştı.

Tekerlekli sandalyeyi katlayıp yük bölümüne koydum, Annie'ye kendini toplayacak zamanı tanımak için mahsus ağır ağır hareket ediyordum. Sürücü kapısına gittiğimde, pencereyi kapalı bulmayı bekler gibiydim ama cam hâlâ açıktı. Annie gözlerini ve burnunu silmiş, saçına şekil denebilecek bir şey vermeye çalışmıştı.

"Mike sensiz gidemez, ben de sensiz gidemem," dedim.

Annie, Mike orada bizi dinlemiyormuş gibi konuştu benimle. "Onun için korkuyorum, sürekli korkuyorum. Çok şey görüyor, gördüklerinin çoğu da onu incitiyor. Kâbusların sebebi bu, biliyorum. O kadar muhteşem bir çocuk ki. Neden iyileşemiyor? Bunlar neden oluyor? Neden?"

"Bilmiyorum," dedim.

Dönüp Mike'ın yanağını öptü, sonra yeniden bana baktı; içine derin, titrek bir nefes çekip koyverdi. "Ee, ne zaman gidiyoruz?" diye sordu.

Kralın Dönüşü, tabii *Söylev* kadar meşakkatli değildi ama o akşam *Şapkadaki Kedi*'yi okuyacak halim bile yoktu. Akşam yemeği olarak biraz konserve spagetti yedikten (ve Bayan Shoplaw'ın bazı genç insanların vücutlarına kötülük etmeye kararlı oldukları yönündeki imalı gözlemlerini büyük ölçüde duymazdan geldikten) sonra odama çıkıp pencerenin yanına oturdum; karanlığı seyrediyor, düzenli olarak kıyıya vurup geri çekilen dalgaların sesini dinliyordum.

Tam sızmak üzereydim ki Bayan S. hafifçe kapıyı tıklatıp, "Telefonun var, Dev," dedi. "Küçük bir çocuk arıyor."

Beni arayabilecek yalnızca tek bir küçük çocuk düşünebildiğimden aceleyle salona indim.

"Mike?"

Alçak sesle konuştu. "Annem uyudu. Yorgun olduğunu söyledi."

Mike'la bir olup nasıl Annie'nin üstüne gittiğimizi düşünerek, "Mutlaka yorgundur," dedim.

Mike, düşüncelerimi kelimeye dökmüşüm gibi, "Evet, öyle yaptık ama yapmak zorundaydık," dedi.

"Mike... Sen zihin okuyabiliyor musun? Benim zihnimi mi okuyorsun?"

"Tam olarak bilmiyorum," diye cevap verdi. "Bazen bir şeyler görüyor ve duyuyorum o kadar. Bazen de aklıma fikirler geliyor. Dedemin evine gelmek benim fikrimdi. Annem, dedemin buna asla izin vermeyeceğini söyledi ama ben vereceğinden emindim. Sahip olduğum şey, o özel şey her neyse, bence bana dedemden geçmiş. O da insanlara şifa dağıtıyor, biliyorsun. Yani, bazen numara yapıyor ama bazen gerçekten de şifa veriyor."

"Neden aradın, Mike?"

Canlandı. "Eğlence Parkı'yla ilgili aradım! Gerçekten de atlıkarıncayla dönme dolaba binebilir miyiz?"

"Sorun olacağını sanmıyorum."

"Atış poligonunda atış yapabilir miyiz?"

"Belki. Annen izin verirse. Bunların hepsi annenin onayına bağlı şeyler. Yani..."

"Tamam, anladım." Sesi sabırsızdı ama sonra çocuk heyecanı yeniden yüzeye fırladı. "O kadar müthiş ki!"

"Hızlı oyuncakların hiçbiri olmaz," dedim. "Bu konuda anlaştık mı? Zaten kış mevsimi için hepsi kapatıldı." Carolina Çarkı da kapatılmıştı ama yeniden açılması Lane Hardy'nin yardımıyla kırk dakika bile sürmezdi. "İkincisi..."

"Tamam, tamam, biliyorum, kalbim. Dönme dolap bana yeter. Yürüme yolunun ucundan onu görebiliyoruz, sen de biliyorsun. En tepedeki manzara, uçurtmamın üstünde süzülürken göreceklerime benzer herhalde."

Gülümsedim. "Sayılır. Onun gibi bir şey. Yalnız aklından çıkarma, ancak annen binebileceğini söylerse. Patron o."

"Lunaparka onun için gidiyoruz. Gittiğimizde anlayacak." Sesi, tekinsiz derecede kendinden emin çıkıyordu. "Bir de senin için, Dev. Ama en çok kız için. Çok uzun süredir orada. Artık gitmek istiyor."

Ağzım açık kaldı ama neyse ki aynı anda kupkuru da kesildiğinden salya akıtma tehlikem yoktu. "Nasıl..." Ancak bir kurbağa vıraklaması çıkarabilmiştim. Bir kez daha yutkundum. "Kızı nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum ama galiba gelmemin sebebi o. Beyaz olmadığını söylemiş miydim?"

"Evet, ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyordun. Artık biliyor musun?"

"Hayır." Öksürmeye başladı. Bekledim. Öksürüğü dinince, "Kapatmam lazım," dedi. "Annem şekerlemesinden uyanıyor. Şimdi bütün gece ayakta kalıp kitap okur."

"Öyle mi?"

"Evet. Dönme dolaba binmeme izin vermesini çok istiyorum, gerçekten."

"Dönme dolabın adı Carolina Çarkı ama orada çalışanlar ona teker deyip geçerler." Kimileri, örneğin Eddie, aslında maymun tekeri de diyordu ama bunu Mike'a söylemedim. "Eğlence Parkı çalışanlarının kendi aralarında böyle özel bir dili var. Bu da işin bir parçası."

"Teker. Aklımda tutarım. Hoşça kal, Dev."

Telefon kulağımda tıkırdadı.

Bu defa Fred Dean kalp krizi geçiriyordu.

Carolina Çarkı'na çıkan rampada yatıyordu, yüzü morarmış ve çarpılmıştı. Yanına diz çöküp kalp masajına başladım. Masajdan sonuç alamayınca eğildim, burun deliklerini parmaklarımla kapattım ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Dişlerimin üstünden kayan bir şey dilime doğru ilerledi. Geri çekildim ve Fred Dean'in ağzından bebek örümceklerden oluşan siyah bir sel boşandığını gördüm.

Yataktan yarı yarıya fırlamış halde uyandım, örtüler sıyrılmış ve kefen gibi vücuduma dolanmıştı, kalbim gümbür gümbür atıyordu; elimi de pençe gibi ağzıma geçirmiştim.

Odada hiçbir şey olmadığını fark etmem birkaç saniye sürdü. Yine de kalktım, banyoya gittim ve iki bardak dolusu su içtim. O salı sabahı saat üçte beni uyandıran rüyadan daha kötülerini de görmüş olabilirim, ama gördüysem de hatırlamıyorum. Yatağımı düzeltip yeniden yattım, o gece tekrar uyuyamayacağımdan emindim aslında ama üçümüzün bir gün önce hastanenin otoparkında yaşadığı duygusal dramatik sahnenin bir hiç için olabileceği aklıma geldiğinde, yeniden dalmak üzereydim.

Elbette, Eğlence Parkı bugünlerde özel ihtiyaç sahibi çocuklar dediğimiz bedensel veya zihinsel engelli ya da kör çocuklar için mevsim sırasında seve seve özel ayarlamalar yapıyordu ama mevsim sona ermişti. Lunaparkın hiç kuşkusuz çok pahalı olan sigorta poliçesi ekim ayında Mike Ross'a bir şey olmasını da kapsar mıydı acaba? Ricamı ilettiğimde Fred Dean'in başını salladığını ve çok üzgün olduğunu söylediğini görür gibi oluyordum.

O sabah hava serindi, güçlü de bir rüzgâr esiyordu, o nedenle Eğlence Parkı'na arabayla gittim ve Lane'in pikabının yanına park ettim. Erken gelmiştim, beş yüz araç alabilecek kadar büyük olan Park A'da bizimkilerden başka araba yoktu. Dökülmüş yapraklar kaldırımda sürüklenerek rüyamdaki örümcekleri aklıma getiren böceksi bir hışırtı çıkarıyordu.

Lane, Madam Fortuna'nın (yakında sökülüp kış boyunca bir depoya kaldırılacak olan) kulübesinin dışındaki çimenlikte bir sandalyeye oturmuş, üstüne bol miktarda krem peynir sürülmüş bir

simit yiyordu. Melon şapkası her zamanki tasasız açısıyla yana yatırılmış, kulaklarından birinin arkasına da bir sigara sokuşturulmuştu. Tek yenilik, giydiği kot ceketti. Pastırma yazımızın sona erdiğine dair bir işaret daha. Sanki başka bir işarete ihtiyacım varmış gibi.

"Jonesy, Jonesy, biraz yalnızsın gibi. Simit ister misin? Fazla var."

"İsterim," dedim. "Simidimi yerken seninle bir şey konuşabilir miyim?"

"Günah çıkarmaya geldin demek? Otur evladım." Fal çadırının yan tarafını işaret etti, oraya katlanmış, iki bahçe sandalyesi dayanmıştı.

Sandalyelerden birini açarken, "Günahkârca bir şey değil," dedim, oturdum ve Lane'in uzattığı kahverengi kesekâğıdını aldım. "Ama bir söz verdim ve şimdi de tutamayacağımdan korkuyorum."

Mike'ı ve onu lunaparka getirmesi için annesini nasıl ikna ettiğimi anlattım. Kadının kırılgan durumu düşünülünce, bunun hiç de kolay olmadığını söyledim. Gecenin bir yarısı Fred Dean'in buna asla izin vermeyeceğine inanmış olarak uyandığımı ekleyerek bitirdim. Bahsetmediğim tek şey, beni uyandıran rüyaydı.

Sözlerimi bitirince Lane, "Ee?" dedi. "Şu anne. Fıstık mı?"

"Şey... Evet. Aslında öyle ama sebep bu değil..."

Omzumu okşadı ve bana hiç de ihtiyaç duymadığım patronluk taslayan bir gülümseme sundu. "Başka bir şey deme Jones, başka bir şey deme."

"Lane, kadın benden on yaş büyük!"

"İyi. Dışarı çıkardığım benden on yaş küçük her piliç için bir dolar alsaydım, kendime Hanratty'de biftek ziyafeti çekebilirdim. Yaş nedir ki evlat? Alt tarafı bir sayı."

"Şahane. Aritmetik dersi için teşekkür ederim. Onu bırak da,

çocuğa parka gelip Çark'a ve atlıkarıncaya binebileceğini söylemekle boka mı battım, ondan haber ver."

"Boka battın," dedi. Yüreğim ezildi. Sonra Lane bir parmağını kaldırdı. "Ama..."

"Ama mı?"

"Bu küçük okul gezisi için bir tarih belirledin mi?"

"Pek sayılmaz. Belki perşembe yaparız diyordum." Başka şekilde ifade etmek gerekirse, Erin'le Tom gelmeden önce.

"Perşembe olmaz. Cuma da. Bu çocukla fıstık annesi haftaya da burada olacaklar mı?"

"Herhalde, ama..."

"O zaman pazartesi veya salı günü için plan yap."

"Neden bekliyoruz?"

Dünyanın en büyük ahmağıymışım gibi baktı bana. "Gazete."

"Gazete mi?"

"Yerel paçavra. Perşembeleri çıkıyor. Son hayat kurtarma numaran manşetlere çıkınca, Fred Dean'in altın çocuğu olacaksın." Simidinden kalanları en yakındaki çöp kutusuna fırlattı –iki puanlık bir atış– sonra gazete manşetini çerçeveye alırmış gibi ellerini kaldırdı. "'Eğlence Parkı'na gelin! Eğlence satmakla kalmıyor, hayat da kurtarıyoruz!'" Gülümsedi ve şapkasını öbür tarafa yatırdı. "Paha biçilmez reklam. Fred sana bir kere daha borçlanacak. Çeki tahsil et, bana da teşekkür et."

"Gazetenin nereden haberi olacak ki? Eddie Parks'ın onlara röportaj verdiğini hayal edemiyorum." Böyle bir şey yapsaydı bile, ilk paragrafta göğüs kafesini un ufak ettiğimin belirtilmesini isterdi herhalde.

Lane gözlerini devirdi. "Dünyanın bu tarafları konusunda nasıl bir acemi çaylak olduğunu unutup duruyorum, Jonesy. Kedinin kum kabına serilecek o kâğıt parçasında insanların gerçekten okuduğu tek yer, polis imdat ve ambulans hattı. Ambulans hattı da

pek sıkıcı. Sana özel bir kıyak yapacağım Jonesy, öğle tatilimde Manşet'e kadar uzanacağım ve hödüklere kahramanlık hikâyeni anlatacağım. Seninle röportaj yapması için hemen birini gönderirler."

"Aslında istemi..."

"Aman Tanrım, alçakgönüllülük madalyalı bir izci. Kapa çeneni. Çocuğun buraya gelmesini istiyorsun, değil mi?"

"Evet."

"O zaman röportajı yap. Ayrıca fotoğraf makinesine de kocaman bir gülümsemeyle poz ver."

Hikâyeyi biraz ileri sararak söylemem gerekirse, aşağı yukarı bunları yaptım.

Ben sandalyemi katlarken Lane, "Freddy Dean'imiz sigortayı siktir et, yapalım şu işi diyebilirdi, biliyorsun. Göstermez ama o da karnaval karnaval gezenlerdendir. Babası panayırlarda yumruk gösterileri yapan bir çığırtkanmış. Freddy bir keresinde ihtiyarın taşıdığı Michigan destesinin bir atı boğmaya yetecek büyüklükte olduğunu söylemişti."

Michigan destesinin ne olduğunu bilmiyordum, sordum. Lane güldü. "Yan taraflarda birer yirmilik, aradakiler birlik ya da para boyunda kesilmiş yeşil kâğıt. Bahşiş toplamak istiyorsan iyi numara. Neyse, söz konusu Freddy olunca, mesele bu değil zaten." Melon şapkasınının açısını bir kez daha değiştirdi.

"Ne o zaman?"

"Karnavalcıların dar etekli piliçlerle bahtsız çocuklara zaafı vardır. Hödük kurallarına karşı da fena halde alerjiktirler. Mıhsıçtı muhasebecilerin saçmalıkları da buna dahildir."

"Yani belki de röportaj yapmama gerek–"

Lane beni susturmak için ellerini kaldırdı. "Öğrenmek zorunda kalmaman daha iyi. Röportajı yap."

Manşet'in fotoğrafçısı bana Yıldırım'ın önünde poz verdirdi. Fotoğrafı görünce yüzümü buruşturdum. Gözlerimi kısmıştım ve bana sorarsanız köyün delisi gibi görünüyordum ama işe yaradı. Cuma sabahı onu görmeye gittiğimde gazete Fred'in masasındaydı. Adam biraz mırın kırın ettikten sonra, Lane'in çocukla annesinin park ziyareti sırasında yanımızdan ayrılmamaya söz vermesi koşuluyla ricamı kabul etti.

Lane'e gelince, o mırın kırın falan etmedi. Kız arkadaşımı görmek istediğini söyledi, ben ağız dolusu sövmeye başlayınca da kahkahalara boğuldu.

O sabahın ilerleyen saatlerinde Lane'in ambulansı çağırmak için kullandığı telefondan Annie Ross'u aradım ve lunapark turunu bir sonraki salı günü için ayarladığımı söyledim. Salı günü hava kötü olursa çarşamba veya perşembe günü de olabilirdi. Sonra nefesimi tutup bekledim.

Uzun bir sessizlik oldu, arkasından bir iç çekiş geldi.

Annie ondan sonra tamam dedi.

Çok yoğun bir cuma günüydü. Lunaparktan erken çıktım ve arabayla Wilmington'a gittim. Tom'la Erin trenden indiklerinde orada bekliyordum. Erin platform boyunca koşarak kollarıma atıldı, iki yanağımı ve burnumun ucunu öptü. Kollarımın arasında olması güzeldi ama kardeşçe öpücükleri olmadıkları şeylerle karıştırmak imkânsızdır. Erin'i bıraktım ve Tom'un beni sırta vurmalı erkekçe bir kucaklaşmaya çekmesine izin verdim. Artık çalışan bir erkektim ve en iyi pamuklu pantolonumla spor gömleğimi giymiş olmama rağmen bunu gösteriyordum. Odamdaki dolapta duran yağ lekeli kot pantolonumla güneşten solmuş köpek kepimle bile gösteriyordum.

Erin, "Seni görmek ne güzel," dedi. "Aman Tanrım, nasıl da yanmışsın!"

Omuzlarımı silktim. "Ne diyebilirim ki? Hödük Riviera'sının en kuzey eyaletinde çalışıyorum."

Tom, "Doğru bir karar vermişsin," dedi. "Okula dönmeyeceğini söylediğinde kulaklarıma inanamamıştım ama doğru karar vermişsin. Belki ben de Eğlence Parkı'nda kalmalıydım."

Dallardaki kuşları büyüleyip aşağı indirebilecek, Blarney Taşı'na Fransız öpücüğü verdim diyen gülümsemesiyle gülümsedi ama yüzünden geçen gölgeyi tam olarak dağıtamadı. Eğlence Parkı'nda kalması mümkün değildi, karanlık turumuzdan sonra değildi.

Hafta sonunu Bayan Shoplaw'ın Sahil Pansiyonu'nda geçirdiler (Bayan S. onları keyifle ağırladı, Tina Ackerley de onları gördüğüne çok sevindi) ve kumsalda beşimiz birlikte hemen hemen sarhoş olduğumuz, inanılmaz eğlenceli bir akşam yemeği yedik. Isınmak için gürül gürül bir ateş yakmıştık. Ne var ki cumartesi günü öğleden sonra olup da Erin'in rahatsız edici bilgilerini benimle paylaşma vakti gelince, Tom kelime oyununda Bayan S.'le Tina'nın ifadesini alma niyetini açıkladı ve bizi yalnız gönderdi. Annie'yle Mike yürüme yollarının ucundaki yerlerinde oldukları takdirde, Erin'i onlarla tanıştırırım diye düşünmüştüm ama hava serin, okyanustan esen rüzgâr da düpedüz buz gibiydi; yürüme yolunun ucundaki masa boştu. Şemsiye bile gitmiş, içeri alınıp kış boyunca bekleyeceği depoya kaldırılmıştı.

Küçük hizmet kamyonetleri filosu sayılmazsa Eğlence Parkı'nın dört park alanı da boştu. Kalın bir boğazlı kazakla yün pantolon giymiş olan, üstüne isminin baş harfleri kabartmayla işlenmiş, çok profesyonel görünümlü ince bir evrak çantası taşıyan Erin, anahtarlığımı çıkarıp en büyük anahtarla kapıyı açtığımı görünce kaşlarını kaldırdı.

"Ya," dedi. "Artık onlardansın."

Bu beni utandırdı. Birisi onlardan biri olduğumuzu söylediğinde nedenini bilmesek de, hepimiz utanmaz mıyız?

"Pek sayılmaz. Buraya herkesten önce gelirsem ya da akşam herkesten sonra çıkmam gerekirse diye kapının bir anahtarını taşıyorum ama krallığın bütün anahtarları yalnızca Fred ile Lane'de var."

Erin, aptalca bir şey söylemişim gibi güldü. "Bana sorarsan, kapının anahtarı, krallığın kapısını açan anahtar zaten." Sonra ciddileşti ve ölçüp biçen bakışlarla uzun uzun beni süzdü. "Daha büyük görünüyorsun, Devin. Daha trenden bile inmeden, platformda beklediğini gördüğümde düşündüm bunu. Artık sebebini biliyorum. Sen çalışıyorsun, bizse kayıp çocuklarla oynamak üzere Yokülke'ye geri döndük. Tabii o çocuklar da eninde sonunda Brooks Brothers takım elbiseleri ve ceplerinde işletme diplomalarıyla ortaya çıkacaklar."

Evrak çantasını işaret ettim. "Bu da Brooks Brothers takımına yakışacak bir çanta. Yani kızlar için takım elbise üretselerdi."

Erin içini çekti. "Annemle babamın hediyesi. Babam, onun gibi avukat olmamı istiyor. Serbest fotoğrafçı olmak istediğimi ona söyleyecek cesareti toplayamadım henüz. Çileden çıkacak."

Eğlence Parkı Bulvarı'nı sessizce geçtik, tabii dökülmüş yaprakların kuru kemik seslerini andıran takırtıları sayılmazsa. Erin üstü örtülü oyuncaklara, kuru fıskiyeye, atlıkarıncanın hareketsiz atlarına, ıssız Wiggle-Waggle Köyü'ndeki boş Hikâye Sahnesi'ne baktı.

"Bu şekilde görmek biraz hüzünlü. Aklıma ölümlü düşünceler getiriyor." Takdirle yüzüme baktı. "Gazeteyi gördük. Bayan Shoplaw odamıza bırakmayı ihmal etmemiş. Yine yapmışsın."

"Eddie'yi mi söylüyorsun? Oradaydım, hepsi bu." Madam Fortuna'nın çadırına varmıştık. Bahçe sandalyeleri hâlâ çadırının

yan tarafına dayalıydı. İki sandalye açtım ve Erin'e oturmasını işaret ettim. Ben de yanına oturup ceketimin cebinden yarımlık bir Old Log Cabin çıkardım. "Ucuz viski ama insanı üşütmüyor."

Erin eğlenmiş görünerek şişeden küçük bir yudum aldı. Bir yudum da ben çektim, kapağını kapatıp şişeyi cebime soktum. Panayır yolumuz Eğlence Parkı Bulvarı'nın elli metre kadar ilerisinde Dehşet Evi'nin sahte ön cephesini görebiliyor ve damlayan yeşil harflerle yazılmış "CESARETİNİZ VARSA İÇERİ GİRİN" yazısını okuyabiliyordum.

Erin'in küçük eli, şaşırtıcı bir güçle omzumu kavradı. "İhtiyar piçi kurtardın. Kurtardın. Kendinle biraz övün, duydun mu beni?"

Gülümsedim. Lane'in alçakgönüllülük madalyam olduğunu söylemesini düşünüyordum. Belki de kendimle övünmek o günlerde pek güçlü yönlerimden biri değildi.

"Yaşayacak mı?"

"Büyük ihtimalle. Freddy Dean doktorlarla konuşmuş, onlar da hastanın sigarayı bırakması gerekiyor, falan filan, kızarmış patates yemekten vazgeçmesi gerekiyor falan filan, düzenli spor yapması gerekiyor, falan filan demişler."

Erin, "Eddie Parks'ın koşuya çıktığını düşünemiyorum," dedi.

"Hı-hı. Ağzında bir sigara, elinde de bir kesekâğıdı domuz kaburgasıyla."

Kıkırdadı. Rüzgâr bir anda hızlanarak Erin'in saçlarını yüzüne dağıttı. Kalın kazağı ve iş kıyafetine benzeyen koyu gri pantolonuyla; küçük yeşil elbisesi içinde, güzel Erin gülüşüyle gülerek ve tatlı diliyle insanları eski moda fotoğraf makinesiyle fotoğraflarını çektirmeleri için kandırarak Eğlence Parkı'nda koşuşan gül yanaklı Amerikan güzeline pek benzemiyordu.

"Bana ne getirdin? Neler buldun?"

Evrak çantasını açıp bir dosya çıkardı. "Bu işlere bulaşmak istediğine kesinkes emin misin? Çünkü anlattıklarımı dinleyip, 'Çocuk

oyuncağı, sevgili dostum Erin,' diyeceğini ve katilin adını Sherlock Holmes misali şıp diye söyleyivereceğini pek sanmıyorum."

Sherlock Holmes olmadığıma dair kanıta ihtiyacım varsa, Korku Tüneli Katili olarak adlandırılan katilin Eddie Parks olabileceğine dair çılgın fikrimi hatırlamam yeterdi. Kurbanın huzur bulmasını sağlamanın benim için katili yakalamaktan daha önemli olduğunu Erin'e söylemeyi düşündüm ama bu sözler, Tom'un deneyimi göz önünde bulundurulduğunda bile delice görünecekti. "Böyle bir şeyi ben de sanmıyorum."

"Aklıma gelmişken, kütüphanelerarası ödünç verme ücretlerinden bana kırk dolar borcun var."

"Ödeyecek param var."

Kaburgalarımı dürttü. "Olsa iyi olur. Okurken bir yandan da zevk için çalışmadım."

Evrak çantasını ayak bileklerinin arasına koyup dosyayı açtı. Fotokopiler, daktiloyla yazılmış iki veya üç sayfa not, Hollywood Kızları'nın numaralarına kandıklarında hödüklerin çektirdiklerine benzeyen parlak yüzeyli birkaç fotoğraf gördüm. "Tamam, işte burada. Bana bahsettiğin o *Charleston News and Courier* haberiyle başladım." Fotokopilerden birini uzattı. "Pazar yazısı. Beş bin kelime rivayet, belki sekiz yüz kelime kadar da gerçek bilgi. Sonra istersen kendin de okursun, ben en dikkat çekici noktaları özetleyeyim."

"Dört kız. Onu da sayarsan beş." Anayolun ilerisindeki Dehşet Evi'ni gösterdi. "İlki, arkadaşlarının DeeDee diye çağırdığı Delight Mowbray. Georgia, Waycross'tan. Beyaz, yirmi bir yaşında. Öldürülmeden iki ya da üç gün önce yakın arkadaşı Jasmine Withers'a yeni bir erkek arkadaşı olduğundan bahsedip adamın kendisinden büyük ve çok yakışıklı olduğunu söylemiş. Kaybolduktan dokuz gün sonra, 31 Ağustos 1961'de, Okefenokee Bataklığı'ndaki bir patikanın yanında bulunmuş. Adam onu

bataklığa doğru götürseymiş ve biraz olsun bataklığa soksaymış, ceset çok daha uzun bir süre bulunamayabilirmiş."

"Hiç bulunamazdı," dedim. "Oraya bırakılan bir ceset yirmi dakikada timsahlara yem olur."

"İğrenç ama doğru." Başka bir fotokopi uzattı. "Bu da Waycross gazetesi *Journal-Herald*'daki hikâye." Haberde bir de fotoğraf vardı. Plastik tekerlek izi kalıplarını havaya kaldıran ciddi suratlı bir polisi gösteriyordu. "Kızın cesedini, boğazını kestiği yerde bıraktığı düşünülüyor. Habere göre lastik izleri bir kamyona aitmiş."

"Kızı çöp torbası gibi fırlatıp atmış."

"Bu da iğrenç ama doğru." Fotokopisi çekilmiş bir haber kupürünü daha uzattı. "Bu da iki numara. Hemen burada, Kuzey Carolina'daki Rocky Mount kentinden Claudine Sharp. Cesedi şehirdeki bir sinemada bulunmuş. 2 Ağustos 1963. Sinemada Arabistanlı Lawrence gösteriliyormuş ki, hem çok uzun hem de çok gürültülü bir filmdir. Haberi yazan kişi, 'adı belirtilmeyen bir polis kaynağının' sözlerini alıntılamış. Buna göre adam büyük ihtimalle savaş sahnelerinden biri sırasında kesmiş kızın boğazını. Tabii bunlar dayanaksız görüşlerden ibaret. Katil, arkasında kanlı bir tişörtle bir çift eldiven bırakmış, sonra da herhalde o tişörtün altına giydiği şeyle yürüyüp gitmiş."

"Linda Gray'in katili bu adam olmalı," dedim. "Sence?"

"Kesinlikle öyle görünüyor. Polisler kızın bütün arkadaşlarını sorguya çekmişler ama Claudine kimseye yeni bir erkek arkadaştan bahsetmemiş."

"Ya o gece sinemaya kiminle gittiğinden? Annesiyle babasına bile bir şey söylememiş mi?"

Erin sabırlı gözlerle bana baktı. "Yirmi üç yaşındaymış, Dev, on dört değil. Annesiyle babasından ayrı, şehrin ta öbür ucunda

yaşıyormuş. Market-eczanelerden birinde çalışıyor, dükkânın üstündeki küçük bir dairede oturuyormuş."

"Bütün bunları gazete haberinden mi öğrendin?"

"Tabii ki hayır. Birkaç yere telefon ettim. İşin aslı, numara çevire çevire parmaklarımın canına okudum diyebilirim. Bana bir de şehirlerarası borcun var. Claudine Sharp konusunda daha sonra başka şeyler de anlatacağım. Şimdilik başka konulara geçelim. *News and Courier*'in haberine göre üç numaralı kurban, Güney Carolina'nın Santee kentinden bir kızmış. 1965'e geldik. Eva Longbottom, yaş on dokuz. Siyah. 4 Temmuz'da ortadan kaybolmuş. Cesedini dokuz gün sonra iki balıkçı bulmuş. Santee Nehri'nin kuzey yakasında yatıyormuş. Tecavüze uğramış ve kalbinden bıçaklanmış. Onu da Korku Tüneli Katili kurbanları arasında sayabilirsin ama bundan şüpheliyim. Son kurbana geldik. Yani Linda Gray'den önceki son kurbana."

Altın saçlı güzel bir kızın lise yıllık fotoğrafı olması gereken bir fotoğraf uzattı. Amigo kızların lideri olan, yılsonu balolarının kraliçesi seçilen, futbol takımının kaptanıyla çıkan ama yine de herkes tarafından sevilen türde bir kız.

"Darlene Stamnacher. Yıllıkta hedefi olarak belirttiği gibi sinema endüstrisine atılabilseydi, herhalde soyadını değiştirirdi. Beyaz, on dokuz yaşında. Kuzey Carolina'nın Maxton kentinden. 29 Haziran 1967'de kaybolmuş. Geniş çaplı bir aramanın ardından dokuz gün sonra, Elrod'un güneyindeki çam korusuna bitişik bir yolun kenarında bulunmuş. Boğazı kesilmiş."

"Tanrım, çok güzelmiş. Sürekli bir erkek arkadaşı yok muymuş?"

"Bu kadar güzel bir kız söz konusuyken sorman ayıp. Tabii polisler de ilk olarak erkek arkadaşa gitmişler ama çocuk kentte değilmiş. Üç arkadaşıyla birlikte Blue Ridge'e kamp yapmaya gitmiş. Arkadaşlarının üçü de ona kefil olmuş. Kollarını çırpıp uçarak geri dönmediyse, katil o değil."

"Ondan sonra da Linda Gray," dedim. "Beş numara. Yani hepsinin katili aynı kişiyse."

Erin, öğretmenvari bir parmak kaldırdı. "Tabii, adamın bütün kurbanları bulunduysa beş kişi. 1962'de, 64'te, 66'da başkaları da olmuş olabilir. Anladın işte."

Rüzgâr, Çark'ın payandaları arasında gezinip inledi.

Erin, "Şimdi de gelelim beni rahatsız eden şeylere," dedi. Sanki beş ölü kız yeteri kadar rahatsız edici değildi de... Dosyasından başka bir fotokopi aldı. Manly Wellman'ın Binbir Harikalar Gösterisi diye bir şeyin tanıtımını yapan bir el ilanıydı (lisanda bunlara yaygara denirdi). İlanda, harikaların bazılarının listelendiği bir parşömeni tutan iki palyaço vardı. Listedeki maddelerden birinde, "AMERİKA'NIN EN HARİKA UCUBELERİ VE HİLKAT GARİBELERİ" yazılıydı. Ayrıca oyuncaklar, oyunlar, çocuklar için eğlenceler de vardı. Bir de "DÜNYANIN EN KORKUNÇ KORKU TÜNELİ!"

Cesaretiniz varsa içeri girin, diye düşündüm.

"Bunu kütüphaneler arası ödünç verme sisteminden mi buldun?" diye sordum.

"Evet. Eşelemeye razıysan, o yolla istediğin her şeyi bulabilirsin bence. Ya da eşelemek yerine kulaklarını dikmek demem gerekirdi, çünkü sistem dünyanın en büyük dedikodu ağı aslında. Bu reklam *Waycross Journal-Herald*'da çıkmış. 1961 yılının Ağustos ayının ilk haftasında."

"İlk kız ortadan kaybolduğunda Wellman karnavalı kentte miymiş?"

"Kızın adı DeeDee Mowbray'di ve hayır, karnaval o sırada taşınmıştı. Ama DeeDee kız arkadaşına yeni bir erkek arkadaşı olduğunu söylediği sırada karnaval daha kentteymiş. Şimdi şuna bak. Rocky Mount'ın *Telegram* gazetesinden. 1963'ün Temmuz ayının ortalarında bir hafta boyunca çıkmış standart ön tanıtım. Bunu sana söylememe bile gerek yok zaten."

Manly Wellman'ın Binbir Harikalar Gösterisi diye yaygara koparan tam sayfa bir ilandı. Parşömeni aynı palyaçolar tutuyordu ama Waycross durağından iki yıl sonra, on bin dolar ödüllü bir bingo oyunu vaat ediyorlardı, ucube sözcüğü de ortadan kaybolmuştu.

"Sharp isimli kız sinemada öldürüldüğünde karnaval kentte miymiş?"

"Bir gün önce ayrılmış." Erin parmağıyla sayfanın alt tarafına vurdu. "Yapman gereken tek şey tarihlere bakmak, Dev."

Zaman akışına onun kadar aşina değildim ama kendimi savunmaya zahmet etmedim. "Üçüncü kız? Longbottom?"

"Santee bölgesinde karnaval olduğuna dair bir bilgi edinemedim. Wellman gösterisiyle ilgili bir şey olsaydı kesinlikle bulurdum, çünkü karnaval 1964 sonbaharında iflas etmiş. Bunu *Dış Mekân Ticaret ve Endüstrisi* dergisinde okudum. Benim veya pek çok kütüphaneci yardımcımın keşfedebildiği kadarıyla, karnaval ve lunapark işleriyle ilgili bilgiler içeren tek ticaret dergisi bu."

"Tanrım Erin, fotoğrafçılığı unut. Kendine zengin bir yazar ya da film yapımcısı bul, seni araştırma asistanı olarak tutsun."

"Fotoğraf çekmeyi tercih ederim. Araştırma, gerçek işe çok fazla benziyor. Neyse, ipin ucunu kaçırma Devin. Santee bölgesinde karnaval yokmuş ama Eva Longbottom cinayeti de diğer dördünden farklı görünüyor zaten. Ben öyle düşünüyorum. Diğerlerinde tecavüz yoktu, hatırlasana."

"Bildiğin kadarıyla yok. Gazeteler bu tür konularda çekingen davranır."

"Haklısın, tecavüze uğramış yerine taciz edilmiş veya cinsel saldırıya uğramış derler ama meramlarını anlatırlar, inan bana."

"Ya Darlene Shoemaker? Ona..."

"Stamnacher. Bu kızlar cinayete kurban gitti Dev, en azından isimlerini öğrenebilirsin."

"Öğreneceğim. Biraz zaman tanı."

Elini benimkinin üstüne koydu. "Özür dilerim. Her şeyi bir anda üstüne boşalttım, değil mi? Benim hepsini hazmedecek haftalarca vaktim vardı."

"Hazmettin mi peki?"

"Çalışıyorum. Epey korkunç."

Haklıydı. Polisiye bir roman okur veya bir gerilim filmi seyrederken, ceset yığınlarının yanından neşeyle ıslık çalarak geçersiniz. İlgilendiğiniz tek şey bunu yapanın uşak mı yoksa şeytani üvey anne mi olduğunu öğrenmektir. Oysa buradakiler bir zamanlar yaşayan genç kadınlardı. Kargalar etlerini didiklemiş, kurtçuklar gözlerine dolmuş, kıvrıla kıvrıla burunlarından içeri girip beyinlerinin gri maddesine doğru ilerlemişti.

"Stamnacher kızı öldürüldüğünde Maxton bölgesinde karnaval var mıymış?"

"Hayır, ama Lumberton'da şehir panayırı kurulmak üzereymiş. Civardaki en yakın şehir bu. Bak."

Bana başka bir fotokopi uzattı, bu defaki Robeson Şehri Yaz Panayırı'nı tanıtıyordu. Erin bir kez daha parmağıyla sayfaya vurdu. Bu defa dikkatimi, "GÜNEY YILDIZI EĞLENCE PARKI'NIN ELLİ GÜVENLİ OYUNCAĞI" satırına çekmek istemişti. "*Dış Mekân Ticaret ve Endüstrisi*'nde Güney Yıldızı'na da baktım. Şirket İkinci Dünya Savaşı'nın bitiminden beri piyasada. Merkezleri Birmingham'da. Bütün güney bölgeleri gezerek karnaval kuruyorlar. Yıldırım veya Çılgın Sarkaç gibi büyük oyuncakları yok ama epey maymun oyuncaklarıyla işletmecileri var."

Buna gülümsemek zorunda kaldım. Lisanı hepten unutmamıştı anlaşılan. Maymun oyuncakları çabucak kurulup sökülebilen oyuncaklardı. Çatlak Fincanlar veya Vahşi Fare oyuncaklarına bindiyseniz, maymun oyuncağına binmişsiniz demektir.

"Güney Yıldızı'nın idare amirini aradım. Bu yaz Eğlence

Parkı'nda çalıştığımı ve sosyoloji dersim için eğlence endüstrisi hakkında bir dönem ödevi hazırladığımı söyledim. Aslında gerçekten de böyle bir şey yapabilirim. Bütün bunlardan sonra çocuk oyuncağı olur. Adam bana zaten tahmin ettiğim şeyi söyledi, yani personel değişim oranının çok yüksek olduğunu. Wellman gösterisinden birini işe alıp almadıklarını bakmadan bilemezdi ama bunun yüksek bir olasılık olduğunu söyledi. İki çetin ceviz, iki çaylak, belki bir iki maymun oyuncağı işletmecisi. Yani DeeDee'yi ve Claudine'i öldüren kişi o panayırda bulunmuş, Darlene Stamnacher de adamla karşılaşmış olabilir. Panayır daha resmi olarak açılmamıştı ama kent halkından pek çok kişi bu panayır alanlarına gidip maymun oyuncağı işletmecileriyle yerel yardımcıların sahneyi hazırlamasını seyretmeye bayılır." Dürüst bir ifadeyle bana baktı. "Bence tam olarak böyle oldu."

"Erin, Linda Gray öldürüldükten sonra *News and Courier*'de çıkan hikâyede bu karnavalla bağlantısı belirtilmiş mi? Belki de eğlence bağlantısı demeliydim."

"Hayır. Şu şişeden bir yudum daha alabilir miyim? Üşüdüm."

"İçeri girebiliriz."

"Hayır, üşümemin sebebi bu cinayet hikâyeleri. Ne zaman üstünden geçsem ürperiyorum."

Şişeyi ona uzattım, o içtikten sonra bir yudum da ben aldım. "Belki Sherlock Holmes olan sensindir," dedim. "Peki ya polisler? Sence bunu gözden kaçırdılar mı?"

"Kesinlikle bilmiyorum ama bence... Evet, kaçırmışlar. Televizyondaki bir dedektif dizisi olsaydı, çok akıllı, Komiser Kolombo tarzı bir polis genel manzaraya bakıp ikiyle ikiyi toplardı ama galiba gerçek hayatta pek öyle tipler yok. Ayrıca genel manzarayı görmek de zor, çünkü olaylar üç eyalete ve sekiz yıla yayılmış. Şu kadarından emin olabilirsin ki, katil bir zamanlar Eğlence Parkı'nda çalıştıysa bile, buradan uzun bir süre önce ayrılmış. Bir

lunaparktaki personel değişim oranının Güney Yıldızı gibi gezici bir karnavaldaki kadar yüksek olmadığını tahmin ediyorum ama yine de pek çok insan girip çıkıyor."

Bunu ben de biliyordum. Oyuncak işletmecileri ve tezgâh çığırtkanları dünyanın en istikrarlı insanları değildir; temizlik işçileriyse metcezir gibi gelip giderler.

"Gelelim beni rahatsız eden ikinci şeye," diyen Erin, yirmiye yirmi beşlik fotoğraflardan oluşan küçük destesini elime tutuşturdu. Her fotoğrafın altındaki beyaz şeritte "EĞLENCE PARKI HOLLYWOOD KIZINIZ TARAFINDAN ÇEKİLMİŞTİR" yazılıydı.

Fotoğrafları karıştırdım ve ne olduklarını anlayınca şişeden bir yuduma daha ihtiyaç duydum. Linda Gray'le onu öldüren adamın fotoğraflarıydı bunlar. "Yüce Tanrım, Erin, bunlar gazete kesiği değil. Nereden ele geçirdin bu fotoğrafları?"

"Brenda Rafferty. Onu biraz yağlamam, bütün Hollywood Kızları'na ne kadar iyi annelik ettiğini söylemem gerekti, ama sonunda beni hayal kırıklığına uğratmadı. Elindekiler, Brenda'nın özel dosyalarındaki negatiflerden basılmış yeni fotoğraflar. İlginç bir şey göstereyim mi, Dev? Kızın saçındakine bak."

"Evet." *Saç bandı*, demişti Bayan Shoplaw. *Mavi bir saç bandı.*

"Brenda, gazetelere dağıtılan fotoğraflarda saç bandının silindiğini söyledi. Adamı mıhlamalarına yardımı dokunacağını düşünmüşler ama olmamış işte."

"Ee, seni huzursuz eden ne?"

Fotoğrafların hepsinin, hatta Gray'le yanındaki adamın yalnızca arkadan geçerken göründükleri, kızın ancak kolsuz bluzuyla saç bandından, adamın da beyzbol şapkasıyla koyu renk güneş gözlüklerinden tanınabildikleri fotoğrafların bile beni huzursuz ettiğini itiraf ediyorum. Linda Gray'le katili, fotoğrafların yalnızca ikisinde açık seçik belirgindiler. Bunların ilkinde Dönen Fincanlar'daydılar, adamın eli rahatça kızın kalçasının kıvrımına

yerleşmişti. İkincisinde, destenin en iyisi olan fotoğraftaysa, Annie Oakley Atış Poligonu'ndaydılar. Ne var ki adamın yüzü iki fotoğrafta da tam olarak seçilemiyordu. Caddede onu tanımadan yanından geçip gidebilirdim.

Erin Dönen Fincanlar fotoğrafını aldı. "Adamın eline bak."

"Evet, dövmesi var. Görüyorum. Bayan S. de söylemişti zaten. Sence ne dövmesi? Kartal? Şahin?"

"Bence kartal ama bunun önemi yok."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Claudine Sharp konusuna döneceğimi söylemiştim, hatırladın mı? Kentteki sinema salonunda Arabistanlı Lawrence filmi sırasında boğazı kesilerek öldürülen genç bir kadın, Rocky Mount gibi küçük bir kentte çok büyük haberdi. *Telegram* hikâyeyi neredeyse bir ay boyunca işledi. Polislerin elinde tek bir ipucu vardı, Dev. Claudine'in liseden bir arkadaşı, kıza sinemanın büfesinde rastlamış ve selam vermiş. Claudine de hemen merhaba diye cevaplamış. Bu arkadaş, Claudine'in yanında beyzbol şapkalı ve güneş gözlüklü bir adam olduğunu, ama bu adam yaşça çok daha büyük olduğundan onun Claudine'e eşlik ettiğini aklına bile getirmediğini söylemiş. Adamı fark etmesinin tek sebebi, sinemada güneş gözlüğü takmasıymış. Bir de elinde dövme olması."

"Kuş."

"Hayır, Dev. Bir Kıptî haçı. Şunun gibi." Bir fotokopi sayfası daha çıkarıp bana gösterdi. "Kız polislere ilk bakışta dövmeyi Nazi işareti gibi bir şey zannettiğini söylemiş."

Haça baktım. Zarifti ama kuşa benzeyen hiçbir yönü yoktu. Sonunda, "İki dövmesi var. İki elinde birer tane," dedim.

Erin başını sallayarak Dönen Fincanlar fotoğrafını bana verdi. "Kuş hangi elde?"

Adam Linda Gray'in solunda duruyor, kızın beline sarılıyordu. Eli kalçasındaydı...

"Sağda."

"Evet. Ama sinemada adamı gören kız da dövmenin sağ elde olduğunu söylemiş."

Bunu bir tarttım. "Hata yapmış, o kadar. Görgü şahitleri böyle şeyleri hep yapar."

"Tabii yaparlar. Babam bu konuda bütün gün nutuk atabilir. Ama bak, Dev. Şuna bak."

Atış poligonundaki fotoğrafı bana verdi. Hepsinin en iyisi bu fotoğraftı, çünkü bunda yalnızca arkadan geçip gitmiyorlardı. Oralarda gezinen bir Hollywood Kızı onları görmüş, şirin bir pozlarını yakalayıp satış yapma umuduyla fotoğraflarını çekmişti. Ne var ki adam Hollywood Kızı'nı başından savmıştı. *Hem de kabaca*, demişti Bayan Shoplaw. Bu da aklıma, ev sahibemin fotoğrafı nasıl tarif ettiğini getirdi. *Adam kıza iyice sokulmuş, erkeklerin her zaman yaptığı gibi ona tüfeği nasıl tutacağını gösteriyor. Kalçaları birbirine yaslı.* Bayan Shoplaw'ın anlattığı fotoğraf, küçük noktacıklardan oluşan bulanık bir gazete fotoğrafıydı. Benim elimdekiyse orijinaldi. O kadar keskin ve netti ki, neredeyse içine dalıp Linda Gray'i uyarabileceğimi hissediyordum. Adam kıza sokulmuştu, eli saçma atan 22'liğin kabzasında, nişan alması için Linda'ya yardım ediyordu.

Sol eliydi. Üstünde dövme filan yoktu.

Erin, "Gördün, değil mi?" dedi.

"Görecek bir şey yok ki."

"Mesele de o ya, Dev. Mesele tam da o."

"İki farklı adam mıydı yani? Elinde haç olan Claudine Sharp'ı öldürdü, bir başkası, elinde kuş dövmesi olan da Linda Gray'i mi öldürdü? Bu, pek olası görünmüyor."

"Kesinlikle aynı fikirdeyim."

"Ee, ne demeye çalışıyorsun yani?"

"Fotoğrafların birinde bir şey gördüğümü düşündüm, o nedenle hem baskıyı hem de negatifi Phil Hendron adlı bir lisansüstü öğrencisine götürdüm. Phil karanlık oda konusunda dâhidir, resmen Bard'ın Fotoğrafçılık bölümünde yaşar. Şu kullandığımız hantal körüklü makineler var ya?"

"Evet."

"Aslında genel olarak gösteriş amaçlı seçilmişler. Eski moda makineler taşıyan sevimli kızlar, anlarsın ya. Halbuki Phil makinelerin esasen şahane şeyler olduğunu söylüyor. Negatiflerle bir sürü şey yapabilirsin. Mesela..."

Dönen Fincanlar fotoğrafının büyütülmüş bir versiyonunu uzattı. Hollywood Kızı'nın hedefi aralarında yeni yeni yürüyen bir çocuk olan genç bir çiftti ama bu büyütülmüş resimde onlar ortada yoktu neredeyse. Linda Gray ve ölüm saçan flörtü görüntünün ortasına yerleşmişlerdi.

"Eline bak, Dev. Dövmeye bak!"

Kaşlarımı çatarak dediğini yaptım. "Seçmek biraz zor," diye şikâyet ediyordum. "El, diğer kısımlara göre daha bulanık."

"Hiç sanmam."

Bu defa fotoğrafı gözlerime iyice yaklaştırdım. "Bu... Tanrım, Erin. Mürekkep mi? Mürekkep akmış mı? Akmış mı?"

Zaferle gülümsedi. "Temmuz 1969. Sıcak bir güney akşamı. Herkes zırıl zırıl terliyordu herhalde. Bana inanmıyorsan, diğer fotoğraflara bak ve ter halkalarını gör. Üstelik, adamı terletecek bir şey vardı zaten. Cinayet tasarlıyordu. Hem de gözü pek bir cinayet."

"Vay anasını. Korsan Pete," dedim.

Erin işaret parmağını bana doğru salladı. "Tam üstüne bastın."

Korsan Pete, Atla ve Sıçra'nın hemen dışındaki hediyelik eşya dükkânıydı. Çatısında kurukafalı bir korsan bayrağını gururla dal-

galandırırdı. İçeride her zamanki şeyleri bulabilirdiniz, tişörtler, kahve kupaları, plaj havluları, hatta çocuğunuz kendisininkini evde unuttuysa mayolar. Her şeyin üstünde Eğlence Parkı logosu basılıydı. Ayrıca, çeşit çeşit sahte dövme bulabileceğiniz bir de tezgâh vardı. Dövmeler çıkartma olarak satılıyordu. Kendiniz yapıştıramayacaksanız, Korsan Pete veya çaylak yardakçılarından biri küçük bir ek ücret karşılığında size yardım ediyordu.

Erin başını sallıyordu. "Dövmeyi Korsan'da yaptırdığını zannetmem, o kadarı çok aptalca olurdu ve bu adam hiç aptal değil. Öte yandan, elindekinin gerçek dövme olmadığından yüzde yüz eminim. Tıpkı Rocky Mount sinemasında o kızın gördüğü Kıptî haçının gerçek olmadığı gibi." Öne eğilerek kolumu yakaladı. "Ne düşündüğümü söyleyeyim mi? Bence dövme yaptırıyor, çünkü o zaman dikkatler oraya yöneliyor. İnsanlar dövmeyi fark ediyorlar ve geri kalan her şey..." Bard'daki arkadaşı büyütmeden önce bu fotoğrafın konusu olan belirsiz şekillere parmağıyla vurdu.

"Adamla ilgili her şey geri plana düşüp soluklaşıyor," dedim.

"Aynen. Sonra dövmeyi yıkayıp çıkarıyor, bitti gitti."

"Polisler bunun farkında mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Onlara söyleyebilirsin, okula dönüyorum, ben yapamam ama bu saatten sonra umurlarında olur mu bilmem."

Fotoğrafları tekrar karıştırdım. Erin'in gerçekten bir şey keşfetmiş olduğundan şüphem yoktu, ama bu keşfin Korku Tüneli Katili'nin yakalanmasının doğrudan sebebi olacağından gerçekten şüpheliydim. Öte yandan, fotoğraflarda bir şey daha vardı. Bir şey. Bazen bir şey dilinizin ucuna kadar gelir ama bir türlü çıkamaz ya? İşte, tam bunun gibi bir şey.

"Linda Gray'den sonra bu beş ya da Eva Longbottom'ı saymazsak dört cinayete benzer cinayetler olmuş mu? Kontrol ettin mi?"

"Etmeye çalıştım," dedi. "Kısacası hayır, olduğunu sanmıyorum ama emin de olamıyorum. Yaklaşık, daha doğrusu en az elli genç kız ve kadın cinayeti hakkında haberler okudum ama parametrelere uyanına rastlamadım." Parmaklarıyla parametreleri saydı. "Daima yazın. Daima kimsenin tanımadığı, yaşça büyük bir adamla buluşmanın sonunda, daima boğazı kesilerek. Ve daima bir çeşit karnaval bağlant—"

"Merhaba çocuklar."

İrkilerek başımızı kaldırdık. Fred Dean'di. Bugün bir golf tişörtüyle parlak kırmızı bir golf pantolonu giymiş, siperinin üstüne altın rengi iplikle HEAVEN'S BAY ŞEHİR KULÜBÜ yazısı işlenmiş uzun vizörlü bir kep takmıştı. Onu takım elbiseyle, rahatlığın kravatını aşağıya çekip markalı gömleğinin ilk düğmesini açmak demek olduğu kılıklarla görmeye çok daha fazla alışkındım. Golf sahasına gitmek üzere giyinmiş halde, olmadığı kadar genç görünüyordu. Tabii şakaklarındaki kırlaşmaya başlamış tutamlar sayılmazsa.

Erin ayağa kalkarak, "Merhaba Bay Dean," dedi. Bir eliyle hâlâ kâğıtların çoğuyla fotoğraflarının bir kısmını tutuyordu; dosya da diğer elindeydi. "Beni hatırlayıp hatırlamadığınızı bilmiyorum..."

Adam yanımıza yaklaşarak, "Elbette hatırlıyorum," dedi. "Bir Hollywood Kızı'nı asla unutmam, ama bazen isimlerinizi karıştırıyorum. Sen Ashley ya da Jerri olabilir misin?"

Erin gülümsedi, kâğıtlarını dosyaya koyup dosyayı da elime tutuşturdu. Ben de hâlâ elimde duran fotoğrafları yığına ekledim. "Ben Erin."

"Tabii ya. Erin Cook." Adam bana göz kırptı, bu da onu eski moda golf pantolonu giymiş olarak görmekten çok daha acayipti. "Genç hanımlar konusunda kusursuz bir zevkin var, Jonesy."

"Gerçekten de öyle," dedim. Erin'in aslında Tom Keneddy'nin

kız arkadaşı olduğunu Fred Dean'e açıklamak, gereğinden fazla karışıklık yaratacaktı. Adam Tom Kennedy'i işveli yeşil bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabılarla görmediğinden muhtemelen zaten hatırlamayacaktı.

"Muhasebe defterlerini almaya uğramıştım. Üç aylık vergi denetimi dönemi geliyor. İnsanı arka nahiyesinin üstünde oturtmazlar yani. Mezun ziyareti hoşuna gitti mi Erin?"

"Evet efendim, hem de çok."

"Seneye yine burada çalışacak mısın?"

Erin bu soru karşısında biraz huzursuz göründüyse de cesaretle gerçeği söyledi. "Sanmıyorum."

"Öyle olsun bakalım, ama fikrini değiştirirsen eminim Brenda Rafferty sana bir yer ayarlayabilir." Dikkatini bana yöneltti. "Parka getirmeyi düşündüğün şu çocuk, Jonesy. Annesiyle bir tarih kararlaştırdınız mı?"

"Salı. Yağmur yağarsa da çarşamba ya da perşembe günü. Çocuk yağmurda dışarıda kalamaz."

Erin meraklı gözlerle bana bakıyordu.

Fred, "Salıdan şaşmamanı tavsiye ederim," dedi. "Sahile yaklaşan bir fırtına var. Şükürler olsun ki kasırga değil, ama tropik bir karmaşa işte. Meteoroloji bardaktan boşanırcasına yağmur ve çok şiddetli rüzgâr olacağını söylüyor. Çarşamba sabahının ortalarında başlayacakmış."

"Tamam," dedim. "Uyarın için teşekkür ederim."

"Seni yeniden görmek güzeldi, Erin." Kepinin kenarına dokundu ve avluya doğru hızlı adımlarla yürüyüşüne kaldığı yerden devam etti.

Erin, onun gözden kaybolmasını bekledikten sonra bir kıkırdama krizine girdi. "Pantolonu. Ah, o pantolonu gördün mü?"

"Evet," dedim. "Epey çılgınca." *Pantolonuna gülersem ne olayım*, diye düşündüm. *Ya da Fred'e*. Lane'in anlattıklarına

bakılırsa, Fred Dean Eğlence Parkı'nı eklem yerlerini tükürükle yapıştırıp paket ipiyle bağlayarak ve muhasebe defterinde sihirbazlık yaparak ayakta tutuyordu. Durum böyleyken, istediği golf pantolonunu giyebilirdi bence. Hem en azından kareli pantolon giymemişti, o da bir şeydi.

"Parka çocuk getirme meselesi de ne?"

"Uzun hikâye," dedim. "Dönüş yolunda anlatırım."

Öyle de yaptım. Erin'e hikâyenin alçakgönüllülük konusunda uzmanlık eğitimi alan izci versiyonunu anlatıp, hastanedeki korkunç tartışmadan hiç bahsetmedim. Kız sözümü kesmeden dinledi ve tam sahilden yukarı çıkan merdivenlere vardığımız sırada tek bir soru sordu. "Bana doğruyu söyle, Dev. Anne fıstık mı?"

İnsanlar bunu sorup duruyorlardı.

O gece Erin'le Tom, yaz boyunca izin gecelerinin çoğunda gittikleri caz müzik çalan birahane Sörfçü Joe'ya gittiler. Tom beni de davet etti ama bir çiftin yanındaki üçüncüyü pek de iyi anmayan o eski söze kulak verdim ve gitmedim. Ayrıca eski, gürültülü ve eğlenceli ortamı bulabileceklerinden de şüpheliydim. Heaven's Bay gibi bir kentte, temmuzla ekim arasında büyük fark olur. Üstlendiğim ağabeylik rolü çerçevesinde, bunu onlara söyledim de.

Tom, "Anlamıyorsun, Dev," dedi. "Erin'le oraya eğlence aramaya gitmiyoruz, kendimiz eğlenceyiz zaten. Geçen yaz öğrendik bunu."

Yine de erken bir saatte merdivenlerden çıktıklarını duydum, seslerine bakılırsa neredeyse ayıktılar. Tabii fısıldaşmalar ve bastırılmış kahkahalar vardı, bu da kendimi biraz yalnız hissetmeme yol açtı. Wendy'yi değil, herhangi birini istiyordum yanımda. Şimdi geriye bakınca, sanırım bu bile bir ilerlemeymiş.

Onlar dışarıdayken Erin'in notlarını okumuş ama yeni hiçbir şey bulamamıştım. On beş dakika sonra notları bir tarafa bırakıp fotoğraflara döndüm. "EĞLENCE PARKI HOLLYWOOD KIZINIZ TARAFINDAN ÇEKİLMİŞ" keskin siyah-beyaz görüntüler. Önce resimleri yalnızca şöyle bir karıştırdım ama sonra yere oturup hepsini bir kare oluşturacak biçimde önüme yaydım ve bir oraya bir buraya itmeye başladım. Yapboz parçalarını birleştirmeye çalışan biri gibi. Galiba yapmaya çalıştığım şey de tam olarak buydu.

Erin, karnaval bağlantılarından ve aslında dövme olmayan dövmelerden rahatsız olmuştu. Bu noktalar beni de rahatsız ediyordu ama bir şey daha vardı. Sinir bozucuydu, çünkü tam gözümün önünde olduğunu hissediyordum. Sonunda ikisi hariç bütün fotoğrafları yeniden dosyaya tıktım. İki anahtar resmi dışarıda bırakmıştım. Bu ikisini havaya kaldırıp önce birini, sonra ötekini inceledim.

Linda Gray'le katili Dönen Fincanlar'daki kuyrukta bekliyorlar.

Linda Gray'le katili atış poligonundalar.

Allah'ın cezası dövmeyi unut, dedim kendi kendime. *Mesele dövme değil. Başka bir şey var.*

Başka ne olabilirdi ki? Güneş gözlükleri gözlerini maskeliyordu. Keçi sakalı yüzünün alt tarafını örtüyor, beyzbol şapkasının hafifçe eğik siperliği de alnına ve kaşlarına gölgeler düşürüyordu. Şapkanın üstünde, Güney Carolina'nın ikinci lig takımlarından Mudcats'in sembolü olan büyük bir C harfinin içinden bakan bir kedi balığı vardı. Mevsimin en civcivli zamanında lunaparkta her gün düzinelerce Mudcat kepi görülürdü, hatta bunlara köpek kepi yerine balık kepi diyen bir sürü insan vardı. Aşağılık herif daha belirsiz bir şapkayı arasa da bulamazdı, zaten seçimini buna göre yaptığından emindim.

Dönen Fincanlar'dan atış poligonuna, atış poligonundan Dö-

nen Fincanlar'a, bir o fotoğrafa, bir öbürüne bakıp durdum. Sonunda onları da dosyaya tıkıp dosyayı da küçük masama fırlattım. Tom'la Erin'in döndüklerini duyana dek de kitap okudum, sonra da gidip yattım.

Belki sabah bulurum, diye düşündüm. *Uyanıp, "Hay aksi, tabii ya," derim.*

Kıyıya vuran dalgaların sesi beni uykunun koynuna yuvarladı. Rüyamda Annie ve Mike'la kumsalda olduğumu gördüm. Annie ve ben ayaklarımız suların içinde, kollarımızı birbirimize dolamış duruyor, uçurtmasını uçuran Mike'ı seyrediyorduk. Çocuk makaradan ip boşaltıyor, sonra da ipin peşinden koşuyordu. Bunu yapabiliyordu, çünkü bir şeyi yoktu. İyiydi. Duschenne kas distrofisiyle ilgili o saçmalıkları rüyamda görmüştüm, o kadar.

Güneşliği indirmeyi unuttuğum için erkenden uyandım. Dosyanın yanına gittim, o iki fotoğrafı çıkarıp günün ilk ışığında onlara baktım. Cevabı göreceğimden emindim.

Ama görmedim.

Tom ve Erin, tarifelerin yakaladığı uyum sayesinde New Jersey'den Kuzey Carolina'ya beraber gelebilmişlerdi ama tren tarifeleri söz konusu olduğunda uyum genel bir kural değil, bir istisnadır. Pazar günü birlikte yapabildikleri tek yolculuk, Heaven's Bay'den Wilmington'a benim Ford'umla gitmeleri oldu. Erin'in New York'un kuzeyine ve oradan da Annandale-on-Hudson'a giden treni, Tom'u New Jersey'e taşıyacak olan Sahil Ekspresi'nden iki saat önce hareket ediyordu.

Erin'in cebine bir çek tıkıştırdım. "Kütüphaneler arası ödünç verme paralarıyla şehirlerarası telefon için."

Çeki çıkarıp üstünde yazılı tutara baktıktan sonra, geri vermeye çalıştı. "Seksen dolar çok fazla, Dev."

"Bulduklarin düşünülünce, az bile. Al şu çeki, Komiser Kolombo."

Güldü ve çeki tekrar cebine koyup bana bir veda öpücüğü verdi. Çabucak verilen bir kardeş öpücüğüydü, yaz sonundaki o akşam paylaştığımız öpücüğe hiç benzemiyordu. Tom'un kollarındaysa hatırı sayılır derecede çok kaldı; Tom'un Batı Pennsylvania'daki annesiyle babasının evinde geçirilecek Şükran Günü için sözler verildi. Onun Erin'i bırakmak istemediğini anlıyordum, ama hoparlörlerden Richmond, Baltimore, Wilkes-Barre ve kuzey istasyonları için son çağrı yapılınca sonunda bıraktı.

Erin gidince, Tom'la birlikte caddenin karşısına geçtik ve pek de fena sayılmayacak bir kafeteryada erken bir akşam yemeği yedik. Tatlı menüsünü incelemeye dalmıştım ki, Tom boğazını temizleyerek, "Dinle, Dev," dedi.

Sesindeki bir şey hemen başımı kaldırmama neden oldu. Tom'un yanakları her zamankinden de çok kızarmıştı. Menüyü masaya bıraktım.

"Erin'e yaptırdıkların... Bence buna bir son verilmesi gerek. Hem rahatsız oluyor hem de son zamanlarda derslerini ihmal etmeye başladı." Güldü, camdan dışarı, tren istasyonunun hayhuyuna baktı, sonra yeniden bana döndü. "Erkek arkadaşı gibi değil de babası gibi konuştum, değil mi?"

"Endişelenmişsin, hepsi bu. Onu önemsiyorsun."

"Önemsemek mi? Ahbap, sırılsıklam âşığım. Hayatımdaki en önemli şey Erin. Ama şimdi söylediklerimin sebebi kıskançlık değil. Öyle bir fikre kapılma sakın. Mesele şu, Erin okul değiştirecekse ve o arada burslarından olmak istemiyorsa, notlarının düşmesine izin veremez. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Evet, anlıyordum. Tom göremese de anladığım bir şey daha

vardı. Arkadaşım sevgilisinin Eğlence Parkı'ndan hem fiziksel hem de zihinsel olarak mümkün olduğunca uzaklaşmasını istiyordu, çünkü lunaparkta Tom'un başına anlayamadığı bir şey gelmişti. Anlamak da istemiyordu zaten, bu da benim gözümde biraz aptal durumuna düşmesine yol açıyordu. İçimde yeniden o acı kıskançlık dalgası dolaştı ve midemin sindirmeye çalıştığı yiyeceklerin çevresinde yumruk gibi kapanmasına sebep oldu.

Sonra gülümsedim. Size yalan söylemeyeceğim, bunun için epeyce çaba harcamam gerekti. "Mesaj alınmıştır," dedim. "Küçük araştırma projemiz benim açımdan burada sona erdi. Yani rahatlayabilirsin, Thomas. Dehşet Evi'nde olan şey hakkında kafa yormayı bırakabilirsin. Orada gördüğün şey hakkında."

"İyi. Hâlâ dostuz, değil mi?"

Elimi masanın karşı tarafına uzattım. "Sonuna kadar."

El sıkıştık.

Wiggle-Waggle Köyü'nün Hikâye Sahnesi'nin üç dekoru vardı. Beyaz Atlı Prens'in Şatosu, Jack'in Sihirli Fasulyeleri ve Carolina Çarkı'nı kırmızı neon ışıklarıyla çerçevelenmiş halde gösteren yıldızlı bir gece. Üç dekor da yaz boyunca güneşten solmuştu. Pazartesi sabahı Wiggle-Waggle'ın küçük kulisinde durmuş, dekorlara rötuş yapmakla (ve hepsinin içine etmemeyi ummakla) meşgul olduğum sırada, yarı zamanlı temizlik işçilerinden biri Fred Dean'den bir mesaj getirdi. Yöneticinin ofisinde bekleniyordum.

İçimde bir huzursuzlukla gittim. Acaba cumartesi günü Erin'i lunaparka getirdiğim için fırça mı yiyecektim? Fred'in takım elbiselerinden birini ya da eğlenceli golf kıyafetini değil, solmuş bir kot pantolonla, aynı derecede solmuş ve kısa kollarıysa kaslarını sergileyecek şekilde kıvrılmış bir Eğlence Parkı tişörtü giydiğini

görünce şaşırdım. Alnına şal desenli bir ter bandı takmıştı. Muhasebeciye de, lunaparkın personel müdürüne de benzemiyordu. Oyuncakları işletenlerden biri gibiydi.

Şaşkınlığımı fark ederek gülümsedi. "Kıyafetimi beğendin mi? Açıkçası ben beğeniyorum. Ta 50'lerde, ortabatıdaki Blitz Kardeşler gösterisinde çalıştığım sırada böyle giyinirdim. Annem Blizt'lere aldırmazdı ama babam onlar yüzünden dehşete düşerdi. Hem de karnaval karnaval gezdiği halde."

"Biliyorum," dedim.

Kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Laflar nasıl da yayılıyor, değil mi? Neyse, bu öğleden sonra yapacak çok iş var."

"Bana liste vermen yeterli. Wiggle-Waggle dekorlarını boyamayı bitirmek üzerey–"

"Kesinlikle olmaz, Jonesy. Bugün öğle vakti işten çıkıyorsun, yarın sabah dokuzda misafirlerinle buraya gelene dek bir daha yüzünü görmek istemiyorum. Maaşın konusunda da kaygılanma, kaçırdığın saatlerin ücretinden kesilmemesini sağlayacağım."

"Neler oluyor, Fred?"

Yorumlayamadığım bir şekilde gülümsedi. "Görürsün. Sürpriz."

O pazartesi günü hava sıcak ve güneşliydi. Heaven's Bay'e doğru yürüdüğüm sırada Annie'yle Mike yürüme yolunun ucunda öğle yemeği yiyorlardı. Milo beni gördü ve karşılamak için koşturdu.

Mike, "Dev!" diye seslendi. "Gel de bir sandviç ye. Bir sürü sandviçimiz var."

"Hayır, gerçekten gitmem—"

Annie, "Israr ediyoruz," dedi, sonra alnı kırıştı. "Tabii hasta falan değilsen. Mike'ın mikrop almasını istemem"

"İyiyim, sadece eve erken gönderildim. Bay Dean, kendisi patronum olur, sebebini söylemedi. Sürprizmiş. Herhalde yarınla bir ilgisi var." Annie'ye biraz endişeli bakışlarla baktım. "Yarınki programımız geçerli, değil mi?"

"Evet," dedi. "Teslim oldum mu olurum. Yalnız... Onu yormayalım. Tamam mı, Dev?"

Mike, "Anne," dedi.

Annie ona hiç aldırış etmedi. "Tamam mı?"

"Tamam hanımefendi." Gelgelelim Fred Dean'in tam eski bir kurt karnavalcı gibi giyinip normalde hiç belli olmayan o kasları sergilemesi beni huzursuz etmişti. Mike'ın sağlık durumunun ne kadar kırılgan olduğunu adama yeterince anlatabilmiş miydim acaba? Öyle sanıyordum ama...

"O zaman gel de bir sandviç ye," dedi Annie. "Yumurta salatası sever misin?"

Pazartesi gecesi iyi uyuyamadım. Fred'in bahsettiği tropik fırtınanın vaktinden önce buraya ulaşacağına ve Mike'ın lunapark gezisini iptal ettireceğine emindim ama salı günü bulutsuz bir şafak söktü. Sessizce salona indim ve altı kırk beş hava raporunu yakalamak için televizyonu açtım. Fırtına hâlâ yaklaşıyordu ama bugün onu yalnızca Florida'nın sahil şeridiyle Georgia'da yaşayanlar hissedecekti. Bay Easterbrook'un şosonlarını bavuluna koymuş olduğunu umdum.

Bayan Shoplaw mutfaktan kafasını uzatarak, "Erkencisin," dedi. "Jambonlu omlet yapıyordum. Gel de biraz ye."

"Pek aç değilim, Bayan S."

"Saçmalama. Hâlâ büyüme çağında bir delikanlısın, Devin. Yemek yemen lazım. Erin bugünkü planlarını anlattı bana. Bence harika bir şey yapıyorsun. Her şey yolunda gidecek."

"Haklı çıkarsınız umarım," dedim ama iş giysileri içindeki Fred Dean bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Beni eve erken gönderen Fred. Bir sürpriz planlayan Fred.

Bir gün önceki öğle yemeği sırasında planlarımızı yapmıştık. Salı sabahı saat sekizde eski arabamı Victoria tarzı büyük yeşil evin araba yoluna soktuğumda, Annie'yle Mike hazırdı. Milo da öyle.

Pazartesi günü Mike, "Onu da getirmemize bir şey demeyeceklerine emin misin?" diye sormuştu. "Sorun çıkmasını istemiyorum."

"Eğlence Parkı'nda rehber köpeklere izin verilir," diye cevap vermiştim. "Milo da rehber köpek olacak. Değil mi Milo?"

Milo başını kaldırmıştı. Anlaşılan rehber köpek kavramından haberi yoktu.

Bugün Mike kocaman, şıngırtılı bacak desteklerini takmıştı. Pikaba binmesine yardım etmek için harekete geçtim ama bir el hareketiyle beni savuşturup arabaya kendisi bindi. Bunu yapmak için çok çaba harcaması gerekti. Öksürük krizine tutulacağını sandım ama öyle bir şey olmadı. Çocuk resmen heyecandan kabına sığamıyordu. Kovboy paçalı kot pantolonuyla olmayacak derecede uzun bacaklı görünen Annie, pikabın anahtarlarını bana uzatarak, "Sen kullan," dedi ve sesini Mike'ın duymaması için alçaltarak, "Ben kullanamayacak kadar gerginim," diye ekledi.

Ben de gergindim. Ne de olsa kadını buna ben zorlamıştım. Tamam, Mike da bana yardım etmişti ama yetişkin olan bendim. İşler yolunda gitmezse, sorumlusu ben olacaktım. Pek dua eden biri değildim ama Mike'ın koltuk değnekleriyle tekerlekli

sandalyesini pikabın arkasına yüklerken, bir aksilik çıkmaması için yukarıya bir dua yolladım. Sonra araba yolundan geri geri çıktım, Kumsal Yolu'na döndüm ve "ÇOCUKLARINIZI EĞLENCE PARKI'NA GETİRİN, HAYATLARINI YAŞASINLAR!" yazılı tabelanın yanından geçtim.

Annie yolcu koltuğunda oturuyordu. O ekim sabahında, solmuş kot pantolonu, ince kazağı ve mavi bir kurdele parçasıyla bağlanmış saçlarıyla her zamankinden güzel göründüğünü düşündüm.

"Teşekkür ederiz, Dev," dedi. "Tek isteğim, doğru seçimi yapmış olmamız."

"Yaptık," dedim. Sesimin hissettiğimden fazla kendinden emin çıkmasına çalışmıştım, çünkü artık anlaşmış ve bu işe kalkışmışken, şüphelerim vardı.

Eğlence Parkı tabelasının ışıkları yanıyordu. İlk fark ettiğim bu oldu. İkincisi de yaz mevsiminin neşeli müziğinin hoparlörlerden yayıldığı. 60'ların sonlarıyla 70'lerin başlarının hit şarkılarından oluşan bir ses gösterisi. Park A'daki engellilere ayrılmış yerlerden birine park etmeyi düşünmüştüm, orası girişten ancak on beş metre kadar uzaktı. Düşündüğümü yapamadan, Fred Dean açık kapıdan dışarı çıkarak ilerlememizi işaret etti. Bugün rasgele bir takım değil, önemli şahsiyet turunu hak eden bir ünlünün yolunun lunaparka düştüğü zamanlara sakladığı üç parçalı takımını giymişti. Takım elbiseyi daha önce görmüştüm ama eskiden sinemalarda film öncesi gösterilen haber bültenlerinde politikacıların taktıklarına benzeyen siyah ipek silindir şapkayı ilk defa görüyordum.

Annie, "Bunlar her zamanki şeyler mi?" diye sordu.

"Tabii," dedim biraz eğlenerek. Aslında hiçbir şey her zamanki gibi değildi.

Kapıdan geçip Eğlence Parkı Bulvarı'na girdim ve Wiggle-Waggle Köyü'nün dışına, bir zamanlar Howie olarak ilk turumdan sonra Bay Easterbrook'la oturduğum bankın yanına park ettim.

Mike pikaptan bindiği gibi inmek istedi: Kendi başına. Dengesini kaybederse yakalamaya hazır şekilde yanında durdum, o arada Annie de tekerlekli sandalyeyi çıkardı. Milo ayaklarımın dibinde oturmuş, kuyruğuyla yeri dövüyordu. Kulakları havada, gözleri ışıl ışıldı.

Annie tekerlekli sandalyeyi açarken, Fred bir tıraş losyonu bulutu içinde yaklaştı. Nasıl desem... Göz alıyordu. Gerçekten bunu başka bir şekilde tarif etmeye imkân yok. Şapkasını çıkardı, eğilerek Annie'ye selam verdi, sonra elini uzattı. "Siz Mike'ın annesi olmalısınız." Unutmayın, o zamanlar evli olmayan kadınlara "bayan" diye hitap edilmesi pek yaygın değildi, o nedenle her ne kadar gergin olsam da Fred'in bu hitap ikilemini aşmaktaki ustalığına hayran olmaktan kendimi alamadım.

"Öyleyim," diye cevap verdi Annie. Fred'in kibarlığı veya kendisi lunapark rahatlığında giyinmişken adamın devlet protokolüne uygun düşen şıklığı karşısında mı bocalamıştı bilmiyorum, ama bocaladığı kesindi. Yine de uzatılan eli sıktı. "Bu genç adam da..."

"Michael." Çelik desteklerinin içinde orada duran, gözleri kocaman açılmış çocuğa elini uzattı. "Buraya geldiğiniz için teşekkür ederiz."

"Rica ederim... Yani, esas ben teşekkür ederim demek istemiştim. Bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim." Fred'in elini sıktı. "Burası amma da büyükmüş."

Pek öyle sayılmazdı. Büyük olan asıl Disneyland'dir. Tabii hayatında hiç lunaparka gitmemiş on yaşındaki bir çocuğa burası da çok büyük görünüyordu mutlaka. Bir an için parkı onun gözleriy-

le, ilk defa görüyormuş gibi gördüm ve Mike'ı buraya getirmeye ilişkin şüphelerim dağılmaya başladı.

Fred, Ross ailesinin üçüncü üyesini incelemek üzere eğildi, elleri dizlerindeydi. "Ve sen de Milo'sun!"

Milo havladı.

"Evet," dedi Fred. "Seninle tanıştığıma da aynı derecede memnun oldum." Elini uzatıp Milo'nun patisini kaldırmasını bekledi, köpek bekleneni yapınca da onunla tokalaştı.

Annie, "Köpeğimizin adını nereden bildiniz?" diye sordu. "Dev mi söyledi?"

Fred gülümseyerek doğruldu. "Söylemedi. Biliyorum, çünkü burası sihirli bir yer, hayatım. Mesela..." Boş ellerini Annie'ye gösterdikten sonra arkasına sakladı. "Sağ mı sol mu?"

Annie de oyuna katıldı. "Sol."

Fred sol elini çıkardı, boştu.

Annie gülümseyerek gözlerini devirdi. "Tamam, sağ."

Bu defa Fred bir düzine gül çıkardı. Sahici güller. Annie'nin de, Mike'ın da soluğu kesildi. Aradan bunca yıl geçtikten sonra Fred'in bu numarayı nasıl yaptığına dair hiçbir fikrim yok.

"Eğlence Parkı çocuklar içindir hayatım, Mike da bugün buradaki tek çocuk olduğuna göre, lunapark ona ait. Öte yandan, bunlar senin."

Annie sanki bir rüyadaymış gibi gülleri aldı, yüzünü çiçeklere gömüp tatlı kırmızı tozlarının kokusunu içine çekti.

"Ben bunları pikaba koyayım," dedim.

Annie çiçekleri bir kez daha kucakladıktan sonra bana uzattı.

"Mike," dedi Fred. "Burada ne sattığımızı biliyor musun?"

Mike kararsız göründü. "Oyun mu? Oyun ve turlar mı?"

"Eğlence satıyoruz. Biraz eğlenelim mi, ne dersin?"

Mike'ın (ve tabii Annie'nin de) lunaparkta geçirdiği günü dün gibi hatırlıyorum, ama o gün hissettiklerimi anlatmak ve bunun Wendy Keegan'ın kalbimin ve duygularımın üzerinde hâlâ kalmış olan son etkisini nasıl ortadan kaldırabileceğimi açıklamak için benden çok daha yetenekli bir yazar gerekir. Tek söyleyebileceğim, zaten bildiğiniz bir şey. Bazı günler hazinedir. Sayıları fazla olmasa da, bence her yaşamda birkaç benzer gün var. Bu da benimkilerden biriydi. Ne zaman hüzünlensem, ne zaman hayat fazla üstüme gelse ve her şey adi ve ucuz görünse, sırf kendime hayatın her zaman acımasız bir oyun olmadığını hatırlatmak için de olsa, o güne dönerim. Bazen ödüller gerçektir. Değerlidir.

Elbette oyuncakların hepsi çalışmıyordu, ama bunda bir sorun yoktu, zaten çoğu Mike'ın binebileceği türden şeyler değildi. Yine de o sabah lunaparkın yarıdan fazlası açıktı. Işıklar, müzik, hatta pavyonlardan bazıları. Yarım düzine işçi görev başındaydı, patlamış mısır, patates kızartması, gazoz, pamuk helva ve Leziz Kuçu sosislileri satıyorlardı. Fred'le Lane'in bütün bunları tek bir öğleden sonrada nasıl başardıklarını anlayamıyordum ama başarmışlardı işte.

Turumuza Köy'den başladık. Lane, Çuf Çuf Wiggle'ın yanında bekliyordu. Melon şapkasının yerine kalıplı bir makinist kasketi takmıştı, ama onu da aynı tasasız açıyla yan yatırmıştı. Yatırmaz mı hiç? "Herkes binsin! Çocuklar pek sever bu turu, o yüzden atlayın, olsun sizin de tuzunuz kuru. Köpeklere beleş, annelere beleş, hey çocuk sen de benimle lokomotife yerleş!"

Mike'ı işaret etti, sonra lokomotifteki yolcu koltuğunu gösterdi. Mike sandalyesinden kalktı, koltuk değneklerini yerleştirdi ve yalpaladı. Annie ona doğru uzandı.

"Hayır anne. İyiyim. Yapabilirim."

Dengesini sağlayarak tangırtıyla Lane'in yanına doğru gitti (robot bacaklı gerçek bir çocuk) ve onun kendisini yolcu koltu-

ğuna yerleştirmesine izin verdi. "Düdüğü öttüren kordon bu mu? Çekebilir miyim?"

Lane, "Kordonun amacı o zaten," dedi. "Yalnız raylardaki domuzcuklara dikkat et. Buralarda bir kurt var, domuzcuklar kurttan ölesiye korkuyor."

Annie'yle ben vagonlardan birine bindik. Kadının gözleri parlıyordu, yanaklarında sırf ona ait güller alev alev açmıştı. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırmasına rağmen titremelerine engel olamıyordu.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet." Elimi aldı, parmaklarını benimkilere geçirdi ve neredeyse canımı acıtacak kadar sıktı. "Evet. Evet. Evet."

Lane, "Gösterge ışıkları yeşil!" diye bağırdı. "Onay ver Michael!"

"Verildi!"

"Raylarda neye dikkat edeceğiz?"

"Domuzcuklara!"

"Evlat, sıkı birisin. Herkes de bunu bilsin. Çek bir kere şu geveze ipi, yollar bekler bizi!"

Mike kordonu çekti. Düdük uludu. Milo havladı. Havalı frenler çufçufladı, tren harekete geçti.

ÇufÇuf Wiggle tam bir bebek gezisiydi, tamam mı? Köy'deki bütün oyuncaklar öyleydi zaten. Çoğunlukla üç ila yedi yaş arasındaki çocuklar için tasarlanmışlardı. Öte yandan Mike Ross'un, hele de bir önceki yıl geçirdiği zatürreeden sonra ne kadar nadir dışarı çıktığını; kaç gün boyunca, oyuncakların uğultusuyla sahilden gelen neşeli çığlıkları dinleyerek ve duyduklarının hiçbirini yapamayacağını bilerek annesiyle birlikte o yürüme yolunun ucunda oturduğunu unutmamalısınız. Onun yapabilecekleri ciğerleri iflas ederken nefes almaya çabalamak, bol bol öksürmek, destekle-

rin ve koltuk değneklerinin yardımıyla bile yürüme yetisini yavaş yavaş kaybetmek ve sonunda da pijamalarının altına bebek bezi bağlanmış, yüzüne de bir oksijen maskesi takılmış halde, öleceği yatakta yatmaktı.

Peri masallarını canlandıracak çaylaklar olmadan Wiggle-Waggle biraz ıssız görünüyordu ama Fred'le Lane bütün aletleri harekete geçirmişlerdi. Yerin altından bir buhar patlamasıyla fırlayan büyülü fasulye, şekerden evinin önünde kötü kötü gülen cadı, Çılgın Şapkacı'nın çay partisi, alt geçitlerden birinin altına saklanıp geçen trenin üstüne sıçrayan gece takkeli kurt... Son turu yapmak üzere dönerken, bütün çocukların yakından tanıdığı üç evin yanından geçtik. Biri samandan, biri ağaç dallarından, biri de tuğladan.

Lane, "Domuzcuklara dikkat!" diye bağırdı, domuzcuklar da tam o sırada paytak paytak yürüyerek, hoparlörlerin yükselttiği viyaklamalarla raylara çıktı. Mike neşeyle çığlık atarak düdüğü öttürdü. Her zamanki gibi domuzcuklar kaçıştı... Ucu ucuna.

Yeniden istasyona döndüğümüzde Annie elimi bırakarak aceleyle lokomotife gitti. "İyi misin tatlım? Solunum aletini ister misin?"

"Hayır, iyiyim." Mike, Lane'e döndü. "Teşekkür ederim, Bay Makinist!"

"Benim için zevkti, Mike." Lane elini uzattı. "Hayattaysan hâlâ, çak bir beşlik!"

Mike da çaktı, hem de büyük bir zevkle. Hayatında kendini hiç bu kadar canlı hissetmemişti bence.

Lane, "Şimdi gitmem gerek," dedi. "Bugün on parmağımda on marifet." Bana göz kırptı.

Annie, Dönen Fincanlar'ı veto etti ama Mike'ın Uçak Koltuklar'a binmesine zor da olsa izin verdi. Çocuğun koltuğu yerden on metre yukarıya çıkıp yan yatmaya başlayınca kolumu, elimi tuttuğundan bile daha kuvvetli sıktı ama Mike'ın güldüğünü duyunca gevşedi.

"Tanrım," dedi. "Saçlarına bak! Nasıl da uçuşuyorlar!" Gülümsüyordu. Ağlıyordu da ama bunun farkında olduğunu sanmıyorum. Beline dolanmanın bir yolunu bulmuş kolumun da farkında değildi.

Oyuncağı Fred idare ediyordu ve hızı yarıda tutacak kadar sağduyusu vardı. Tam hızda Mike, yalnızca merkez kaç kuvvetiyle tutularak yere paralel bir duruma gelirdi. Sonunda dünyaya indiğinde, çocuğun başı yürüyemeyecek kadar dönüyordu. Annie'yle ikimiz birer kolunu yakalayarak onu tekerlekli sandalyesine götürdük. Fred de koltuk değneklerini taşıyordu.

"Vay canına." Mike bundan başka bir şey söyleyemez gibiydi. "Vay canına, vay canına."

Sırada, adına rağmen karada ilerleyen bir oyuncak olan Uçarı Tekne vardı. Mike, su gibi resmedilmiş zeminin üzerinde Milo'yla birlikte bir tekneye bindi. İkisi de buna bayılmışlardı. Annie'yle ben de bir diğerine yerleştik. O sırada dört aydan fazladır Eğlence Parkı'nda çalışıyor olmama rağmen, bu oyuncağa hiç binmemiştim. Mike'la Milo'nun teknesine baş taraftan hızla yaklaştığımız ve son anda yön değiştirdiğimiz ilk seferde çığlık attım.

Annie kulağıma, "Süt çocuğu!" diye bağırdı.

İndiğimizde Mike sık sık nefes alıp veriyordu ama hâlâ öksürmüyordu. Onu sandalyesine oturtup Tazı Yolu'na götürdük ve birer gazoz aldık. Yardımcı görevli, Annie'nin uzattığı beşliği almadı. "Bugün her şey müesseseden, hanımefendi."

"Bir sosisli yiyebilir miyim anne? Biraz da pamuk helva?"

Annie yüzünü astı, sonra içini çekip omuzlarını silkti. "Ta-

mam. Bu tür şeylerin hâlâ yasak olduğunu unutmaman kaydıyla. Bugün bir istisna, bızdık. Başka hızlı oyuncak da yok."

Mike tekerleklerini Leziz Kuçu tezgâhına çevirdi, kendi kuçusu da yanında koşuyordu. Annie bana döndü. "Beslenmeyle ilgili bir şey değil. Aklına o geldiyse diye söylüyorum. Midesini bozarsa kusabilir. Kusmak da Mike'ın durumundaki çocuklar için tehlikelidir. Hem..."

Onu öptüm. Dudaklarımı nazikçe, hafifçe onunkilere dokundurdum. İnanılmaz derecede tatlı bir şeyden bir zerrecik içmek gibiydi. "Şşt," dedim. "Hastaya benziyor mu?"

Gözleri kocaman oldu. Bir an için, beni tokatlayacağından ve sonra da çekip gideceğinden emindim. Bu ahmakça, rezilce hatam yüzünden günümüz berbat olacaktı. Derken Annie gülümsedi ve midemin kuş gibi havalanmasına neden olan yoruma açık bakışlarla baktı bana. "Bir şans tanınırsa bundan daha iyisini yapabileceğine eminim."

Ben daha verecek bir cevap düşünmeye fırsat bulamadan, aceleyle oğlunun peşinden gitti. Gerçi yanımda kalsaydı da değişen bir şey olmazdı, çünkü kelimenin tam anlamıyla afallamış haldeydim.

Annie, Mike ve Milo, lunaparkın üstünden çaprazlama geçen Gondol Sefası'nın vagonlarından birine sıkıştılar. Fred Dean'le ben de Mike'ın tekerlekli sandalyesini yüklediğimiz elektrikli bir arabayla aşağıdan onları takip ettik.

Fred, "Harika bir çocuk," diye yorum yaptı.

"Öyledir. Ama sizin bu kadar çaba harcayacağınızı hiç düşünmemiştim."

"Bunu yalnız onun için değil, senin için de yapıyoruz. Lunaparka tahmin *edemeyeceğin* kadar iyiliğin dokundu, Dev. Bay Easterbrook'a büyük oynamak istediğimi söyleyince, hemen yeşil ışık yaktı."

"Onu mu aradın?"

"Aradım ya."

"Şu güller. Nasıl becerdin o işi?"

Fred manşetlerini düzeltip alçakgönüllü bir havaya büründü. "İyi bir sihirbaz asla sırlarını açıklamaz. Bunu bilmiyor musun?"

"Blitz Kardeşlerle çalışırken sihirbazlık çadırı mı işletiyordun?"

"Hayır efendim, öyle bir şey yapmıyordum. Oyuncak işletiyor ve panayır yolunda insanları oyuncağıma çekmeye çalışıyordum. Bir de, gecenin bir yarısında bir hödük merkezinden diğerine gittiğimiz sırada geçerli bir sürücü ehliyetim olmamasına rağmen birkaç defa kamyon kullanmam gerekti."

"Ee, sihir işini nerede öğrendin?"

Fred kulağımın arkasına uzandı, gümüş bir dolar çıkarıp kucağıma attı. "Şurada, burada, aklına gelen her yerde. Biraz hızlan Jonesy, arayı açıyorlar."

Gondol gezisinin sona erdiği Gökyüzü İstasyonu'ndan, Lane Hardy'nin bizi beklediği atlıkarıncaya gittik. Makinist kasketini yok etmiş, yeniden melon şapkasını takmıştı. Lunaparkın hoparlörleri hâlâ *rock'n roll* şarkılarıyla gümbürdüyordu ama lisanda dönen çıkrık olarak bilinen oyuncağın geniş, ışıl ışıl çatısı altında, "İki Kişilik Bisiklet" şarkısı *rock* müziğin sesini bastırıyordu. Şarkı plaktan çalınıyordu ama yine de tatlı ve eski modaydı.

Mike atlıkarıncaya tırmanmadan Lane bir dizinin üstüne çökerek ciddiyetle ona baktı. "Çıkrığa Eğlence Parkı şapkan olmadan

binemezsin," dedi. "Biz bunlara köpek kepi diyoruz. Sende var mı?"

Mike, "Hayır," diye cevap verdi. Hâlâ öksürmemişti ama gözlerinin altına koyu renk halkalar sızmaya başlamıştı. Yanakları kızarsa da heyecandan rengi yine de solgundu. "Bilmiyordum..."

Fred şapkasını çıkarıp bize gösterdi. Seyircilere sergilendiğinde sihirbaz şapkalarının boş olması gerektiği gibi, onun şapkası da boştu. Tekrar şapkanın içine baktı, yüzü aydınlandı. "Ah!" Yepyeni bir Eğlence Parkı köpek kepi çıkarıp Mike'ın başına taktı. "Mükemmel! Şimdi, hangi hayvana binmek istiyorsun bakalım? At? Tek boynuzlu? Denizkızı Marva? Aslan Leo?"

Mike, "Evet, aslan olsun lütfen," diye bağırdı. "Anne, sen de yanımdaki kaplana bin!"

"Tabii ki," dedi annesi. "Hep bir kaplana binmek istemişimdir."

"Hey şampiyon!" dedi Lane. "Gel de rampadan çıkmana yardım edeyim."

Lane ona yardım ederken, Annie sesini alçaltarak Fred'le konuştu. "Artık pek uzatmayalım, olur mu? Her şey muhteşem, bugünü asla unutmayacak ama..."

Fred, "Yorulmaya başladı," dedi. "Anlıyorum."

Annie, Mike'ın aslanının yanındaki yeşil gözlü, hırlayan kaplana bindi. Atlıkarınca harekete geçerken, "İki Kişilik Bisiklet" de yerini "On İkinci Cadde Eğlencesi"ne bıraktı. Fred elini omzuma koydu. "Bizimle Çark'ta buluşursun. Son turunu Çark'ta yapsın ama önce kostüm dükkânına bir uğra da işe heyecan kat."

Neden diye soracaktım ki sormam gerekmediğini fark ederek avluya yöneldim. Ve evet, işe heyecan kattım.

1973 yılının Ekim ayının o Salı sabahı, kürkü son defa giydim. Kostüm dükkânında giyindim ve lunaparkın orta kısmına dönmek için yeraltı yolunu takip ettim. Howie kafam omzumun üstünde yukarı aşağı zıplar halde, elektrikli arabalardan birini en yüksek hızda kullanıyordum. Madam Fortuna'nın çadırının arkasından yukarı çıktım. Tam zamanında. Lane, Annie ve Mike panayır yolundan geliyorlardı. Mike'ın sandalyesini Lane itiyordu. Kulübenin köşesinden gizlice baktığımı hiçbiri görmedi, hepsinin gözü Carolina Çarkı'ndaydı, boyunları eğrilmişti. Öte yandan Fred beni gördü. Patimi kaldırıp selam verdim. Adam başını salladı ve dönerek o anda Müşteri Hizmetleri'nin üst katındaki küçük ses odasının idaresi her kimdeyse ona kendi patisiyle işaret verdi. Birkaç saniye sonra bütün hoparlörlerden Howie müziği yayılıyordu. İlk şarkı Elvis'tendi. "Hound Dog".

Saklandığım yerden fırlayarak aslında bir çeşit saçma vodvil dansı olan Howie dansıma başladım. Mike'ın ağzı açık kaldı. Annie sanki korkunç bir baş ağrısına tutulmuş gibi ellerini şakaklarına götürdü ve sonra gülmeye başladı. Ondan sonra en iyi gösterilerimden birini sergilediğime inanıyorum. Mike'ın sandalyesinin etrafında hoplayıp zıpladım. Milo'nun da aynı şeyi yaptığının hayal meyal farkındaydım, yalnız köpek benimle aksi istikamette dönüyordu. "Hound Dog" yerini "Walking the Dog"un Rolling Stones versiyonuna bıraktı. Epey kısa bir şarkıdır, bu da iyiydi. Ne kadar formsuz olduğumu fark etmemiştim.

Gösterimi, kollarımı ardına kadar açıp "Mike! Mike! Mike!" diye bağırarak sonlandırdım. Howie ilk ve son defa konuşuyordu. Kendimi savunmak için söyleyebileceğim tek şey, sesimin havlama gibi çıktığı.

Mike sandalyesinden kalktı, kollarını açtı ve öne doğru devrildi. Onu yakalayacağımı biliyordu, yakaladım da. Onun yarı yaşındaki çocuklar bütün yaz Howie kucaklamalarıyla bana sarılmışlardı

ama hiçbir kucaklaşma bunun kadar iyi hissetmemi sağlamamıştı. Keşke Hallie Stansfield'a yaptığım gibi onu da döndürüp şöyle iyice bir sıkabilseydim de içindeki hastalığı nefes borusuna kaçmış bir sosisli parçası gibi çıkarabilseydim.

Yüzü kürke gömülü olan Mike, "Gerçekten çok iyi bir Howie' sin, Dev," dedi.

Bir patimle başını okşayıp köpek kepini düşürdüm. Howie rolünde cevap veremezdim. Yapabileceğim konuşmaya en yakın şey, çocuğun adını havlamaktı ama iyi bir çocuk iyi bir köpeği hak eder, diye düşünüyordum. Milo'ya sor.

Mike, Howie'nin kafes örgü mavi gözlerine baktı. "Bizimle tekere binecek misin?

Abartılı bir şekilde başımı sallayarak onu yeniden patiledim. Lane, yeni köpek kepini yerden alıp çocuğun başına taktı.

Annie yaklaştı. Ellerini ağırbaşlı bir şekilde bel hizasında birbirine kenetlemişti ama gözleri neşe saçıyordu. "Fermuarınızı açabilir miyim, Bay Howie?"

Bence sakıncası olmazdı ama tabii ki ona izin veremezdim. Her gösterinin belli kuralları vardır, Eğlence Parkı'nın çok sıkı kurallarından biri de, Mutlu Tazı Howie'nin her zaman Mutlu Tazı Howie olmasıydı. Tavşancıkların görebileceği yerde kürk asla çıkarılmazdı.

Eğlence Parkı Yeraltı'na daldım, kürkü arabada bıraktım ve Carolina Çarkı'na çıkan rampada Mike ve Annie'ye katıldım. Annie endişeyle yukarı bakarak, "Bunu yapmayı gerçekten istiyor musun, Mike?" diye sordu.

"Evet! En çok istediğim bu!"

"Eh, tamam o zaman. Herhalde." Bana döndü. "Yüksekten korkmam ama tepelere tırmanmaya bayıldığımı da söyleyemem."

Lane sepetlerden birinin kapısını açmıştı. "Binin bakalım millet. Sizi havanın kıt olduğu yere gönderiyorum." Eğilip Milo'nun kulaklarını kaşıdı. "Bunda sen yoksun ahbap."

İç tarafa, çarka yakın kısma oturdum. Annie ortaya, Mike da manzaranın en güzel olduğu dış tarafa oturdu. Lane güvenlik çubuğunu kapattı, kontrol paneline gidip melon şapkasını yeni bir açıyla yatırdı. "Eğlence sizi bekliyor!" diye seslendi ve tırmanmaya başladık. Bir taç giyme tören alayının görkemli sükûnetiyle yükseliyorduk.

Altımızdaki dünya yavaş yavaş açıldı. Önce lunapark, sonra sağ tarafımızdaki okyanusun parlak çini mavisi ve solumuzdaki Kuzey Carolina düzlükleri. Çark, kocaman dairesinin en yüksek noktasına erişince Mike, güvenlik çubuğunu bırakıp ellerini başının üstüne kaldırdı ve haykırdı: "Uçuyoruz!"

Bacağımda bir el. Annie'nin eli. Ona baktım, dudaklarını iki sözcük oluşturacak şekilde kıpırdattı: Teşekkür ederim. Lane bizi kaç kere döndürdü bilmiyorum, normal turdan daha fazla döndük galiba ama emin değilim. En iyi hatırladıklarımsa, Mike'ın rengi solmuş, hayretler içindeki hayran yüzüyle Annie'nin uyluğumu alev alev yakan eli. Kadın, yavaşlayıp durduğumuz ana dek elini çekmedi.

Mike bana döndü. "Artık uçurtmamın neler hissettiğini biliyorum."

Ben de biliyordum.

Annie, Mike'a bu kadarının yeterli olduğunu söylediğinde çocuk itiraz etmedi. Yorgunluktan bitmişti. Lane onu tekerlekli san-

dalyesine yerleştirirken Mike elini uzattı. "Hayattaysan hâlâ, çak bir beşlik bana!"

Lane sırıtarak bir beşlik çaktı. "İstediğin zaman gel Mike."

"Teşekkür ederim. O kadar harikaydı ki." Lane'le birlikte sandalyeyi panayır yolundan yukarı ittik. Yolun iki tarafındaki kulübeler yeniden kapanmıştı, ama içlerinden biri açıktı. Annie Oakley Atış Poligonu. Babalık Allen'ın bütün yaz durduğu ödül tezgâhında, üç parçalı takım elbisesiyle Fred Dean vardı. Onun arkasında, zincirlerle idare edilen tavşanlarla ördekler ters yöne doğru hareket halindeydi. Onların da üstünde parlak sarı seramik civcivler vardı. Civcivler sabitti ama çok küçüktü.

Fred, "Parktan ayrılmadan önce atış yeteneklerini denemek ister misin?" diye sordu. "Bugün kaybeden yok. Bugün *herr-kes* ödül kazanıyor."

Mike etrafına bakınarak Annie'yi buldu. "Yapabilir miyim anne?"

"Tabii tatlım. Fazla uzun sürmesin, yeter."

Mike sandalyesinden kalkmaya çalıştı ama yapamadı. Çok yorgundu. Lane'le ben iki tarafına geçerek ona destek olduk. Mike bir tüfek alıp birkaç kez atış yaptı ama tüfek hafif olmasına rağmen artık kollarını sabit tutmayı başaramıyordu. Saçmalar arkayı kapatan çadır kumaşına çarparak zemindeki su oluğuna yuvarlandı.

"Berbatım," diyen Mike tüfeği bıraktı.

Fred, "Eh, pek duman attırdın denemez," diye kabullendi. "Ama dediğim gibi, bugün herkes bir ödül kazanıyor." Bunu söyledikten sonra, raftaki en büyük Howie'yi, keskin nişancıların bile sekiz-dokuz dolar harcamadan kazanamayacağı en üst düzey ödülü uzattı.

Mike ona teşekkür ederek sandalyesine oturdu, kendinden geçmiş bir hali vardı. O kafası kopasıca peluş köpek, neredeyse Mike'ın boyundaydı. "Sen de denesene anne."

Annie, “Hayır, gerek yok,” dediyse de denemek istediğini düşündüm. Atış tezgâhıyla ödüller arasındaki mesafeyi ölçen gözlerinden okunuyordu bu.

“Lütfen?” Mike önce bana, sonra Lane’e baktı. “Gerçekten iyidir. Ben doğmadan önce Camp Perry’deki yüzüstü atış yarışmasında bir kere birinci, iki kere de ikinci olmuş. Camp Perry Ohio’da.”

“Gerek y–”

Lane elden geçirilmiş 22’liklerden birini uzatıyordu bile. “Haydi bakalım. Bize en iyi Annie Oakley atışını göster, Annie.”

Annie tüfeği alarak hödüklerin pek azının yaptığı biçimde inceledi. “Kaç atış?”

Fred, “Bir şarjörde on,” diye cevap verdi.

“Madem bunu yapıyorum, iki şarjör atabilir miyim?”

“Kaç tane isterseniz atabilirsiniz hanımefendi. Bugün sizin gününüz.”

Mike onlara, “Annem dedemle de yüzüstü atış yaparmış,” diye açıkladı.

Annie 22’liği kaldırıp on atış yaptı. Her bir atışının arasında belki iki saniyelik bir duraklama vardı. Hareket halindeki ördeklerin ikisini, tavşanların da üçünü devirdi. Miniminnacık civcivlereyse hiç ilgi göstermedi.

Fred, “Keskin nişancı!” diye tezahürat yaptı. “Orta raftaki ödüller, istediğini seç!”

Annie gülümsedi. “Yüzde elli isabet keskin nişancılığın yanından bile geçemez. Babam utancından ellerini yüzüne kapatırdı. Ödül değil de ikinci şarjörü alayım, sakıncası yoksa.”

Fred tezgâhın altından (lisanda saçma kesesi denen) kâğıt bir külah çıkarıp dar ağzını elden geçmiş tüfeğin üstündeki deliğe dayadı, on saçma daha tüfeğe dolarken bir takırtı oldu.

Annie, Fred'e, "Bu tüfeklerin nişangâhlarıyla oynanmış mı?" diye sordu.

"Hayır, hanımefendi. Eğlence Parkı'ndaki oyunlarda hile yoktur. Tabii, bu pavyonu işleten Babalık Allen'ın uzun saatlerini nişangâhları ayarlamaya ayırdığını iddia edersem, yalan söylemiş olurum."

Babalık'ın ekibinde çalışmış biri olarak, bunun en hafif tabirle samimiyetten uzak olduğunu gayet iyi biliyordum. Tüfeklerin nişangâhlarını ayarlamak, Babalık'ın en son yapacağı şeydi. Hödükler ne kadar iyi ateş ederse, Babalık da o kadar çok ödül dağıtmak zorunda kalırdı ve ödüllerini kendisi satın almak zorundaydı. Bütün pavyon işletmecileri için aynı şey geçerliydi. Tamam, ödüller ucuzdu ama bedava da değildi.

Annie bizden çok kendi kendine söyler gibi, "Sola ve yukarıya," dedi. Sonra tüfeği kaldırdı, sağ omzunun çukuruna yerleştirip on el ateş etti. Bu defa atışların arasında fark edilebilir bir duraklama olmadı. Hedefi tavşanlarla ördekler değildi. Seramik civcivlere nişan aldı ve sekizini patlattı.

O tüfeği tezgâha bırakırken, Lane de mendiliyle ensesindeki terleri ve kiri sildi. Bu işi yaparken de, çok alçak sesle konuştu. "Yüceler yücesi ulu İsa. Kimse sekiz civciv vuramaz."

"Sonuncusunun sadece ucunu kırdım. Bu mesafeden hepsini vurmam gerekirdi zaten." Annie övünüyor değildi, sadece bir gerçeği ifade ediyordu.

Mike neredeyse özür diler gibi bir tonla, "Size söylemiştim iyidir diye," dedi. Yumruğunu ağzına kapatıp içine öksürdü. "Olimpiyatlara katılmayı düşünüyormuş ama sonra okulu bırakmış."

Lane mendilini yeniden pantolonunun arka cebine tıkarak, "Sen gerçekten de Annie Oakley'sin," dedi. "İstediğiniz ödül, güzel hanımefendi. Seçin."

Annie, "Ben ödülümü aldım zaten," dedi. "Harika, çok harika bir gündü. Size ne kadar teşekkür etsem az." Bana döndü. "Ve bu beyefendi. Bunu yapmak için beni ikna etmesi gerekti, çünkü ben budalanın tekiyim." Mike'ın başını öptü. "Şimdi, artık oğlumu eve götürsem iyi olur. Milo nerede?"

Etrafımıza bakınınca köpeğin Eğlence Parkı Bulvarı'nı yarılamış olduğunu gördük. Kuyruğunu patilerinin etrafına dolamış şekilde Dehşet Evi'nin önünde oturuyordu.

"Milo, gel buraya!" diye seslendi Annie.

Milo kulaklarını dikti ama gelmedi. Annie'den yana dönmedi bile. Eğlence Parkı'nın tek karanlık turunun ön cephesine bakmayı sürdürdü. Örümcek ağlarıyla süslü, akmış harfleri okuyabildiğine inanacaktım neredeyse. "CESARETİNİZ VARSA İÇERİ GİRİN".

Annie Milo'ya bakarken, ben de Mike'a bir göz attım. Günün heyecanlarından bitkin düştüğü halde, yüzündeki ifade gayet açıktı. Tatmin. Jack Russel'la ikisinin bunu önceden planladıklarını düşünmenin delice olduğunu biliyorum ama düşüncem oydu.

Hâlâ da aynı fikirdeyim.

"Beni oraya götür anne," dedi. "Milo benimle gelecektir."

Lane, "Buna hiç gerek yok," dedi. "Kayışınız varsa, seve seve gidip getiririm onu."

Annie, "Mike'ın tekerlekli sandalyesinin arkasındaki cepte bulabilirsin kayışı," dedi.

"Şey, büyük ihtimalle bulamaz," dedi Mike. "Bakın yine de, ama unuttuğuma eminim."

Annie bakarken ben de, *bok unuttun*, diye düşündüm.

Annie sitemle, "Of, Mike," dedi. "Senin köpeğin, senin sorumluluğun. Kaç kere söyledim sana."

"Özür dilerim, anne." Fred'le Lane'e döndü. "Kayışı çok az kullanırız da. Milo her zaman gelir çünkü."

"Gelmesi gerektiği zamanlar hariç," diye Annie ellerini ağzının iki yanına koyarak, "Milo, gel hadi!" diye seslendi. "Eve gitme vakti." Sonra çok daha tatlı bir sesle, "Bisküvi Milo!" diye ekledi. "Gel de bisküvi al!"

Bu tatlı sözlerle beni çağırıyor olsaydı, muhtemelen dilimi dışarı sarkıtmış halde koşarak ona giderdim ama Milo kılını bile kıpırdatmadı.

Mike, "Hadi Dev," dedi. Sanki ben de planın bir parçasıydım da her nasılsa rolümü unutmuştum. Tekerlekli sandalyenin kollarını yakalayıp Mike'ı Eğlence Parkı Bulvarı boyunca korku tüneline doğru itmeye başladım. Annie peşimizdeydi. Fred'le Lane yerlerinden ayrılmadılar. Lane, zincirlerinden sallanan tüfeklerin arasında tezgâha dayanmıştı. Melon şapkasını çıkarmış, parmağının ucunda çeviriyordu.

Köpeğin yanına vardığımızda, Annie hayvanı aksi aksi süzdü. "Senin neyin var, Milo?"

Milo, Annie'nin sesini duyunca kuyruğuyla yeri dövdü ama ona bakmadı. Kıpırdamadı da. Nöbet tutuyordu ve sürüklenerek götürülmediği takdirde görevini bırakmaya da niyeti yoktu.

"Michael, lütfen köpeğini ikna et de eve dönelim. Artık dinlenmen ge–"

Annie cümlesini bitiremeden aynı anda iki şey oldu. Sıralamadan kesin olarak emin değilim. O zamandan bu yana geçen yıllarda, özellikle de uyuyamadığım gecelerde bunu sık sık düşündüm. Galiba önce gümbürtü duyuldu: Raylarda ilerlemeye başlayan tur vagonunun sesi. Tabii önce asma kilidin açılması da duyulmuş olabilir. İki şeyin aynı anda olmuş olması da mümkün.

Kocaman asma kilit, Dehşet Evi'nin ön cephesindeki tabelanın altında bulunan çifte kapılardan çıktı ve ekim güneşinde pırıldayarak tahtaların üstüne düştü. Fred Dean daha sonra, herhalde kilit mekanizmasının yerine tam oturmadığını ve tur arabasının

yarattığı titreşimler yüzünden açılıp düştüğünü söyledi. Gayet mantıklıydı, çünkü kontrol ettiğimde kulübenin kapısı gerçekten de açıktı.

Yine de saçmalıktı.

O kilidi ben takmıştım ve mekanizma yerine otururken çıkan tıkırtıyı hatırlıyordum. Hatta kontrol etmek için kilidi çekiştirmiştim bile. İnsan asma kilitleri öyle kontrol eder ya. Ayrıca Fred'in açıklaması, adamın cevap vermeyi hiç denemediği bir soru doğuruyordu. Dehşet Evi'nin şalterleri inikken, o tur arabası nasıl harekete geçmişti? Bundan sonra olanlara gelince...

Dehşet Evi'ndeki bir turun nasıl sona erdiğini anlatayım. İşkence Odası'nın uzak ucunda, tam tur bitti derken ve gardınızı indirmişken, çaylakların Korkunç Hagar adını taktığı çığlıklar atan bir iskelet, görünüşe göre vagonunuzla çarpışacak bir rota izleyerek üstünüze atlıyordu. İskelet çekilince, karşınızda kör bir duvar görüyordunuz. Duvara fosforlu yeşil renkte çürümekte olan bir zombiyle üstünde "YOLUN SONU" yazılı bir mezar taşı boyanmıştı. Tabii taş duvar tam zamanında ikiye ayrılarak açılıyordu ama bu son çifte yumruk fena halde etkiliydi. Vagon bir yarım daire çizerek başka bir çifte kapıdan yeniden içeri girerek durmak üzere gün ışığına çıktığında, yetişkin erkekler bile genellikle çığlık çığlığa bağırıyor oluyorlardı. Daima hassiktir, fena avlandım kahkahalarının eşlik ettiği bu son çığlıklar, Dehşet Evi'nin en iyi reklam aracıydı.

O gün çığlık atılmadı. Tabii ki atılmadı, çünkü çifte kapılar gümbürtüyle açıldığında dışarı çıkan vagon boştu. Araç yarım daireyi çizdi, diğer çifte kapılara hafifçe çarptı ve durdu.

Mike, "Ta-mam," dedi. O kadar alçak sesle fısıldamıştı ki onu güç bela duydum. Annie'yse kesinlikle duymadı. Kadının bütün dikkati vagondaydı. Çocuk gülümsüyordu.

Annie, "Bu vagon niye harekete geçti?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim. "Belki kısa devre yapmıştır. Ya da elektrik kaçağı filan vardır." İki açıklama da kulağa makul geliyordu. Tabii, şalterlerin kapalı olduğunu bilmiyorsanız.

Parmaklarımın ucunda kalkarak durmuş, vagonun içine bir göz attım. İlk fark ettiğim, güvenlik çubuğunun yukarıda durduğu oldu. Eddie Parks veya çaylak yardımcılarından biri çubuğu kapatmayı unutursa, vagon harekete geçince çubuğun kendiliğinden inip yerine oturması gerekiyordu. Devletin getirdiği emniyet kuralları bunu şart koşuyordu. Bu vagondaki çubuğun yukarıda olması, tekinsiz bir biçimde uygun düşüyordu aslında, çünkü o sabah lunaparkta yalnızca Fred'le Lane'in Mike için açtığı oyuncaklar çalışıyordu.

Yarım daire biçimli koltuğun altında bir şey fark ettim. Fred'in Annie'ye verdiği güller kadar gerçek bir şey. Yanız bu, kırmızı değil maviydi.

Mavi bir saç bandıydı.

Pikaba döndük. Yeniden uslu köpek havasına bürünen Milo, Mike'ın tekerlekli sandalyesinin yanında yürüyordu.

"Onları eve bırakır bırakmaz geri döneceğim," dedim Fred'e. "Biraz fazla mesai yapacağım."

Başını salladı. "Bugün sekiz-altı çalıştın sayılır. Erkenden yat, yarın sabah da altıda burada ol. Yanına fazladan birkaç sandviç almayı unutma, çünkü hepimiz geç saatlere kadar çalışacağız. Anlaşılan fırtına, hava tahmincilerinin düşündüğünden biraz daha hızlı yaklaşıyormuş."

Annie telaşlandı. "Bir çantaya iki parça eşya atıp Mike'ı kente götürmem gerekir mi? Çok yorulduğu zaman bunu yapmak hiç hoşuma gitmiyor ama..."

Fred, “Bu akşam radyoyu dinleyin,” diye tavsiyede bulundu. “Meteoroloji sahil şeridinin tahliye edilmesi çağrısında bulunursa, duyuruyu kaçmanıza yetecek kadar önceden öğrenirsiniz, ama böyle bir şey olacağını zannetmiyorum. Bildiğimiz, alıştığımız türden bir fırtına olacak, o kadar. Yüksek oyuncaklar konusunda biraz endişeliyim sadece. Yıldırım, Sarkaç ve Çark.”

Lane, “Onlara bir şey olmaz,” dedi. “Geçen yıl Agnes'a dayandılar ki. O dört başı mamur bir kasırgaydı işte.”

Mike, “Bu kasırganın adı var mı?” diye sordu.

Lane, “Gilda diyorlar,” dedi. “Ama kasırga değil bu, yalnızca eski moda, küçük bir subtropikal sorun.”

Fred, “Rüzgârın gece yarısı gibi şiddetlenmesi bekleniyor, şiddetli yağmurlar da ondan bir iki saat sonra başlayacak,” dedi. “Lane büyük oyuncaklar konusunda haklıdır büyük ihtimalle, ama yine de çok yorucu bir gün olacak. Yağmurluğun var mı, Dev?”

“Var tabii.”

“Giysen iyi olur.”

Lunaparktan ayrılırken radyoda dinlediğimiz hava raporu Annie'nin içini rahatlattı. Gilda'nın getirdiği rüzgârların saatte kırk beş kilometrenin üstüne çıkması beklenmiyordu, yalnızca arada sırada daha şiddetli esintiler görülebilirdi. Kumsal erozyonu ve iç bölgelerde küçük çaplı sel baskınları olabilirdi ama hepsi bu kadardı. Spiker, “Tam uçurtma havası,” deyince hepimiz güldük. Artık bir geçmişimiz vardı ve bu da çok hoş bir şeydi.

Kumsal Yolu'ndaki Victoria tarzı büyük eve vardığımızda Mike neredeyse uykuya dalmıştı. Onu kaldırıp tekerlekli sandalyesine yerleştirdim. Pek zor bir iş değildi, son dört ayda kaslarım geliş-

miştı; Mike da o korkunç bacak destekleri çıktıktan sonra otuz beş kilodan fazla geliyor olamazdı. Tekerlekli sandalyeyi rampadan iterek eve soktuğum sırada, Milo da peşimizdeydi.

Mike'ın tuvalete gitmesi gerekiyordu ama annesi tekerlekli sandalyeyi devralmaya çalıştığı sırada çocuk bunu benim yapıp yapamayacağımı sordu. Onu tuvalete kadar ittim, ayağa kalkmasına yardımcı oldum ve Mike tutunma çubuğuna tutunurken, beli lastikli pantolonunu indirdim.

"Annemin bana yardım etmek zorunda kalmasından nefret ediyorum. Kendimi bebek gibi hissediyorum."

Belki öyleydi, ama sağlıklı bir çocuğun enerjisiyle işedi. Sonra sifon kolunu itmek üzere uzanırken sendeledi, az daha tepesi üstü klozete devriliyordu. Onu yakalamak zorunda kaldım.

"Teşekkür ederim, Dev. Bugün saçımı yıkamıştım zaten." Buna güldüm, Mike da sırıttı. "Keşke kasırga çıksaydı. Müthiş olurdu."

"Gerçekten çıksaydı pek böyle düşünmeyebilirdin." İki yıl önceki Doria Kasırgası'nı düşünüyordum. New Hampshire ve Maine'i saatte yüz otuz beş kilometreye varan rüzgârlarla vurmuş ve Portsmouth, Kittery, Sanford ve Berwicks boyunca ağaçları devirmişti. Kocaman bir çam ağacı evimizi kıl payı ıskalamıştı, bodrumumuzu su basmış, elektrik de dört gün boyunca gelmemişti.

"Lunaparktaki oyuncakların devrilmesini istemem tabii. Orası dünyanın en güzel yeri. En azından benim gittiğim yerlerin en güzeli."

"Güzel. Tutun bakayım, şu pantolonunu çekeyim. Annene kıçını göstermen yakışık almaz."

Bu onu tekrar güldürdü, yalnız bu defa kahkahası öksürüğe dönüştü. Tuvaletten çıktığımızda Annie görevi devralarak Mike'ın

sandalyesini koridordan yatak odasına doğru itti. Bir yandan da omzunun üstünden, "Sakın gizlice sıvışayım deme, Devin," diye sesleniyordu.

Öğleden sonram boş olduğuna göre, Annie de kalmamı istiyorsa oradan sıvışmaya hiç niyetim yoktu. Salonda dolandım, muhtemelen pahalı olsalar da pek o kadar da ilginç olmayan şeyleri inceledim. Yirmi yaşındaki bir genç adamın ilgisini çekecek şeyler değildiler yani. Neredeyse duvardan duvara uzanan devasa panoramik pencere, aksi takdirde kasvetli bir yer olacak odayı kurtarıyordu. Pencereden arka bahçe, yürüme yolu ve okyanus görünüyordu. Güneydoğuda toplanmaya başlayan ilk bulutları seçebiliyordum, ama üstümüzde uzanan gökyüzü hâlâ parlak maviydi. Sonunda büyük eve girmeyi başardığımı düşündüğümü hatırlıyorum. Gerçi banyoları sayma şansını bulamayacaktım ya... Saç bandını düşündüğümü, kaçak vagonu yeniden örtülerin altına yerleştiren Lane'in onu görüp görmediğini merak ettiğimi hatırlıyorum. Başka neler düşünüyordum? Nihayet bir hayalet görmüştüm. Yalnız, benimki insan hayaleti değildi.

Annie geri geldi. "Seni görmek istiyor ama çok uzun kalma."

"Tamam."

"Sağdan üçüncü kapı."

Koridoru geçip kapıyı hafifçe tıklattım ve içeri girdim. Tutunma çubuklarını, köşedeki oksijen tüplerini ve yatağın yanında çelik gibi bir iradeyle dikilen bacak desteklerini görmezden gelirseniz, herhangi bir erkek çocuk odası gibiydi. Ortalıkta beyzbol eldiveni veya duvara dayanmış bir kaykay yoktu ama Mark Spitz'in ve Larry Csonka'ya doğru koşan Miami Dolphins takımının posterleri vardı. Yatağın üstündeki şeref mevkisinde, Beatles üyeleri Abbey Road'u geçiyorlardı.

Havada hafif bir merhem kokusu vardı. Mike yatakta çok küçük görünüyordu, yeşil yorganın altında neredeyse gözden kay-

bolmuştu. Milo, kuyruğunu burnuna dayamış vaziyette çocuğun yanına kıvrılmıştı, Mike da dalgın dalgın onu okşuyordu. Carolina Çarkı'nın en yüksek noktasında ellerini zaferle havaya kaldıran çocuk olduğuna inanmak zordu. Yine de üzgün görünmüyordu. Hatta neredeyse ışıldıyordu.

"Onu gördün mü, Dev? Nasıl da gitti, gördün mü?"

Gülümseyerek başımı salladım. Tom'u kıskanmıştım ama Mike'ı? Mike'ı asla kıskanmazdım.

"Keşke dedem de bizimle olsaydı. Onu mutlaka görür, giderken dediklerini duyardı."

"Ne dedi peki?"

"Teşekkür ederim. İkimizi birden kastetti. Sana da dikkatli olmanı söyledi. Gerçekten duymadın mı? Birazcık bile duymadın mı?"

Yine başımı salladım. Hayır, birazcık olsun duymadım.

"Ama biliyorsun." Yüzü çok solgun, çok yorgundu; çok hasta bir çocuğun yüzüydü ama gözleri canlı ve sağlıklıydı. "Biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Aklım saç bandındaydı. "Mike, ona ne olduğunu biliyor musun?"

"Biri onu öldürdü." Sesi çok alçaktı.

"Herhalde sana söyle–"

Cümlemi bitirmeme gerek yoktu. Mike başını sallıyordu.

"Uyuman gerek," dedim.

"Evet, biraz kestirdikten sonra kendimi daha iyi hissederim." Gözleri kapandı, sonra yeniden açıldı. "En güzeli Çark'tı. Teker. Uçmaya benziyor."

"Evet," dedim. "Öyledir."

Bu defa gözleri kapandığında tekrar açılmadı. Elimden geldiğince, sessizce kapıya yürüdüm. Tam elimi tokmağa atmıştım ki Mike, "Dikkatli ol Mike," dedi. "Beyaz değil."

Arkamı döndüm. Çocuk uyuyordu. Uyuduğuna eminim. Beni seyreden yalnızca Milo'ydu. Odadan çıkarak arkamdan kapıyı yavaşça kapattım.

Annie mutfaktaydı. "Kahve yapıyorum ama belki birayı tercih edersin? Blue Ribbon var."

"Kahve iyi olur."

"Ee, eve ne diyorsun?"

Doğruyu söylemeye karar verdim. "Mobilyalar benim zevkime göre biraz yaşlı işi ama içmimarlık okuduğumu söyleyemem zaten."

"Ben de," dedi. "Üniversiteyi bitirmedim bile."

"Sıraya gir."

"Ah, sen bitireceksin. Seni terk eden kızı unutacak, okula dönecek ve mezun olacaksın; sonra da parlak bir geleceğe doğru uygun adım ilerleyeceksin."

"Şeyi nereden biliyorsun..."

"Kızı mı? Birincisi, her tarafından akıyor, elinde tabela taşısan da olurdu. İkincisi, Mike biliyor. Bana söyledi. Benim parlak geleceğim Mike oldu. Antropoloji okuyacaktım. Olimpiyatlarda altın madalya kazanacaktım. Yabancı ve muhteşem diyarları gezecek, kendi kuşağımın Margaret Mead'i* olacaktım. Kitaplar yazacak, babamın sevgisini yeniden kazanmak için elimden geleni yapacaktım. Babamın kim olduğunu biliyor musun?"

"Ev sahibem onun vaiz olduğunu söylüyor."

"Öyle, gerçekten de. Buddy Ross, beyaz giysili adam. Beyaz saçlı kocaman bir de kafası var. Televizyon reklamlarındaki şu

* Margaret Mead (1901-1978) Okyanusya halklarıyla ilgili kültürel çalışmalarıyla tanınan ABD'li antropolog. (çev.)

adamın daha yaşlı haline benziyor. Muazzam kilise, büyük radyo programları, şimdi de televizyon. Sahne dışında, birkaç iyi yönü olan göt herifin tekidir." İki fincan kahve koydu. "Aslında bu hepimiz için geçerli sayılabilir, değil mi? Bence öyle."

"Pişmanlıkları olan biri gibi konuşuyorsun," dedim. Söylenecek en nazik şey bu değildi belki, ama o noktayı aşmıştık. En azından ben öyle umuyordum.

Kahveyi getirerek geçip karşıma oturdu. "Şarkıdaki gibi* birkaç pişmanlığım var. Ama Mike harika bir çocuk, babamın da bir konuda hakkını vermem lazım. Bütün vaktimi Mike'la birlikte geçirebilmem için gerekli finansal desteği sağladı. Bana sorarsan, çek defteri sevgisi hiç sevgi olmamasından iyi. Bugün bir karar verdim. Galiba o aptal kostümü giyip o aptal dansı yaptığın sırada oldu bu. Mike'ı gülerken seyrettiğim sırada."

"Ne kararı bu?"

"Babama istediğini verme kararı. İş işten geçmeden yeniden oğlumun hayatının bir parçası olmak istiyor. Tanrı'nın beni sözde günahlarım konusunda cezalandırmak için Mike'a kas distrofisi verdiğine dair korkunç şeyler söyledi ama bunları geride bırakmalıyım. Özür beklersem, çok uzun süre beklerim, çünkü babam kalbinin derinliklerinde bunların doğruluğuna inanıyor hâlâ."

"Üzüldüm."

Çok önemsiz bir şeymiş gibi omuzlarını silkti. "Mike'ın Eğlence Parkı'na gitmesine izin vermeme konusunda hatalıydım; eski kinlerimi unutmayı reddedip bir çeşit boktan *quid pro quo* politikası bekleme konusunda da öyle. Oğlum bir ticaret ürünü değil. Sence otuz bir yaş, büyümek için fazla mı geç, Dev?"

"Oraya vardığımda sorarsın."

Güldü. "Şah ve mat! Bir dakika izin ver."

* Frank Sinatra, My Way. (çev.)

Neredeyse beş dakika dönmedi. Kahvemi yudumlayarak mutfak masasında oturdum. Annie geri geldiğinde, kazağını elinde tutuyordu. Karın bölgesi bronzlaşmıştı. Sutyeni soluk maviydi, neredeyse kot pantolonuna uyuyordu.

"Mike derin uykuda," dedi. "Benimle yukarı çıkmak ister misin, Devin?"

Annie'nin yatak odası geniş ama sadeydi, sanki orada geçirilen onca aya rağmen bavullarının hepsini boşaltmamıştı daha. Bana dönerek kollarını boynuma kenetledi. Gözleri kocaman ve çok sakindi. Hafif bir gülümseme ağzının köşelerinde titreşiyor, yumuşak gamzeler oluşturuyordu. "Bir şans tanınırsa bundan daha iyisini yapabileceğine eminim demiştim, hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Bahsi kazanacak mıyım?"

Ağzı tatlı ve ıslaktı. Nefesinin tadını alıyordum.

Geri çekilerek, "Yalnızca bu tek sefer olabilir," dedi. "Bunu anlaman şart."

Anlamak istemiyordum ama anlıyordum yine de. "Tamam. Tabii bu şey değilse... Biliyorsun işte..."

Şimdi gerçekten gülümsüyor, neredeyse gülüyordu. Gamzelerinin yanı sıra dişlerini de görebiliyordum. "Seksi değilse mi? Değil, inan bana. En son senin gibi bir çocukla birlikte olduğumda, kendim de bir çocuktum daha." Sağ elimi alıp sol memesini örten ipeksi kumaşa dayadı. "Herhalde babamla ilgili sorunlarımı tam olarak aşamamışım ki, içimde neşeli bir günahkârlık var."

Yeniden öpüştük. Elleri kemerimi buldu ve tokasını açtı. Fermuarım aşağı inerken yumuşak bir törpü sesi duyuldu, ondan

sonra Annie'nin eli çamaşırımın altındaki sert kabarıklığın üstünde kaydı. Nefesimi tuttum.

"Dev?"

"Efendim?"

"Bu işi daha önce yaptın mı? Sakın bana yalan söylemeye kalkışma."

"Hayır."

"Aptal mıydı? Şu senin kız arkadaşın?"

"Herhalde ikimiz de aptaldık."

Gülümsedi, soğuk elini külotumun içine kaydırıp beni kavradı. Nazikçe hareket eden baş parmağıyla uyum içindeki o güvenli kavrayış, Wendy'nin erkek arkadaşını tatmin konusundaki bütün çabalarını solda sıfır bırakıyordu. "Yani bakirsin."

"Suçumu kabul ediyorum."

"Güzel."

Tek bir sefer olmadı; iyi ki de olmadı, çünkü ilk defasında sekiz saniye kadar dayanabildim. Hadi dokuz diyelim. İçine girdim, o kadarını becerdim ama ondan sonra her şey her yere bulaştı. Metodist Gençlik Kampı'nda komünyon ayini sırasında kıçımla borazan çaldığımda ancak bu kadar çok utanmış olabilirim ama pek sanmıyorum.

"Tanrım," diyerek ellerimle gözlerimi kapadım.

Güldü ama kahkahasında hiçbir kötülük yoktu. "Tuhaf bir biçimde gururum okşandı. Gevşemeye çalış. Mike'ı bir daha kontrol etmek için aşağı iniyorum. Beni Mutlu Tazı Howie'yle yatakta basmasını istemem."

"Çok komik." Yüzüm daha fazla kızarsaydı tutuşurdu herhalde.

“Geri döndüğümde hazır olursun diye düşünüyorum. Yirmi bir yaşında olmanın iyi tarafı da bu işte, Dev. On yedi yaşında olsaydın, şimdiye çoktan hazırdın.”

Buz kovasına yerleştirdiği gazoz şişeleriyle döndü ama sabahlığını çıkarıp çıplak olarak karşımda durduğunda, Coca Cola aklımdaki son şeydi. İkinci sefer biraz daha iyiydi, sanırım dört dakika kadar dayandım. Sonra Annie yumuşak sesler çıkarmaya başladı, ben de kendimi kaybettim. Ne kendini kaybetmeydi ama...

Uyukladık. Annie'nin başı, yastık niyetine omzumdaki çukura dayalıydı. “İyi misin?” diye sordu.

“O kadar iyiyim ki, inanamıyorum.”

Gülümsediğini görmesem de hissettim. “Bunca yıldan sonra bu yatak odası nihayet uyumak dışında bir amaç için kullanılıyor.”

“Baban burada hiç kalmıyor mu?”

“Uzun zamandır kalmıyor. Ben de Mike burayı çok sevdiği için yeniden gelmeye başladım. Bazen onun öleceği gerçeğiyle neredeyse yüzleşebiliyorum ama çoğunlukla bunu başaramıyorum. Durumu kafamdan atmaya çalışıyorum. Kendimle pazarlıklar yapıyorum. ‘Onu Eğlence Parkı'na götürmezsem ölmeyecek. Babamla barışırsam, o da gelip Mike'ı görebilirse, ölmeyecek. Bu evde kalırsak ölmeyecek.’ Bir iki hafta önce kumsala inmek için ilk defa paltosunu giydirmek zorunda kaldığımda ağladım. Ne olduğunu sordu, ben de aylık dönemimde olduğumu söyledim. Bunun anlamını biliyor.”

Mike'ın hastanenin otoparkında Annie'ye söylediği bir şeyi hatırladım. *Son güzel zamanımız olacak demek değil.* Ne var ki son güzel zaman er ya da geç gelip çatacaktı. Hepimiz için geçerli bu.

Annie çarşafı vücuduna dolayarak doğrulup oturdu. "Mike'ın benim geleceğim olduğunu söylemiştim ya hani? Parlak kariyerim?"

"Evet."

"Başka bir gelecek düşünemiyorum. Michael'ın ötesindeki her şey... bomboş. Amerika'da ikinci perdenin olmadığını kim söylemişti?"

Elini tuttum. "Birinci perde bitmeden ikinci perde hakkında kaygılanma."

Elini kurtararak yüzümü okşadı. "Gençsin ama hepten aptal da değilsin," dedi.

Bunu söylemesi çok nazikçeydi ama kendimi kesinlikle aptal gibi hissediyordum. Örneğin Wendy konusunda ama hepsi bu da değildi. Aklım Erin'in dosyasındaki o yere batasıca fotoğraflara kayıp duruyordu. Onlarda bir şey vardı...

Annie tekrar yattı, çarşaf göğüs uçlarını açıkta bırakacak şekilde kaydı, ben de yeniden kıpırdanmaya başladım. Yirmi bir yaşında olmanın bazı tarafları gerçekten harikaydı. "Atış galerisinde çok eğlendim. El göz koordinasyonunun bile ne kadar güzel olduğunu unutmuşum. Babam daha altı yaşımdayken elime tüfek verdi. Tek atışlık, küçük bir 22'lik. O silaha bayılırdım."

"Öyle mi?"

Gülümsedi. "Öyle. Bu, babamla aramızdaki bağdı. İşe de yarıyordu. Aslına bakılırsa, işe yarayan tek şeydi." Tek dirseğine dayanarak doğruldu. "Ta yeniyetmelik zamanlarından beri bu cehennem azabı saçmalıklarını pazarlıyor ve bunu sadece para için yapmıyor. Kendi ana-babasından katmerli bir İncil eğitimi almış, hikâyelerin her kelimesine inandığından hiç kuşkum yok. Yine de ne var, biliyor musun? Kalben hâlâ önce güneyli, sonra vaiz. Özel yapım bir kamyoneti var; elli bin dolara patlamış ama alt tarafı kamyonet işte. Hâlâ Shoney'in Yeri'nde ev ekmeği ve et suyu sosu yer. Sofistike mizah anlayışı Minnie Pearl ve Junior Samples

gibi folk komedyenlerden ibarettir. Aldatmayla ve batakhanelerle ilgili şarkıları sever. Silahlarına da bayılır. İsa markasıyla ilgilenmiyorum, kamyonet sahibi olmak gibi bir isteğim de yok ama silahlar... Silah merakını tek kızına da geçirmiş. Bam-bam! İki el ateş ediyorum ve kendimi iyi hissediyorum. Boktan bir miras, ha?"

Hiçbir şey söylemedim, yataktan kalkıp kolaları açtım, birini Annie'ye uzattım.

"Savannah'taki daimi evinde çoğu değerli antikalar olan belki elli silahı var. Altısı filan da buradaki kasada. Chicago'daki evimde benim de iki tüfeğim var ama iki yıldır hedef atışı yapmamıştım. Mike ölürse..." Kola şişesini, bir baş ağrısını yatıştırmaya çalışıyormuş gibi alnının ortasına dayadı. "Mike öldüğünde, ilk iş onlardan kurtulacağım. Fazla baştan çıkartıcı olurlar."

"Mike asla istemez ki..."

"Hayır, elbette istemez. Bunu biliyorum ama mesele sadece Mike'la ilgili değil. Pek kutsal babacığım gibi ben de öldüğümde Mike'ın beni altın kapıların önünde bekleyeceğine inanabilseydim, başka olurdu. Ama inanmıyorum. Küçük bir kızken inanmak için kıçımı yırttım ama olmadı, yapamadım. Tanrı ve cennet inancım, diş perisine olan inancımdan dört yıl daha uzun dayandı ama sonunda yapamadım. Bence yalnızca karanlık var. Düşünce yok, hatıra yok, sevgi yok. Yalnızca karanlık. Unutuluş. Mike'ın başına gelenleri kabullenmekte bu kadar zorlanmamın sebebi de bu."

"Mike unutuluştan fazlası olduğunu biliyor," dedim.

"Ne? Neden? Bu fikre de nerden kapıldın?"

Çünkü kız oradaydı. Mike kızı gördü, gidişini gördü. Çünkü kız teşekkür etti. Ben de biliyorum, çünkü saç bandını gördüm, çünkü kızı Tom da gördü.

"Sor ona," dedim. "Ama bugün değil."

Kola şişesini yan tarafa bırakarak beni inceledi. Yüzünde, ağzının köşelerine gamzeler konduran o küçük gülümseme vardı. "İkinciyi denedik. Herhalde üçüncüyle ilgilenmezsin, ha?"

Kolamı yatağın yanına, yere koydum. "Aslına bakarsan..."

Kollarını açtı.

İlki utandırıcıydı. İkincisi iyiydi. Üçüncüsü... Üçüncüsü dostlar, büyüleyiciydi.

Annie giyinirken salonda bekledim. Aşağıya indiğinde, kot pantolonuyla kazağını giymişti. Kazağın hemen altındaki mavi sutyeni düşündüm ve yeniden bir kıpırdanma hissetmediysem ne olayım.

"Aramız nasıl?" diye sordu.

"İyi ama daha da iyi olmasını isterdim."

"Ben de isterdim ama bundan daha iyi olamayız. Benden, benim senden hoşlandığım kadar hoşlanıyorsan bunu kabul edersin. Edebilecek misin?"

"Evet."

"Güzel."

"Daha ne kadar burada kalacaksınız?"

"Ev bu gece yıkılmazsa mı?"

"Yıkılmayacak."

"Bir hafta. Ayın on yedisinden itibaren Mike'ın Chicago'daki uzmanlarla bazı randevuları var, doktor doktor dolaşmaya başlamadan önce yerleşmek istiyorum." Derin bir nefes aldı. "Ve de-

desiyle torununu ziyaret etmesi hakkında konuşmak. Temel bazı kurallar olmalı. Mesela İsa'nın işin içine karıştırılmaması gibi."

"Gitmenizden önce seni tekrar görebilecek miyim?"

"Evet." Kollarını boynuma dolayıp beni öptü, sonra bir adım geri çekildi. "Tabii, bu şekilde değil. Aksi takdirde işler çok karışır. Bunu anladığını sanıyorum."

Başımla onayladım. Anlıyordum.

"Artık gitsen iyi olur, Dev. Ve teşekkür ederim. Her şey çok güzeldi. En iyi oyunu sona saklamışız, değil mi?"

Haklıydı. Karanlık değil, ışıl ışıl bir turdu. "Keşke daha fazlasını yapabilseydim. Senin için. Mike için."

"Keşke," dedi. "Ama öyle bir dünyada yaşamıyoruz. Fırtına çok kötü olmazsa yarın, akşam yemeğine gel. Mike seni gördüğüne çok sevinir."

Rengi atmış kot pantolonuyla orada yalınayak dururken çok güzeldi. Onu kollarıma almak ve dertsiz tasasız bir geleceğe taşımak istedim.

Onun yerine, Annie'yi olduğu yerde bıraktım. Öyle bir dünyada yaşamıyoruz, demişti ve çok da haklıydı.

Çok da haklıydı.

Kumsal Yolu'nun yüz metre kadar aşağısında, iki şeritli yolun kara tarafında alışveriş merkezi olarak nitelendirilemeyecek kadar lüks, küçük bir dükkân topluluğu vardı. Bir gurme manavı, Saçınıza Bakalım adlı bir kuaför, bir market-eczane, Southern Trust Bankası'nın bir şubesi, hiç kuşkusuz Kumsal Yolu seçkinlerinin yemek için buluştukları Mi Casa adlı bir restoran. Heaven's Bay'e, Bayan Soplaw'ın pansiyonuna dönerken o dükkânlara gözüm ilişmedi bile. Mike Ross ve Rozzie Gold'un paylaştıkla-

rı yeteneğin bende olmadığına dair kanıta ihtiyacım varsa, işte buydu.

Fred Dean erkenden yatmamı söylemişti, ben de öyle yaptım. Ellerimi başımın arkasında kavuşturup bütün yaz yaptığım gibi dalgaların sesini dinleyerek yatıyor, Annie'nin ellerinin dokunuşunu, göğüslerinin diriliğini, ağzının tadını düşünüyordum. En çok da gözlerini ve yastığa yelpaze gibi yayılan saçlarını. Onu Wendy'yi sevdiğim gibi sevmiyordum; o kadar güçlü ve aptalca aşk yalnızca bir kere bulur insanı ama yine de seviyordum. O zaman da seviyordum, hâlâ da seviyorum. Çoğunlukla sevecenliği nedeniyle. Bir de sabrı. Bir yerlerde başka bir genç adam seksin gizemleriyle daha iyi bir tanışma yaşamış olabilir ama bu kadar tatlısını hiçbir genç adam yaşamış olamaz.

Sonunda uykuya daldım.

Beni uyandıran, aşağıda bir yerde çarpıp duran bir kepenk oldu. Komodinden saatimi aldım ve biri çeyrek geçtiğini gördüm. Çarpma sesi kesilmediği takdirde o gece bana bir daha uyku yoktu, o nedenle giyindim ve kapıya yöneldim; sonra dolaba dönüp yağmurluğumu aldım. Aşağıya indiğimde durakladım. Salona açılan koridorun ilerisindeki büyük yatak odasından Bayan Shoplaw'ın uzun, gürültülü horultuları geliyordu. Çarpan kepenkler onun uykusunu bölemezdi.

Yağmurluğa ihtiyacım olmadığı anlaşıldı, en azından henüz yoktu, çünkü yağmur daha başlamamıştı. Öte yandan rüzgâr şiddetliydi, şimdiden saatte kırk kilometreye ulaşmış olmalıydı. Dal-

galaların alçak, düzenli uğultusu, boğuk bir kükremeye dönüşmüştü. Hava adamlarının Gilda'yı hafife alıp almadığını merak ettim. Sahilin ilerisindeki evdeki Annie'yle Mike'ı düşününce, içimde bir korku uyandı.

Yerinden çıkmış kepengi bulup menteşesini tutturdum, sonra eve girdim, üst kata çıktım, soyunup yeniden yattım. Ne var ki uyku gelmemekte direniyordu. Kepenk çarpmıyordu ama saçaklarda uluyan ve her ani esintide alçak sesle çığlık atan rüzgâr konusunda yapabileceğim bir şey yoktu. Aynı şekilde, bir kere harekete geçmiş olan beynimin de şalterini indiremezdim.

Beyaz değil, diye düşündüm. Bunun benim için hiçbir anlamı yoktu, ama sözcükler bir anlamları olmasına muhtaçtı. Ziyaretimiz sırasında lunaparkta gördüğüm bir şeye bağlanmak istiyorlardı sanki.

Üstünde bir gölge var, genç adam. Onunla tanıştığım gün Rozzie Gold söylemişti bunu. Onun ne kadar zamandır Eğlence Parkı'nda olduğunu ve daha önce nerede çalıştığını merak ettim. O da karnaval karnaval gezenlerden miydi? Ve bunun ne önemi vardı?

Çocuklardan birinde üçüncü bir göz var. Hangisinde bilmiyorum.

Ben biliyordum. Mike, Linda Gray'i görmüş ve onu serbest bırakmıştı. Nasıl derler, ona çıkış kapısını göstermişti. Kızın kendi başına bulmayı başaramadığı kapıyı. Yoksa Linda Gray neden Mike'a teşekkür etsin?

Gözlerimi kapattım ve atış poligonundaki Fred'i gördüm. Takım elbisesi ve sihirli silindir şapkasıyla göz alıcıydı. Lane'in, tezgâha zincirlenmiş 22'liklerden birini uzattığını gördüm.

Annie: Kaç atış?

Fred: Bir şarjörde on. Kaç tane isterseniz. Bugün sizin gününüz.

Zihnimde birkaç şey gümbürtüyle yerine otururken gözlerim faltaşı gibi açıldı. Rüzgârı ve huzursuz dalgaları dinleyerek doğrulup oturdum. Sonra tepedeki lambayı yakıp Erin'in dosyasını masanın çekmecesinden çıkardım. Fotoğrafları bir kez daha yere serdim, kalbim gümbürdüyordu. Fotoğraflar iyiydi ama ışık yeterli değildi. İkinci defa giyindim, her şeyi dosyaya tıktım ve bir kez daha aşağıya indim.

Salonun ortasındaki kelime oyununun oynandığı masanın üstünden bir avize sarkıyordu. Masada oturup dünyanın kaç bucak olduğunu öğrendiğim pek çok akşamdan, avizenin ışığının gayet parlak olduğunu biliyordum. Salonla Bayan S.'in yaşam alanına giden koridor arasında sürme kapılar vardı. Işık ev sahibemi rahatsız etmesin diye kapıları çekip kapattım. Sonra lambayı yaktım, kelime oyunu kutusunu televizyonun üstüne koyup fotoğraflarımı masaya yaydım. Oturamayacak kadar gergindim. Onun yerine masanın üstüne eğildim, fotoğrafları karıştırıyor, yerlerini değiştirip yeniden düzenliyordum. Bunu üçüncü kere yapmaya hazırlanıyordum ki elim dondu. Gördüm. Onu gördüm. Mahkemede geçerli olacak bir kanıt değildi ama benim için yeterliydi. Dizlerim çözüldü ve sonunda oturmak zorunda kaldım.

Misafirlerin şeref kaydı listesine konuşmamın zamanını ve süresini mutlaka kaydederek defalarca babamı aradığım telefon aniden çaldı. Yalnız bu rüzgârlı sabah sessizliğinde, sesi daha çok bir çığlığı andırıyordu. Hemen atıldım ve telefon bir daha çalmadan ahizeyi kaldırdım.

"Al-al-al..." Ağzımdan ancak bu kadarı çıkabilmişti. Kalbim doğru düzgün konuşmama izin veremeyecek kadar şiddetli çarpıyordu.

Hattın diğer ucundaki ses, "Demek sensin," dedi. Hem eğlenmiş, hem de hoş bir sürprizle karşılaşmış gibiydi ses tonu.

"Ev sahibenin açmasını bekliyordum. Hatta ailevi bir acil durum hikâyesi hazır etmiştim."

Konuşmaya çalıştım. Başaramadım.

"Devin?" Muzip. Neşeli. "Orada mısın?"

"Ben... Bir saniye."

Telefonu göğsüme dayadım, bir yandan da hattın öbür ucundan kalp atışlarımı duyup duymadığını düşünüyordum. Ani bir baskı altına girdiğinde insan zihninin çalışma biçimi gerçekten delice. Hattın bana ait tarafında, Bayan Shoplaw'a kulak kabarttım. Sürüp giden horultularının boğuk sesi geliyordu. İyi ki salonun kapısını kapatmıştım, daha da iyisi kadının odasında paralel telefon olmamasıydı. Telefonu yeniden kulağıma dayayıp, "Ne istiyorsun? Neden aradın?" diye sordum.

"Bence biliyorsun, Devin... Bilmiyorsan bile, iş işten geçti, değil mi?"

"Sen de medyum musun?" Aptalcaydı ama o anda beynimle ağzım tamamen farklı yönlerde ilerliyordu.

"Ah, medyum olan Rozzie'dir," dedi. "Şu bizim Madam Fortuna." Güldü. Hiçbir derdi tasası yokmuş gibi bir havası vardı ama bunun doğruluğundan şüpheliydim. Derdi tasası olmayan katiller gecenin bir yarısı telefon etmezler. Hele de telefonu kimin açacağından emin değillerse.

Ama bir hikâye hazırlamıştı, diye düşündüm. Bu herif tam bir izci. Deli ama her zaman hazırlıklı. Mesela o dövme. O fotoğraflara bakınca gözünüz dövmeye takılıyor. Yüze değil. Beyzbol şapkasına değil.

"Ne haltlar karıştırdığını biliyorum," dedi. "Kız o dosyayı sana getirmeden önce de biliyordum. Hani şu resimlerin olduğu dosyayı. Sonra bugün... Güzel anne ve sakat çocuk... Onlara anlattın mı, Devin? Parçaları bir araya getirmen için sana yardım ettiler mi?"

"Hiçbir şey bilmiyorlar."

Rüzgâr gürledi. Onun tarafından da aynı sesi alıyordum, sanki dışarıda bir yerdeydi. "Sana inanabilir miyim bilmem."

"İnanabilirsin. Kesinlikle inanabilirsin." Gözlerimi resimlere indirdim. Dövmeli Adam'ın eli Linda Gray'in kalçasında. Dövmeli Adam, atış poligonunda nişan alması için kıza yardım ediyor.

Lane: Bize en iyi Annie Oakley atışını göster, Annie.

Fred: Keskin nişancı!

Balık kepiyle, güneş gözlükleri ve kum rengi keçi sakalıyla Dövmeli Adam. Elindeki kuş dövmesi görülebiliyor, çünkü Linda Gray'le birlikte Dehşet Evi'ne girene kadar ham deri eldivenlerini arka cebinden çıkarmamış. Linda'yı karanlığa sokana dek.

"Merak ettim," dedi. "Bu öğleden sonra o büyük evde çok uzun süre kaldın, Devin. Cook denen kızın getirdiği resimlerden mi bahsediyordunuz, yoksa kadını düzmekle mi meşguldün? Belki ikisi de. Ne de olsa anne epey iyi bir parça."

"Onlar hiçbir şey bilmiyor," diye tekrarladım. Alçak sesle konuşuyor, gözlerimi kapalı kapılardan ayırmıyordum. Kapılar her an açılabilir ve gecelikli, kremler yüzünden suratı hortlak beyazı olmuş gecelikli Bayan S. eşikte belirebilirdi. "Ben de bir şey bilmiyorum. Kanıtlayabileceğim bir şey yok."

"Büyük ihtimalle yoktur, ama artık an meselesi, değil mi? Filmi geri saramazsın. O eski sözü bilir misin?"

"Tabii, tabii." Bilmiyordum ama o anda Eğlence Parkı'nda yılda bir kez sahneye çıkan Bobby Rydell'ın başkan olduğunu iddia etse bile onunla aynı fikirde olurdum.

"Bak ne yapacağız. Eğlence Parkı'na geleceksin ve bu konuyu konuşacağız. Yüz yüze. Erkek erkeğe."

"Bunu neden yapayım? Epey delice olurdu, düşündüğüm kişiysen..."

"Ah, kim olduğumu gayet iyi biliyorsun." Sesi sabırsız çıkıyordu. "Benim de bildiklerim var. Polise gidecek olursan, Linda Gray öldürüldükten ancak bir ay kadar sonra Eğlence Parkı'nda işe başladığımı keşfedecekler. Sonra beni Wellman gösterisiyle ve Güney Yıldızı'yla eşleştirecekler ve al sana oyunun sonu."

"Peki, polisi neden şimdi aramayayım?"

"Nerede olduğumu biliyor musun?" Sesine öfke sızıyordu. Hayır. Zehirdi bu. "Şu anda nerede olduğumdan haberin var mı seni meraklı orospu çocuğu?"

"Eğlence Parkı'nda herhalde. Yönetim binasında."

"Hiç de değil. Kumsal Yolu'ndaki alışveriş merkezindeyim. Zengin kaltakların cicilerini almak için gittiği yerde. Kız arkadaşın gibi zengin kaltakların."

Buz gibi bir parmak, ense kökümden kuyruk sokumuma doğru inmeye başladı, ağır ağır. Bir şey söylemedim.

"Eczanenin dışında bir paralı telefon var. Kulübe değil ama olsun, çünkü yağmur daha başlamadı. Yalnızca rüzgâr esiyor. İşte tam oradayım. Durduğum yerden kız arkadaşının evini görebiliyorum. Mutfakta bir ışık var, herhalde onu gece boyu yanık bırakıyordur. Evin geri kalanı karanlık. Telefonu kapatıp altmış saniye içinde orada olabilirim."

"Evde hırsız alarmı var!" Olup olmadığını bilmiyordum.

Güldü. "Bu noktadan sonra boktan bir alarma aldırış eder miyim sanıyorsun? Alarm kadının boğazını kesmeme engel olamaz. Ama önce küçük kötürümün boğazını keser, annesinin de seyretmesini sağlarım."

Annie'ye tecavüz etmezsin ama, diye düşündüm. *Zamanın olsa da etmezsin. Edebileceğini sanmıyorum.*

Bunları söylememe ramak kaldı ama söylemedim. Ne kadar korkmuş olursam olayım, o anda onu kışkırtmanın çok kötü bir fikir olduğunu biliyordum.

"Bugün onlara karşı o kadar iyiydin ki," dedim aptal aptal. "Çiçekler... Ödüller... Oyuncaklar..."

"Evet, bütün hödük boklukları. Şu korku tünelinden fırlayan vagonu anlatsana. O neydi öyle?"

"Bilmiyorum."

"Bence biliyorsun. Belki bu konuda konuşuruz. Eğlence Parkı'nda. Ford'unu tanıyorum, Jonesy. Sol farının ışığı titreşiyor, antende de şirin, küçük bir rüzgârgülü takılı. O *eve* gidip birkaç gırtlak kesmemi istemiyorsan, hemen arabana binecek ve Kumsal Yolu'ndan Eğlence Parkı'na geleceksin."

"Ben..."

"Ben konuşurken gaganı kapat. Alıveriş merkezini geçtiğinde park kamyonlarından birinin yanında beni göreceksin. Telefonu kapatıp buraya gelmen için dört dakikan var. Seni göremezsem, kadını da çocuğu da öldürürüm. Anlaşıldı mı?"

"Ben..."

"Anlaşıldı mı?"

"Evet!"

"Lunaparka kadar seni takip edeceğim. Kapıyı kafana takma, açık."

"Yani ya beni öldüreceksin, ya onları. Seçimi ben yapacağım. Öyle mi?"

"Seni niye öldüreyim?" Şaşkınlığı samimi gibiydi. "Seni öldürmeyeceğim, Devin. Öyle bir şey durumumu kötüleştirmekten başka işe yaramaz. Hayır, sadece ortadan kaybolacağım. Bunu ilk defa yapmıyorum, muhtemelen son defa da olmayacak. Tek istediğim konuşmak. Peşime nasıl düştüğünü öğrenmek istiyorum."

"Bunu sana telefonda da anlatabilirim."

Güldü. "Ve beni tepeleyip bir kez daha Kahraman Howie olma şansını elinin tersiyle itersin, öyle mi? Önce o küçük kız, sonra Eddie Parks, sonra da güzel anne ve çarpık çurpuk piçiyle

heyecan verici bir zirve. Bunu nasıl kaçırabilirsin?" Gülmeyi kesti. "Dört dakika."

"Ben..."

Telefonu kapattı. Parlak fotoğraflara baktım. Kelime oyunu masasının çekmecesini açtım, bloknotlardan birini alıp Tina Ackerley'nin skor tablosunu tutmak için kullanmakta ısrar ettiği uçlu kurşun kalemi aradım. Bayan S., bu notu okuyorsanız, başıma bir şey gelmiş demektir. Linda Gray'i kimin öldürdüğünü biliyorum. Diğerlerini de."

Katilin ismini büyük harflerle yazdım.

Ondan sonra kapıya koştum.

Ford'umun marşı devir aldı, tükürükler saçtı ama bir türlü basmadı. Sonra da yavaşlamaya başladı. Bütün yaz kendi kendime yeni bir akü almam gerektiğini söylemiş ve bütün yaz paramı harcayacak başka yerler bulmuştum.

Babamın sesi. *Motoru boğuyorsun, Devin.*

Ayağımı gazdan çekip orada karanlıkta oturdum. Zaman uçuyor gibiydi, uçuyordu. Bir tarafım koşarak içeri dönüp polisi aramak istiyordu. Anne'yi arayamazdım, çünkü boktan telefonunun boktan numarasını bilmiyordum ve ünlü babası düşünülürse, numara rehberde de olmazdı. Katil bunu biliyor muydu? Büyük ihtimalle bilmiyordu ama herifte eşek şansı vardı. Cani orospu çocuğunun bu küstahlıkla şimdiye kadar üç, dört defa enselenmiş olması gerekirdi ama enselenmemişti işte. Çünkü herifte eşek şansı vardı.

Annie onun içeri girdiğini duyar ve onu vurur.

Ne var ki silahlar kasadaydı, Annie öyle söylemişti. Bir silah kapmayı becerse bile piç kurusunun karşısına çıktığında, adi he-

rifi muhtemelen Mike'ın boğazına bir ustura dayamış halde bulacaktı.

Anahtarı tekrar çevirdim. Ayağım gaz pedalında değildi ve karbüratör benzinle doluydu, bu sayede Ford'um anında çalıştı. Araba yolundan geri geri çıkarak burnumu Eğlence Parkı'na çevirdim. Çark'ın halka biçimi kırmızı neon ışıklarıyla, Yıldırım'ın yanıp sönen mavi neonları, hızla ilerleyen alçak bulutları fon edinmişti. Bu iki oyuncak fırtınalı gecelerde daima ışıklandırılırdı; hem denize açılmış gemiler için fener görevi görüyor, hem de Parish Havaalanı rotasıyla alçaktan uçan küçük uçakları uzak durmaları için uyarıyorlardı.

Kumsal Yolu ıssızdı. Her esinti perde perde kum havalandırıyordu, bu esintilerin bazıları da arabamı sallayacak kadar güçlüydü. Şosede kum tepeleri yükselmeye başlamıştı bile. Farlarımın ışığında, iskelet parmaklarını andırıyorlardı.

Alışveriş merkezini geçtiğimde, otoparkın tam ortasında, Eğlence Parkı bakım kamyonlarından birinin yanında tek başına duran bir figür gördüm. Yanından geçip elimi tek bir kez kasvetle sallarken, o da elini kaldırdı.

Bundan sonra, sahildeki Victoria tarzı büyük evi geçtim. Mutfakta gerçekten de ışık vardı. Lavabonun üstündeki floresan lambaydı herhalde. Annie'nin mutfağa elinde kazağıyla gelişini hatırladım. Bronzlaşmış karnını. Neredeyse kot pantolonuyla aynı renkteki sutyeni. *Benimle yukarı çıkmak ister misin, Devin?*

Dikiz aynamda ışıklar parladı ve iyice yakına sokuldu. Uzunlarını yakmıştı, farların arkasındaki aracı seçemiyordum ama buna gerek de yoktu. Bakım kamyonu bildiğim bir araçtı, tıpkı beni öldürmeyeceğini söylerken yalan söylediğini bildiğim gibi. Bayan Shoplaw'a bıraktığım not sabah hâlâ orada olacaktı. Kadın notu ve kâğıda yazdığım ismi okuyacaktı. Mesele, inanmasının ne kadar süreceğiydi. Ne de olsa adam çok büyüleyiciydi. Kafiyeli ge-

vezelikleri, ışıl ışıl gülümsemesi ve yana yatırılmış melon şapkası. Bakın şu işe, bütün kadınlar bayılırdı Lane Hardy'ye.

Kapılar söz verildiği gibi açıktı. İçeri girdim ve artık kepenkleri indirilmiş Atış Galerisi'nin önüne park etmeye çalıştım. Arkadaki kornasını bir kere çalıp selektör yaptı. *Devam et*. Çark'a vardığımda, bir kez daha selektör yaptı. Ford'umun kontağını kapattım. Belki de onu bir daha çalıştıramayacaktım, bunun fena halde farkındaydım. Tekerin kırmızı neon ışıkları gösterge paneline, koltuklara ve cildime kan kırmızı gölgeler düşürüyordu.

Kamyonun farları söndü. Kapının açılıp kapandığını duydum. Çark'ın payandaları arasında esen rüzgârı da. Bu gece uğultusu bir ölüm meleğinin çığlığına benziyordu. Kesintisiz, neredeyse ritmik bir tangırtı da vardı. Dönme dolap, ağaç gövdesi kalınlığındaki aksında zangırdıyordu.

Linda Gray'in (ve DeeDee Mowbray'in ve Claudine Sharp'ın ve Darlene Stamnacher'ın) katili, arabama yaklaşıp elindeki tabancanın kabzasıyla penceremi tıklattı, diğer eliyle de "gel" diye işaret etti. Kapıyı açıp dışarı çıktım.

"Beni öldürmeyeceğini söylemiştin." Sesim, bacaklarım kadar zayıftı.

Lane büyüleyici gülümsemesini ışıldattı. "Eh... Bakalım olaylar nasıl gelişecek. Olmaz mı?"

Bu gece melon şapkası sola yatırılmış, uçmasın diye de sıkıca kafasına geçirilmişti. İş gününde atkuyruğu biçiminde topladığı saçları açılmış, boynunun etrafında uçuşuyordu. Rüzgâr gürledi, Çark mutsuz bir çığlık koyverdi. Teker sallanırken neon ışıklarının kırmızı pırıltısı Lane'in yüzünde oynaştı.

"Tekeri kafana takma," dedi. "Rüzgâr doğrudan gelseydi devrilebilirdi ama esinti doğrudan payandaların arasında dolaşıyor. Endişelenmen gereken başka şeyler var. Şu korku tüneli vagonunu anlat. Esas bilmek istediğim o. Nasıl becerdin o işi? Uzaktan kumanda zımbırtısıyla falan mı? O şeyler çok ilgimi çekiyor. Bana sorarsan gelecek onların. Benim fikrim bu işte."

"Zımbırtı filan yoktu."

Beni duymuşa benzemiyordu. "Peki, amaç neydi? Beni sakladığım yerden çıkarmak mı? Öyleyse, boşa zahmet etmişsin. Zaten çıkmıştım."

"Kız yaptı," dedim. Bunun doğruluğundan emin olamıyordum ama Mike'ın adını bu konuşmaya karıştırmaya hiç niyetim yoktu. "Linda Gray yaptı. Görmedin mi onu?"

Gülümsemesi silindi. "Elinden gelenin en iyisi bu mu? Şu eski korku tünelindeki hortlak hikâyesini mi anlatacaksın bana? Biraz daha çaba sarf etmen gerekecek."

Demek o da benim gördüğümden fazlasını görmemişti. Ama bana kalırsa, bir şey olduğunu biliyordu. Asla kesin olarak bilemeyeceğim ama Milo'nun peşinden gitmeyi teklif etmesinin sebebi de buydu. Bizim Dehşet Evi'nin yakınlarında olmamızı istemiyordu.

"Ah, kız oradaydı. Saç bandını gördüm. Uzanıp vagona baktığımı hatırlıyor musun? Bant, koltuğun altındaydı."

O kadar ani saldırdı ki, elimi kaldırmaya bile fırsat bulamadım. Silahın kabzası alnımda patlayıp bir yarık açtı. Yıldızları saydım. Sonra kan gözlerime dolmaya başladı ve başka bir şey göremez oldum. Çark'a uzanan rampanın yanındaki parmaklığa doğru sırtüstü devrilecek gibi oldum, düşmemek için parmaklıkları yakalayıp yüzümdeki kanları yağmurluğumun koluyla sildim.

"İşler bu kadar ilerlemişken beni kamp ateşi masallarıyla korkutmaya çalışma zahmetine neden katlandığını bilmiyorum,"

dedi Lane. "Bunu yapman hoşuma da gitmiyor. Saç bandını biliyorsun, çünkü her işe burnunu sokan üniversite kevaşesi kız arkadaşının getirdiği dosyada fotoğrafı vardı." Gülümsedi. Bu defaki gülümsemede büyüleyici hiçbir şey yoktu, sırf dişten ibaretti. "Kandırma ustasını kandırmaya çalışma kandırıkçı."

"Ama... Sen dosyayı görmemiştin." Bu sorunun cevabı, kafam çınlarken bile çok basit bir çıkarımdı. "Fred görmüştü. Sana o söyledi, değil mi?"

"Evet. Pazartesi günü. Ofisinde beraber öğle yemeği yiyorduk. Seninle sevgili üniversite kevaşenin Sherlock Holmes'çülük oynadığınızdan bahsetti. Gerçi tam olarak bu şekilde anlattı diyemem. Yaptığınızın şirin olduğunu düşünüyordu. Ben onunla aynı fikirde değildim, çünkü adam kalp krizi geçirdikten sonra Eddie Parks'ın eldivenlerini çıkardığını görmüştüm. İşte Holmes'çülük oynadığınızı o zaman anladım. O dosya... Fred, kevaşenin sayfalarca notu olduğunu söyledi. Onun, beni Wellman ve Güney Yıldızı'yla eşleştirmesinin an meselesi olduğunu biliyordum."

Kafamın içinde cebinde bir usturayla Annandale'e giden trene binen Lane Hardy'nin korkutucu görüntüsü canlandı. "Erin bir şey bilmiyor."

"Aman, rahatla. Onun peşine düşeceğimi mi sandın? Biraz gayret et de beynini çalıştır. O arada da minik bir yürüyüş yap. Rampadan yukarı, akıllı. Seninle bir gezintiye çıkıyoruz. Havanın kıt olduğu yere doğru."

Aklını kaçırıp kaçırmadığını sormaya yeltendiysem de bu saatten sonra biraz aptalca bir soru olurdu, değil mi?

"Ne demeye sırıtıyorsun, Jonesy?"

"Hiç," dedim. "Rüzgâr böyle eserken yukarı çıkmak istemiyorsun herhalde." Oysa Çark'ın motoru çalışmaya başlamıştı bile. Rüzgârın, dalgaların ve Çark'ın tekinsiz çığlıkları arasında motorun sesini fark etmemiştim ama dinlemeye başladığım için

artık duyuyordum. Sabit bir gümbürtü, hatta neredeyse bir mırıltıydı. Neredeyse gözümün önünde duran bir şeyi fark ettim. Muhtemelen benim işimi bitirdikten sonra silahı kendisine doğrultmayı planlıyordu. Belki bu gerçeği daha önce anlamış olmam gerektiğini düşüneceksiniz, ne de olsa aklından zoru olanlar sık sık böyle şeyler yaparlar. Gazetelerde her gün okuyoruz. Belki haklısınızdır. Ama çok stresliydim.

"İhtiyar Carolina ev kadar güvenlidir," dedi. "Rüzgâr kırk beş değil de doksan kilometreyle esse bile yukarı çıkardım. İki sene önce Carla kıyıdan geçerken en az o şiddetle esiyordu ve Çark istifini bile bozmamıştı."

"İkimiz de sepete bineceksek Çark'ı nasıl çalıştıracaksın?"

"Bin de gör. Ya da..." Silahı kaldırdı. "Seni buracıkta da vurabilirim. Benim için fark etmez."

Rampadan yukarı yürüdüm, o anda biniş platformunda bekleyen sepetin kapısını açıp yerleşmeye davrandım.

"Hayır, hayır, hayır," dedi Lane. "Dış tarafta oturmayı tercih edersin. Oranın manzarası daha güzel. Çekil bakalım, Clyde. Ellerini de ceplerinde tut."

Lane bana sürtünerek yanımdan geçti, silahı üstümdeydi. Kan yine gözlerime doluyor, yanaklarımdan aşağı süzülüyordu ama yağmurluğumun cebinden elimi çıkartıp silmeye cesaret edemedim. Tabancanın tetiğindeki parmağın ne kadar beyaz olduğunu görüyordum. Lane sepetin iç tarafına oturdu.

"Şimdi sen."

Bindim. Başka seçenek bulamamıştım.

"Kapıyı da kapat, ne işe yarar sanmıştın onu, fare surat?"

"Dr. Seuss gibi konuşuyorsun," dedim.

Sırıttı. "Yağcılıkla bir yere varamazsın. Kapıyı kapa yoksa dizine bir kurşun gömerim. Bu rüzgârda silah sesini duyan olur mu sence? Hiç sanmam."

Kapıyı kapattım. Tekrar ona baktığımda, bir elinde silah, diğer elinde de metal, kare bir alet vardı. "Sana söyledim, bu zımbırtılara bayılıyorum. Bu elimde gördüğün, bildiğin garaj kapısı kumandası, üstünde ufak tefek bazı oynamalar yaptım, o kadar. Bir sinyal gönderiyor. Bu bahar Bay Easterbrook'a gösterdim, yerdeki kontrol panellerini idare edecek bir işçi veya çaylak olmadığında tekerin idaresi için kusursuz bir araç olduğunu anlattım ama beyefendi bunu kullanamayacağımızı söyledi. Neymiş, devlet kurulunun güvenlik onayı yokmuş. Korkak ihtiyar piç. Patent alacaktım. Artık çok geç herhalde. Al şunu."

Aldım. Garaj kapısı kumandasıydı gerçekten. Genie marka. Babamda da hemen hemen aynısından vardı.

"Yukarı ok işaretli düğmeyi gördün mü?"

"Evet."

"Bas."

Başparmağımı düğmeye dayadım ama basmadım. Rüzgâr burada, aşağıda güçlüydü; yukarıda, havanın kıt olduğu yerde şiddeti ne kadardı? *Uçuyoruz*, diye bağırmıştı Mike.

"Bas ya da dizine kurşunu ye, Jonesy."

Düğmeye bastım. Çark'ın motoru anında vites değiştirdi, sepetimiz yükselmeye başladı.

"Şimdi aleti aşağı at."

"Ne?"

"Aleti at yoksa dizine kurşunu yiyeceksin ve bir daha asla iki ayağının üstüne basamayacaksın. Üçe kadar sayıyorum. Bir, i–"

Attım. Teker rüzgârlı gecede yükseldi, yükseldi. Sağ tarafımda, tepeleri köpüklerle bezeli olduğu için fosforlu gibi ışıldayan dalgaların kıyıda patladığını görebiliyordum. Solumda arazi karanlıktı, uykudaydı. Kumsal Yolu'nda hareket halinde olan bir çift far bile yoktu. Rüzgâr gürledi. Kanla yapış yapış olmuş saçlarım topaklar halinde alnımdan geriye savruldu. Sepet sallandı. Lane

kendini öne arkaya atarak sepetin daha da sallanmasına neden oldu ama yan tarafıma doğrultulmuş olan silah hedefinden hiç şaşmadı. Kırmızı neon ışıklar namluya çizgiler çiziyordu.

"Bu akşam hiç de büyükanne eğlencesine benzemiyor, değil mi Jonesy?" diye haykırdı Lane.

Kesinlikle benzemiyordu. Ağırbaşlı ihtiyar Carolina Çarkı bu gece dehşet saçıyordu. Tepeye ulaştığımızda vahşi bir esinti tekeri öyle bir salladı ki, sepetimizin çelik desteklerine çarpıp takırdadığını duydum. Lane'in melon şapkası kafasından uçup geceye karıştı.

"Hasiktir. Neyse, başkası bulunur nasılsa."

Lane, nasıl ineceğiz? Bu soru dilimin ucunda titreşiyordu ama sormadım. İnmeyeceğimizi, fırtına Çark'ı devirmezse veya elektrikler kesilmezse sabah Fred parka geldiğinde hâlâ dönme dolapta tur atıyor olacağımızı söyleyeceğinden korkuyordum. Eğlence Parkı'nın ahmak tekerinde iki ölü adam. Bu da bir sonraki hareketimi tahmin edilebilir hale getirdi.

Lane gülümsüyordu. "Silahı almayı düşünüyorsun, değil mi? Gözlerinden okunuyor. Eh, şu filmde Kirli Harry'nin dediği gibi... Sorman gereken şey şu, kendini şanslı hissediyor musun?"

Aşağı inmeye başlamıştık. Sepet hâlâ sallanıyordu ama sallantılar hafiflemişti. Kendimi zerre kadar şanslı hissetmediğime karar verdim.

"Kaç kişiyi öldürdün, Lane?"

"Seni hiç ilgilendirmez, göt herif. Hem silah bende olduğuna göre, soruları ben soracağım. Ne zamandır biliyorsun? Epeydir, değil mi? En azından o üniversite kevaşesi sana resimleri gösterdiğinden beri. Kötürüm, lunaparktaki eğlencesini yaşayabilsin diye çeneni bir süre tuttun. Büyük hata Jonesy. Hödük hatası."

"Daha bu gece keşfettim," dedim.

"Yalancı, yalancı, sana kimse inanmaz."

Rampanın yanından geçtik ve yeniden tırmanmaya başladık. *Beni muhtemelen en tepede vuracak*, diye düşündüm. Sonra ya kendini de vuracak ya da beni aşağı atıp bu tarafa kayacak ve sepet tekrar rampaya vardığında aşağı atlayacak. Bacağını veya köprücük kemiğini kırma riskini göze alacak. Ben olsam paramı cinayet-intihar senaryosuna yatırırdım ama tabii Lane merakını tatmin edene kadar bir şey yapmayacaktı.

"İstersen bana aptal diyebilirsin ama yalancı deme," dedim. "Fotoğraflara sürekli baktım ve onlarda bir şey, tanıdık bir şey görüp durdum ama bu geceye dek ne olduğunu anlayamamıştım. Şapkaydı. Fotoğraflarda başında melon şapka değil, balık kepi var ama Linda Gray'le birlikte Dönen Fincanlar'da beklediğiniz sırada kep bir tarafa yatırılmış, Atış Galerisi'ne geçtiğinizde de öbür tarafa. Diğer fotoğraflara da baktım, ikinizin arkadan görüldüklerinize de. Onlarda da aynı şey. Sağa, sola, sağa, sola. Bunu her zaman yapıyorsun. Düşünmüyorsun bile."

"Hepsi bu mu? Boktan bir kep mi?"

"Hayır."

Tepeye ikinci defa ulaşmak üzereydik ama en azından bir tur daha ölmeyeceğimi düşünüyordum. Bunu dinlemek istiyordu. Derken yağmur başladı, duş başlığı açılmışçasına ani ve sert damlalar inmeye başladı. *En azından yüzümdeki kanları akıtır*, diye düşündüm. Lane'e bakınca, yağmurun akıttığının, yalnızca yüzümdeki kanlar olmadığını anladım.

"Bir gün seni başında şapkan olmadan gördüm ve saçlarına ilk akların düştüğünü zannettim." Rüzgârın ve yağmurun gürültüsü arasında sesimi duyurabilmek için neredeyse bağırarak konuşuyordum. Damlalar yanlamasına iniyor, yüzümüze çarpıyordu. "Dün, enseni sildiğini gördüm. Kir olduğunu zannetmiştim. Sonra bu gece, keple ilgili meseleyi anladıktan sonra, sahte dövmeyi

düşündüm. Erin, dövmenin terle nasıl aktığını fark etmişti. Polisler bunu gözden kaçırdı herhalde."

Çark, ikinci defa çizdiği dairenin en alt noktasına yaklaşırken, arabamla bakım kamyoneti ilişti gözüme. Gitgide büyüyorlardı. Arkalarında büyük bir şey, belki rüzgârın yerinden söktüğü bir branda, Eğlence Parkı Bulvarı boyunca uçuyordu.

"Sildiğin kir değildi, saç boyasıydı. Akmıştı, tıpkı dövmenin aktığı gibi. Şimdi de akıyor. Enseni boydan boya kaplamış. Kafanda gördüğüm beyaz teller değildi. Sarı saç telleriydi."

Elini ensesine sürdü ve avucundaki siyah lekeye baktı. O sırada az daha üstüne atlayacaktım ama silahı kaldırdı ve bir anda kendimi kapkara bir göze bakar halde buldum. Küçük ama korkunç bir gözdü.

"Eskiden sarışındım," dedi. "Ama siyahın altındaki saçlarımın çoğu kırlaştı artık. Stresli bir hayat sürdüm, Jonesy." Sanki bütün bunlar ikimizin de parçası olduğumuz kötü bir şakaymış gibi kederle gülümsedi.

Yeniden yukarı çıkıyorduk ve panayır yolunda hareket halinde olduğunu görüp rüzgârın uçurduğu bir branda varsaydığım şeyin belki de farları kapatılmış bir araba olabileceği o anda dank ediyordu kafama. Umutlanmak deliceydi ama yine de umutlandım.

Yağmur kamçı gibi üstümüze iniyordu. Yağmurluğum hışırtılarla uçuşuyor, Lane'in saçları parçalanmış bir bayrak gibi dalgalanıyordu. En azından bir tur daha tetiği çekmesini engelleyebilmeyi umuyordum. Belki iki tur? İhtimal dahilindeydi ama pek yüksek bir ihtimal değildi.

"Bir defa olsun seni Linda Gray'in katili olarak düşününce... İnan bana, bu benim için hiç kolay olmadı Lane, beni burada ilk karşılayan ve raconu bana öğreten kişi olduğun için, hiç kolay olmadı... Ama sonunda düşününce, şapkanın, güneş gözlüklerinin

ve sakalının ötesini görebildim. Seni görebildim. Burada çalışmıyordun..."

"Florence'taki bir depoda forklift sürüyordum." Burnunu kırıştırdı. "Hödük işi. Nefret ediyordum."

"Floransa'da çalışıyordun, Linda Gray'le Floransa'da tanıştın ama burada, Kuzey Carolina'daki Eğlence Parkı hakkında her şeyi biliyordun, değil mi? Karnaval karnaval gezenlerden olup olmadığını bilmiyorum ama gösterilerden uzak kalmayı asla başaramamışsın. Küçük bir geziye çıkmayı önerdin, kız da kabul etti."

"Onun gizli erkek arkadaşıydım. Öyle olması gerektiğini söylemiştim. Yaşça ondan büyük olduğum için." Gülümsedi. "Yuttu. Hepsi yutar. Genç kızların ne saçmalıkları yuttuğunu bir bilsen şaşardın."

Seni hasta pezevenk, diye düşündüm. *Seni hasta, hasta pezevenk.*

"Kızı Heaven's Bay'e getirdin, bir motelde kaldınız, sonra da onu burada, Eğlence Parkı'nda öldürdün, hem de Hollywood Kızları'nın ellerinde fotoğraf makineleriyle her yerde dolaştığını bildiğin halde. Gözü kara bir küstahlık. Heyecanın bir parçası da bu, değil mi? Tabii ya. Tavşancıklarla dolu bir turda cinayet..."

"Hödükler," dedi. O ana kadarki en şiddetli rüzgâr Çark'ı sarstı ama Lane hissetmemiş gibiydi. Tabii o sepetin iç tarafındaydı, orası biraz daha sakindi. "İstediğin adı takabilirsin. Hepsi hödük, hepsi. Hiçbir şey görmüyorlar. Sanki gözleri beyinlerine değil de kıç deliklerine bağlı. Her şey bir yerden girip diğerinden çıkıyor."

"Tehlikeden tahrik oluyorsun, değil mi? Bu yüzden geri dönüp burada işe girdin?"

"Hem de aradan bir ay bile geçmeden." Gülümsemesi genişledi. "Bunca zamandır burunlarının dibindeydim. Bir de ne var biliyor musun? Çok... Bilirsin işte, korku tünelindeki o geceden beri uslu durdum. Bütün kötülükleri ardımda bırakmıştım. Uslu

durmaya devam edebilirdim. Burayı seviyorum. Kendime bir hayat kuruyordum. Zımbırtımı yapmıştım, patent alacaktım."

"Ah, bana kalırsa er ya da geç yeniden öldürürdün." Yeniden tepeye varmıştık. Rüzgârla yağmur, ikimizi de dövüyordu. Titriyordum. Kıyafetlerim sırılsıklamdı, Lane'in yanakları da saç boyasından kararmıştı. Boya, şeritler halinde akıyordu cildinden. *Zihni de böyle kapkara*, diye düşündüm. *İçeride, hiç gülümsemediği yerde.*

"Hayır. İyileşmiştim. Senin işini bitirmek zorundayım Jonesy ve bunun da tek sebebi burnunu olmadık yerlere sokmuş olman. Çok kötü, çünkü senden hoşlanıyordum. Gerçekten hoşlanıyordum."

Doğru söylediğini düşündüm, bu da bütün olanları daha korkunç bir hale getiriyordu.

Yeniden aşağı inmeye başlamıştık. Altımızda uzanan dünya rüzgârlı ve ıslaktı. Farlarını söndürmüş bir araba filan yoktu, yalnızca özlem dolu zihnime bir an için öyle görünen, uçan bir branda parçası vardı. Süvariler gelmeyecekti. Geleceklerini düşünmek kendimi öldürtmekten başka işe yaramazdı. Bunu kendi başıma yapmak zorundaydım ve tek şansım onu öfkelendirmekti. Gerçekten öfkelendirmek.

"Riskten tahrik oluyorsun ama tecavüz ilgini çekmiyor, değil mi? Çekseydi, kızları gözlerden uzak bir yere götürürdün. Bana sorarsan, gizli kız arkadaşlarının bacaklarının arasındaki şey, korkudan elini ayağını birbirine dolaştırıyor. Sonrasında ne yapıyorsun? Yatağa uzanıyor ve savunmasız kızları öldürerek ne büyük bir cesaret sergilemiş olduğunu düşünüp otuz bir mi çekiyorsun?

"Kapa çeneni."

"Akıllarını başlarından alabiliyorsun ama onları düzemiyorsun." Rüzgâr çığlık attı, sepet sallandı. Ölecektim ama o anda buna hiç aldırış etmiyordum. Onu ne kadar öfkelendirdiğimi bil-

miyordum ama ben ikimize de yetecek kadar kızmıştım. "Seni bu hale getiren ne? Ne oldu? Köşeye çiş yaptın diye annen pipiciğini mandalla mı kıstırdı? Stan Amcan sana zorla saksafon mu çaldırdı? Yoksa..."

"Kapa çeneni!"

Çömelir pozisyonda yerinden doğruldu, bir eliyle güvenlik çubuğunu yakaladı, diğeriyle de silahı bana doğrulttu. Tam o sırada bir şimşek ışığının aydınlığı vurdu üstüne: Sabit gözleri, düz, cansız saçları, geniş ağzı. Ve silah. "Kapa o pis çe–"

"DEVİN, EĞİL!"

Düşünmedim, yalnızca söyleneni yaptım. Bir patlama sesi duyuldu, uğuldayan gecenin içinde âdeta akışkan bir sesti. Kurşun hemen yanımdan geçmiş olmalı ama kitap kahramanlarından farklı olarak ben kurşunun ne sesini duydum ne de onu hissettim. İçinde bulunduğumuz sepet, biniş platformunun yanından geçti. Annie Ross'un elinde bir tüfekle rampada durduğunu gördüm. Pikabı arkasındaydı. Saçları, kâğıt beyazlığındaki yüzünün çevresinde uçuşuyordu.

Yeniden tırmanışa geçtik. Lane'e baktım. Çömelme pozisyonunda donmuştu, ağzı aralıktı. Siyah boyalar yanaklarından akıyordu. Gözleri devrilmişti, o yüzden renkli kısımlarının yalnızca yarısı görünüyordu. Burnunun çoğu gitmişti. Burun deliklerinden biri üst dudağına sarkıyordu ama geri kalan kısmı bozuk para büyüklüğündeki kara bir deliği çevreleyen kızıl bir harabeydi.

Lane koltuğa oturdu. Şiddetle. Otururken de birkaç ön dişi takırdayarak ağzından döküldü. Silahı elinden alıp kenardan aşağıya attım. O anda hissettiklerim... Hiçbir şey hissetmiyordum. Yalnızca çok derinlerimde bir yer, her şeye rağmen belki de bu gece ölmeyeceğimi anlamaya başlamıştı.

Lane, "Of," dedi. Sonra da, "Ah." Sonra, çenesi göğsüne da-

yalı halde öne devrildi. Seçeneklerini değerlendiren, hem de çok dikkatli değerlendiren bir adam gibi görünüyordu.

Sepet tepeye ulaştığında yeniden şimşekler çaktı, ışıkları koltuk arkadaşımı kesik kesik mavi alevlerle aydınlattı. Rüzgâr gürledi, Çark da bunu protesto ederek inledi. Yeniden aşağı iniyorduk.

Aşağıdan, fırtınanın içinde neredeyse kaybolan bir ses geldi. "Dev, nasıl durduracağım bunu?"

Önce, uzaktan kumanda zımbırtısını aramasını söylemeyi düşündüm ama bu fırtınada yarım saat arasa da bulamayabilirdi. Bulsa bile kumanda kırılmış veya bir su birikintisinin içinde kısa devre yapmış yatıyor olabilirdi. Ayrıca, daha iyi bir yol vardı.

"Motora git!" diye bağırdım. "Kırmızı düğmeyi ara! KIRMIZI DÜĞME, ANNIE! Acil durum düğmesi!"

Yanından geçtim. Üstünde daha önce giydiği kot pantolonla kazağın olduğunu fark ettim ama giysileri artık sırılsıklamdı, üstüne yapışıyordu. Ceketi de yoktu, başını örtecek bir şeyi de. Buraya aceleyle gelmişti ve onu kimin gönderdiğini biliyordum. Mike, işin başında Lane'e odaklanmış olsaydı her şey ne kadar kolay olacaktı. Oysa onu yıllardır tanımasına rağmen Rozzie bile bunu yapmamıştı; zaten daha sonra Mike'ın Lane'e hiç odaklanmadığını öğrenecektim.

Tekrar yukarı çıkıyordum. Yanımda, Lane'in ıslak saçları kucağına siyah bir yağmur akıtıyordu. "Aşağı inmemi bekle!"

"Ne?"

Yeniden bağırmaya zahmet etmedim, rüzgâr sesimi boğacaktı nasıl olsa. Dönme dolabın tepesinde olduğum sırada kırmızı düğmeye basmamasını ümit etmekten başka bir şey yapamazdım. Sepet yeniden fırtınanın en kötü olduğu yere yükselirken, bir kez daha şimşek çaktı; bu defa peşinden gök gürültüsü de geldi. Lane, gök gürültüsü onu uyandırmış gibi (belki de uyandırmıştı)

başını kaldırıp bana baktı. Daha doğrusu bakmaya çalıştı. Devrik gözleri bu defa biri bir tarafa, diğeri öbür tarafa bakıyordu. Bu feci manzara gözümün önünden hiçbir zaman gitmedi; hâlâ da en olmayacak zamanlarda aklıma gelir. Otobanlarda gişelerden geçerken, CNN spikerlerinin sayıp döktüğü kötü haberler eşliğinde sabah kahvemi içerken, galiba bir şairin veya ona benzer birinin çok doğru bir şekilde Kurtlar Saati olarak adlandırdığı sabahın üçünde uyanıp çişe giderken...

Lane ağzını açtı, dışarı kan boşaldı. Ağaç kabuğunu oyan ağustosböceğinin çıkardığı sesi andıran böceksi bir gıcırtı çıkardı; vücudu bir spazmla sarsıldı. Ayakları, sepetin çelik zemininde kısa bir step dansı sergiledi, sonra durdu; başı yeniden öne düştü.

Öl artık, diye düşündüm. *Lütfen bu defa öl artık*.

Çark yeniden aşağıya inmeye başlarken, Yıldırım'a yıldırım çarptı. Rayların aydınlandığını gördüm. *Yıldırımın çarptığı ben de olabilirdim*, diye düşündüm. O ana kadarki en şiddetli rüzgâr sepeti salladı. Canımı kurtarmak için sımsıkı tutundum. Lane kocaman bir oyuncak bebek gibi devriliverdi.

Aşağıda bekleyen Annie'ye baktım. Beyaz yüzü yukarı dönüktü, yağmura karşı gözlerini kısmıştı. Parmaklığın içinde, motorun yanındaydı. Durum fena görünmüyordu. Ellerimi ağzıma dayadım. "Kırmızı düğme!"

"Gördüm!"

"İşaretimi bekle!"

Yer yükseliyordu. Çubuğu yakaladım. Müteveffa (en azından müteveffa olduğunu umduğum) Lane Hardy kontrol panelinin başındayken Çark daima yavaşça durur, yukarıdaki sepetler usul usul salınırdı. Acil durum düğmesiyle durmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama öğrenecektim.

"Şimdi Annie! Bas düğmeye!"

İyi ki tutunmuşum. Sepetim biniş noktasının yaklaşık üç met-

re, yerin de yaklaşık bir buçuk metre yukarısında zınk diye durdu. Sepet yan yattı. Lane öne fırladı, kafasıyla gövdesi güvenlik çubuğunun üstünden sarktı. Hiç düşünmeden tişörtünü yakalayıp onu geri çektim. Ellerinden biri kucağıma düşünce, bir tiksinti homurtusuyla itip uzaklaştırdım.

Güvenlik çubuğunun kilidi açılmıyordu, o nedenle kıvranıp bükülerek çubuğun altından geçmek zorunda kaldım.

"Dikkatli ol, Dev!" Annie sepetin yanında duruyordu, kollarını beni yakalamak istermiş gibi açmıştı. Hardy'nin hayatını sona erdirdiği tüfeği motor kutusuna dayamıştı.

"Geri çekil," diyerek bir bacağımı sepetin yanından sarkıttım. Yeni şimşekler çaktı. Rüzgâr uludu, Çark da uluyarak karşılık verdi. Payandaların birini yakalayarak sallandım; ellerim ıslak metalin üzerinden kaydı, düştüm. Dizlerimin üstüne inmiştim, bir an sonra da Annie beni ayağa kaldırıyordu.

"İyi misin?"

"Evet."

Oysa değildim. Dünya gözlerimin önünde yüzüyordu, bayılmak üzereydim. Başımı öne eğdim, bacaklarımı dizlerimin hemen üstünden kavrayıp derin nefesler aldım. Bilincim bir an için bıçak sırtında gitti geldi, sonra her şey yerine oturmaya başladı. Fazla hızlı hareket etmemeye dikkat ederek doğruldum.

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında anlamak zordu ama Annie'nin ağladığından hemen hemen emindim. "Yapmak zorundaydım. Seni öldürecekti. Değil mi? Lütfen Dev, seni öldürecekti, değil mi? Mike öldüreceğini söyledi, hem..."

"Bu konuda endişelenmene gerek yok, inan bana. Üstelik ilk kurbanı da ben olmayacaktım. Dört kadın öldürdü." Erin'in cesetsiz geçen, en azından bulunan ceset olmayan yıllarla ilgili tahminini düşündüm. "Belki de daha fazlasını. Büyük ihtimalle daha fazlasını. Polisi aramamız lazım. Telefon..."

Mysterio'nun Aynalar Malikânesi'ne yöneldim ama Annie kolumu yakaladı. "Hayır. Arayamazsın. Daha olmaz."

"Annie..."

Yüzünü benimkine yaklaştırdı, neredeyse öpecekmiş kadar sokuldu ama öpüşmek aklının ucundan bile geçmiyordu. "Ben buraya nasıl geldim peki? Polise ne diyeceğim? Gecenin bir yarısı oğlumun odasında bir hayaletin belirdiğini ve lunaparka gitmezsem senin dönme dolapta öleceğini söylediğini mi? Mike'ı bu işe karıştıramayız, bana fazla korumacı bir anne olduğumu söylersen de... Seni... Seni kendi ellerimle öldürürüm."

"Hayır," dedim. "Öyle bir şey söylemem."

"Ee, buraya nasıl geldim peki?"

Önce bir şey söyleyemedim. Unutmayın, ben de korkmuştum. Korkmak ne kelime? Korkmak, hissettiklerimi tarif etmeye yetmezdi bile. Şok geçiriyordum. Annie'yi Mysterio'nun Malikânesi yerine pikabına götürdüm ve direksiyonun arkasına geçmesine yardım ettim. Sonra da pikabın etrafından dolanıp yolcu koltuğuna oturdum. Bütün bunlar sırasında aklıma bir fikir gelmişti. Fikrim, basitlik erdemini taşıyordu. İşe yarayacağını düşünüyordum. Kapıyı kapatıp arka cebimden cüzdanımı çıkardım, açarken de yere düşürecek gibi oldum. Yaprak gibi titriyordum. Cüzdanda üstüne yazılabilecek bir sürü kâğıt parçası vardı ama kalemim yoktu.

"Lütfen yanında kalem olduğunu söyle, Annie."

"Belki torpido gözünde vardır. Polisi senin araman gerekecek, Dev. Mike'ın yanına dönmem gerekiyor. Beni olay mahallini terk ettiğim için ya da başka bir şey için tutuklarlarsa..."

"Kimse seni tutuklamayacak Annie. Sen benim hayatımı kurtardın." Konuşurken bir yandan torpido gözünü karıştırıyordum. Pikabın kullanma kılavuzu, benzin alımlarını gösteren bir yığın kredi kartı makbuzu, mide ilacı, bir paket şekerleme, hatta ölüm-

den sonraki hayatımı nerede geçireceğimi bilip bilmediğimi soran bir Yehova şahitleri broşürü bile vardı ama kurşun ya da tükenmez kalem yoktu.

"Beklemek olmaz... Böyle bir durumda... Bana her zaman öyle söylendi..." Dişleri birbirine vurduğu için kesik kesik konuşuyordu. "Nişan al ve... Ve ateş et... İkinci kere... Düşünme... Gözlerinin arasından... Vuracaktım ama... Rüzgâr... Herhalde rüzgâr..."

Elini uzatıp omzumu canımı acıtacak kadar şiddetle sıktı.

"Seni de mi vurdum, Dev? Kurşun seni sıyırdı mı? Alnında bir kesik, tişörtünde de kan var!"

"Beni vurmadın. Lane kabzayla alnımı biraz okşadı, o kadar. Annie, burada kalem namına bir şey y–"

Vardı ama. Torpido gözünün en dibinde bir tükenmez kalem duruyordu. Üstünde, solmuş ama hâlâ okunabilir harflerle "ALIŞVERİŞE KROGER'A GELİN" yazıyordu. O kalemin Annie ve Mike Ross'un başlarının polisle ciddi şekilde belaya girmesini engellediğini söylemeyeceğim ama onları o kadar karanlık ve fırtınalı bir gecede Annie'nin Eğlence Parkı'na neden geldiğine dair pek çok sorudan kurtardığını biliyorum.

Kalemi ve cüzdanımdan çıkardığım bir kartviziti boş tarafı üste gelecek şekilde Annie'ye verdim. Daha önce, arabamda oturmuş, yeni bir akü alma konusundaki ihmalkârlığımın Annie'yle Mike'ın öldürülmesine neden olacağını düşünerek dehşete kapılmışken, eve dönüp ona telefon edebileceğim gelmişti aklıma... Ne var ki, numarayı bilmiyordum. Annie'ye numarayı karta yazmasını söyledim. "Kartın altına da, *planda değişiklik olursa ara* yaz."

O dediklerimi yaparken, ben de pikabın motorunu çalıştırıp ısıtıcıyı sonuna kadar açtım. Annie kartı geri verdi, ben de alıp cüzdanıma tıktım, cüzdanımı arka cebime soktum, kalemi de torpido gözüne attım. Annie'yi kollarıma alıp buz gibi yanağını öptüm. Titremesi durmadı ama hafifledi.

"Hayatımı kurtardın," dedim. "Şimdi bunu yaptın diye Mike'ın ya da senin başına bir şey gelmemesini sağlayalım. Kulağını dört aç."

Açtı.

Altı gün sonra, pastırma yazı son bir kez daha kısaca flört etmek için Heaven's Bay'e döndü. Ross yürüme yolunun ucunda öğle yemeği yemek için mükemmel bir havaydı, ne var ki oraya gidemiyorduk. Orası, muhabirlerin ve fotoğrafçıların işgali altındaydı. Bunu yapabiliyorlardı, çünkü Victoria tarzı büyük, yeşil evi çevreleyen sekiz dönümlük arazinin aksine, kumsal kamu malıydı. Annie'nin, o andan itibaren daima Karnaval Katili olarak anılan Lane Hardy'yi tek kurşunla nasıl indirdiği, ülke çapında haber olmuştu.

Haber hikâyeleri kötü değildi. Tam aksine. *Wilmington* gazetesi, "EVANGELİST BUDDY ROSS'UN KIZI, KARNAVAL KATİLİNİ HAKLADI" manşetiyle çıkmıştı. *New York Post* kısa ve öz konuşmuştu: "KAHRAMAN ANNE!" Annie'nin, yalnızca çok güzel değil, insana feleğini şaşırtacak kadar seksi göründüğü, başında kavak yelleri esen yıllarından kalma fotoğraflarının da katkısı vardı tabii. O zamanlar süpermarketlerde satılan boyalı gazetelerin en popüleri olan *Inside View*, ek baskı yapmıştı. Annie on yedi yaşındayken, Camp Perry'deki bir atış müsabakasından sonra çekilmiş bir fotoğrafı gün ışığına çıkarmışlardı. Üstüne sımsıkı oturan bir kot pantolonla, babasının kilisesinin adı yazılı bir tişört giymiş Annie, bir koluna Purdey marka antika bir av tüfeği asmıştı, serbest eliyle de birinciliğini ilan eden mavi kurdeleyi tutuyordu. Gülümseyen genç kızın yanında, Lane Hardy'nin yirmi bir yaşındayken San Diego'da (gerçek adı olan Leonard Hop-

good adıyla) teşhircilik suçundan tutuklandığında çekilmiş sabıka fotoğrafı vardı. İki resim çarpıcı bir tezat teşkil ediyordu. Manşet, "GÜZEL VE ÇİRKİN" diye atılmıştı.

Ben de ufak çaplı bir kahraman olduğum için, Kuzey Carolina gazetelerinde adım geçmişti ama boyalı basın beni nadiren hatırlıyordu. Herhalde yeteri kadar seksi değildim.

Mike, KAHRAMAN ANNE'nin oğlu olmayı pek havalı buluyordu. Annie'yse bütün bu sirk gösterisinden tiksiniyor, basının bir sonraki büyük olayın üstüne atlamasını sabırsızlıkla bekliyordu. Kutsal adamın çeşitli Greenwich Village batakhanelerinde dans etmesiyle ünlü, yoldan çıkmış çocuğu olduğu günlerde adı gazetelere istemediği kadar geçmişti zaten. O nedenle röportaj vermiyordu. Veda pikniğimizi de bu yüzden mutfakta yaptık. Aslında beş kişiydik, Milo kırıntıları toplamayı ümit ederek masanın altına yerleşmişti, Mike'ın uçurtmasının üstündeki İsa da boştaki sandalyeye oturtulmuştu.

Bavulları koridordaydı. Yemeğimiz bitince, onları Wilmington Uluslararası Havaalanı'na götürecektim. Buddy Ross Şirketler Grubu'na ait özel bir jet onları Chicago'ya götürecek ve hayatımdan çıkaracaktı. Heaven's Bay polis birimleri (söylemeye gerek bile yok, Kuzey Carolina Eyalet Polisi ve belki FBI) mutlaka Annie'ye başka sorular da soracaktı ve muhtemelen bir ara gelip jüri karşısında tanık koltuğuna oturması gerekecekti ama sorun yaşamayacaktı. KAHRAMAN ANNE'ydi o ve pikabın torpido gözünün gerisindeki Kroger tükenmez kalemi sayesinde *Post* gazetesinde "MEDYUM KURTARICI" manşetinin altında Mike'ın fotoğrafı basılmayacaktı.

Hikâyemiz basitti ve içinde Mike yer almıyordu. Linda Gray cinayeti, hayaletinin Eğlence Parkı'nın korku tüneline musallat olduğu efsanesi nedeniyle ilgimi çekmişti. Yaz boyunca birlikte çalıştığım, kafası araştırmaya yatkın arkadaşım Erin Cook'tan

yardım istemiştim. Linda Gray'le katilinin fotoğrafları bana birini hatırlatmıştı ama Mike'ın Eğlence Parkı'nda geçirdiği günün sonrasına dek jetonum düşmemişti. Ben daha polisi aramaya fırsat bulamadan Lane Hardy telefon edip derhal Eğlence Parkı'na gitmediğim takdirde Annie ve Mike'ı öldürme tehdidi savurmuştu. Bu kadar doğrunun arasına, sadece küçük bir yalan katmıştık. Mike'ın lunapark ziyareti planlarında değişiklik olursa arayabilmem için Annie'nin telefon numarası bende vardı (kartı polis müdürüne göstermiştim, adam doğru dürüst bakmamıştı bile). Eğlence Parkı'na gitmek üzere yola çıkmadan önce Bayan Shoplaw'ın pansiyonundan Annie'yi aradığımı anlatmıştım polislere. Ona kapıları kilitleyip polis çağırmasını ve evden çıkmamasını söylemiştim. Annie gerçekten de kapıları kilitlemişti ama evden çıkmıştı. Hardy'nin yanıp sönen mavi tepe lambalarını görünce beni öldüreceğinden korkuyordu. O nedenle kasadaki silahların birini almış, farlarını yakmadığı arabasıyla Lane'in peşinden gitmişti. Adamı gafil avlamayı umuyordu. Bunu başarmıştı da. Böylece KAHRAMAN ANNE olmuştu.

Annie, "Baban bütün bunları nasıl karşıladı, Dev?" diye sordu.

"İstediğin takdirde Chicago'ya taşınacağını ve ömrünün sonuna kadar bütün arabalarını yıkayacağını söylemesi dışında mı?" Annie güldü ama babam gerçekten söylemişti bunu. "Babam iyi. Önümüzdeki ay New Hampshire'a gideceğim. Şükran Günü'nü birlikte geçireceğiz. Fred o zamana kadar kalıp parkın kapatılması için ona yardımcı olup olamayacağımı sordu, ben de kabul ettim. Para işime yarar."

"Okul için mi?"

"Evet. Herhalde bahar döneminde okula döneceğim. Babam başvuru formunu gönderiyor."

"İyi. Senin okulda olman gerek, lunaparkta oyuncakları boyayıp ampul değiştirmen değil."

Mike, "Bizi görmeye Chicago'ya geleceksin, değil mi?" diye sordu. "Ben iyice hastalanmadan önce?"

Annie huzursuzca kıpırdandıysa da bir şey söylemedi.

"Gelmek zorundayım," diyerek uçurtmayı gösterdim. "Yoksa bunu nasıl geri vereceğim? Ödünç verdiğini söyledin."

"Belki dedemle de tanışırsın. İsa'yla kafayı bozmuş olmasının haricinde sıkı adamdır." Yan yan annesine baktı. "Yani ben öyle düşünüyorum. Bodrumunda muhteşem bir elektrikli tren var."

"Deden beni görmek istemeyebilir, Mike," dedim. "Annenin başını neredeyse çok büyük derde sokuyordum."

"Bunu kasten yapmadığını anlayacaktır. O adamla çalışıyor olman senin suçun değildi ki." Mike'ın yüzü buruştu. Sandviçini bıraktı, bir peçete alıp ağzına kapatarak öksürdü. "Bay Hardy gerçekten iyi birine benziyordu. Bizi oyuncaklara bindirdi."

Bir sürü kız da onun iyiliği konusunda aynı şeyi düşünüyordu, diye geçirdim içimden. "Onunla ilgili... hiçbir titreşim almadın mı?"

Mike başını olumsuz anlamda salladı ve biraz daha öksürdü. "Hayır. Ondan hoşlanmıştım. Onun da benden hoşlandığını sanmıştım."

Gözümün önüne Carolina Çarkı'ndaki Lane ve onun Mike'a çarpuk çurpuk piç, deyişi geldi.

Annie elini Mike'ın dal gibi ince boynuna koyarak, "Bazı insanlar gerçek yüzlerini saklarlar bir tanem," dedi. "Maske taktıklarını bazen anlarsın ama her zaman anlayamazsın. Güçlü sezgileri olan insanlar bile aldanabilir."

Beraber öğle yemeği yiyip sonra da onları havaalanına götürmek için gelmiştim ama bir sebebim daha vardı. "Sana bir şey sormak istiyorum, Mike. Seni uyandırıp lunaparkta başımın dertte olduğunu söyleyen hayalet hakkında. Sorabilir miyim? Bu konu seni rahatsız eder mi?"

"Hayır, etmez ama televizyondaki gibi değildi. Etrafta dolaşıp hu-huu diye çığlık atan şeffaf bir şey yoktu. Yalnızca... Uyandım ve hayalet oradaydı. Gerçek bir insan gibi yatağıma oturmuştu."

Annie, "Keşke bu konuda konuşmasaydın," dedi. "Mike huzursuz olmuyor olabilir ama ben fena halde huzursuzlanıyorum."

"Bir sorum daha var, sonra konuyu kapatacağım."

"Peki." Masayı toplamaya başladı.

Salı günü Mike'ı Eğlence Parkı'na götürmüştük. Çarşamba sabahı, saat gece yarısını çok geçmemişken de Annie, Carolina Çarkı'nda Lane Hardy'yi vurmuş; onun hayatını sona erdirirken, benimkini kurtarmıştı. Bir sonraki gün polis sorguları ve muhabirleri atlatma çabalarıyla geçmişti. Sonra, perşembe günü öğleden sonra Fred Dean beni görmeye gelmişti. Ziyaretinin, Lane Hardy'nin ölümüyle hiçbir ilgisi yoktu.

Tabii, aslında vardı.

"Bilmek istediğim şey şu, Mike. Hayalet, korku tünelindeki kız mıydı? Gelip yatağına oturan o muydu?"

Mike'ın gözleri kocaman açıldı. "Hoppala! Hayır. Kız gitti. Gittiklerinde bir daha döndüklerini sanmıyorum. Bir adamın hayaletiydi."

Babam 1991 yılında, altmış üçüncü doğum gününden kısa bir süre sonra ciddi bir kalp krizi geçirdi. Portsmouth Hastanesi'nde bir hafta yattıktan sonra taburcu edilerek, beslenmesine dikkat etmesi, on kilo vermesi ve akşamları içtiği puroya veda etmesi gerektiği yönünde ciddi uyarılarla eve gönderildi. Doktorun emirlerine gerçekten uyan ender insanlardan biriydi. Bu satırlar yazılırken, babam seksen beş yaşında ve ağrıyan kalçasıyla iyice bozulan gözleri dışında hâlâ turp gibi.

1973'te işler değişikti. Yeni araştırma asistanım Google Chrome'a göre, o günlerde hastanede ortalama yatış süresi iki haftaymış; bunların ilki yoğun bakımda, ikincisi de Kardiyak Bakım Ünitesi'nde geçiriliyormuş. Eddie Parks yoğun bakımda iyileşme göstermiş olacak, çünkü o salı günü Mike Eğlence Parkı turunu yaparken, o da alt kata transfer ediliyormuş. İşte ikinci kalp krizini o sırada geçirmiş. Asansörde ölmüş.

"Sana ne söyledi?" diye sordum Mike'a.

"Annemi uyandırmam ve hemen parka göndermem gerektiğini, yoksa kötü bir adamın seni öldüreceğini."

Bu uyarı ben daha Bayan Shoplaw'ın oturma odasında Lane'le telefonda konuştuğum sırada mı gelmişti? Arada uzun bir süre olamazdı, aksi takdirde Annie'nin zamanında yetişmesi imkânsızdı. Bunu da sordum ama Mike bilmiyordu. Hayalet gider gitmez (Mike bu sözcüğü kullandı, hayalet ortadan kaybolmamış, kapıdan ya da pencereden dışarı çıkmamıştı, yalnızca gitmişti), Mike da yatağının yanındaki dahili haberleşme sisteminin düğmesine basmış, annesi çağrısını cevaplayınca da avazı çıktığı kadar bağırmaya başlamıştı.

Annie, hiçbir itirazı kabul etmeyeceğini belli eden bir ses tonuyla, "Bu kadarı yeter," dedi. Ellerini kalçalarına dayamış, lavabonun yanında duruyordu.

"Önemli değil anne." Öhö-öhö-öhö. "Gerçekten." Öhö-öhö-öhö.

"Annen haklı," dedim. "Bu kadarı yeter."

Eddie'nin Mike'a görünmesinin sebebi aksi ihtiyarın hayatını kurtarmış olmam mıydı? Yollarına Devam Edenlerin (Rozzie'nin tabiri, büyük harfler daima yukarı dönük olarak havaya kaldırılan

avuçlarla vurgulanacak) hangi dürtülerle hareket ettiklerini kestirmek zordur, ama sebebin bu olduğunu sanmıyordum. Ne de olsa ömrü yalnızca bir hafta uzamıştı, o bir haftayı da Karayipler'de üstsüz güzellerin garsonluk ettiği bir yerde geçirmemişti. Öte yandan...

Onu ziyarete gitmiştim ve belki Fred Dean hariç bunu yapan tek kişiydim. Ona eski karısının fotoğrafını bile götürmüştüm. Evet, kadına sefil, dırdırcı, dedikoducu kaltak demişti ama en azından çaba göstermiştim. Her şey sona ererken, o da aynısını yapmıştı. Hangi sebeple olursa olsun.

Havaalanına doğru gittiğimiz sırada Mike arka koltuktan öne doğru eğilerek, "Komik bir şey duymak ister misin Dev?" dedi. "Hayalet seni bir kez bile adınla anmadı. Senden yalnızca çocuk diye bahsetti. Herhalde kimi kastettiğini anlayacağımı biliyordu."

Ben de aynı fikirdeydim.

Eddie... Göt herif Parks.

Bütün bunlar çok uzun süre önce, petrolün varilinin on bir dolar olduğu büyülü bir yılda oldu. Allah'ın cezası kalbimin kırıldığı yıl. Bakirliğimi yitirdiğim yıl. Tatlı küçük bir kızı boğulmaktan, epeyce sevimsiz yaşlı bir adamı da kalp krizinden (en azından ilkinden) ölmekten kurtardığım yıl. Deli bir adamın beni bir dönme dolabın tepesinde neredeyse öldürdüğü yıl. Hayalet görmek istediğim ama göremediğim yıl... Yine de hayaletlerin en azından bir tanesinin beni gördüğünü düşünüyorum. O yıl, aynı zamanda gizli bir dili ve köpek kostümüyle Hokey Pokey dansı yapmayı öğrendiğim yıldı. Hayatta kız arkadaşını elinden kaçırmaktan çok daha kötü şeylerin olduğunu keşfettiğim yıl.

Yirmi bir yaşında ve hâlâ bir çaylak olduğum yıl.

O zamandan beri dünya bana güzel bir hayat sundu, bunu inkâr

edecek değilim ama bazen yine de dünyadan nefret ediyorum. Su tahtası işkencecisi ve Ne Pahasına Olursa Olsun Kilisesi'nde çok uzun süredir vaaz veren Dick Cheney,* ben bunları yazarken yepyeni bir kalp aldı. Buna ne dersiniz? Yaşamını sürdürüyor. Oysa başkaları öldü. Clarence Clemons** gibi yetenekliler. Steve Jobs gibi zekiler. Eski dostum Tom Kennedy gibi düzgün insanlar. Çoğunlukla buna alışıyorsunuz. Alışmak zorundasınız. W. H. Auden'in dediği gibi, Azrail para içinde yüzeni de, çığlıklar atarak güldüreni de, her şeyiyle övüneni de alır. Ne var ki Auden listeye buradan başlamaz. Masum çocuklardan başlar.

Bu da bizi Mike konusuna getiriyor.

Bahar döneminde okula dönünce, kampus dışında köhne bir daire kiraladım. Mart ayı sonunda, soğuk bir gecede, kendime ve deli divane olduğum kıza bir şeyler pişirdiğim sırada telefon çaldı. Her zamanki şakacı tavrımla kaldırdım ahizeyi. "Vermut Cephaneliği, karşınızda mülk sahibi Devin Jones."

"Devin? Ben Annie Ross."

"Annie! Bak şu işe! Bir saniye bekle, radyonun sesini kısayım."

Jeniffer (deli divane olduğum kız), merakla bana baktı. Ona göz kırpıp bir gülücük yollayarak ahizeyi bıraktığım yerden aldım. "Bahar tatilinin başlamasından iki gün sonra oradayım, Mike'a bunun kesin bir söz olduğunu söyleyebilirsin. Biletimi gelecek hafta alac–"

"Dev. Dur. Dur."

* George W. Bush döneminde 2001-2009 yılları arasında ABD başkan yardımcısı. Irak ve Afganistan savaşlarının İsrail'in güvenliği için hayati olduğunu iddia etmiş; Guantanamo Hapishanesi'nin gerekli olduğunu belirtmiştir ve Iraklı askerlerin sorgusunda su tahtası yönteminin kullanıldığını kabul etmiştir. (çev.)

** Bruce Springsteen'in E Street Band'inin saksafoncusu müzisyen. (çev.)

Sesindeki kör acıyı algıladım ve sesini duyduğum için hissettiğim bütün mutluluk çökerek kaygıya dönüştü. Alnımı duvara dayayarak gözlerimi kapattım. Esas kapatmak istediğim, telefon ahizesinin dayalı olduğu kulağımdı.

"Mike dün gece öldü, Dev. O..." Sesi titredi, sonra düzeldi. "İki gün önce ateşi çıktı, doktor onu hastaneye yatırmamız gerektiğini söyledi. Ne olur ne olmaz diye dedi. Dün iyileşiyor gibiydi. Daha az öksürüyordu. Oturdu, televizyon seyretti. Önemli bir basketbol turnuvası mı ne varmış, ondan bahsetti. Sonra... Dün gece..." Sustu. Kendini kontrol etmeye çalışırken nefesi hışırtılıydı. Ben de çabalıyordum ama gözyaşlarım akmaya başlamıştı bile. Ilık, neredeyse sıcak yaşlardı.

"Çok ani oldu," dedi. Sonra, neredeyse duyamayacağım kadar hafif bir sesle ekledi: "Yüreğim dayanmıyor."

Omzumu bir el tuttu. Jennifer'ın eli. Kendi elimi onunkinin üstüne kapattım. Chicago'da, Annie'nin omzuna bir el koyacak kim vardı acaba?

"Baban orada mı?"

"Haçlı seferinde. Phoenix'te. Yarın geliyor."

"Kardeşlerin?"

"George burada. Phil de Miami'den kalkan son uçakla gelecek. George'la ben... Şeydeyiz... Şey yapılan yerde... Bunu seyredemem. Mike'ın istediği buydu ama seyredemem." Artık şiddetle ağlıyordu. Bahsettiği şeyin ne olduğu konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu.

"Annie, ben ne yapabilirim? Herhangi bir şey. Ne olursa."

Söyledi.

1974 yılının güneşli bir Nisan gününde bitirelim. Kuzey Carolina kumsalının, Heaven's Bay kentiyle, Fred Dean ve Brenda Rafferty'nin kurtarmak için harcadıkları bütün çabalara rağmen sonunda büyük parklar tarafından iflasa sürüklenerek iki yıl sonra kapılarını kapatacak olan Eğlence Parkı Lunaparkı arasında uzanan kısa parçası üzerinde bitirelim. Rengi atmış kot pantolon giyen güzel bir kadın ve New Hampshire Üniversitesi kazağı giyen genç bir adamla bitirelim. Genç adam bir elinde bir şey taşıyor. Yürüme yolunun ucunda, bütün neşesini kaybetmişe benzeyen bir Jack Russel teriyer, burnunu patilerinden birine dayamış yatıyor. Genç kadının bir zamanlar meyve salatası ikramı yaptığı piknik masasında, seramik bir vazo var. Buketinin özlemini çeken bir vazo gibi görünüyor. Tam olarak başladığımız yerde bitirmiyoruz ama oraya yakınız.

Yeteri kadar yakınız.

"Babamla yine bozuştuk," dedi Annie. "Artık bizi bir araya getirecek bir torunu da yok. Yerin dibine batasıca o Haçlı seferinden dönüp de Mike'ın yakıldığını öğrenince köpürdü." Cansız cansız gülümsedi. "Boktan diriltme ayinlerinin sonuncusu için orada kalmasaydı, beni bundan vazgeçirebilirdi. Büyük ihtimalle geçirirdi."

"İyi ama Mike böyle istemiş."

"Bir çocuk için tuhaf bir istek, değil mi? Ama evet, bunu gayet açık bir biçimde belirtmişti. Sanırım ikimiz de sebebini biliyoruz."

Evet. Biliyorduk. Son güzel zaman eninde sonunda gelir ve karanlığın sürünerek yaklaştığını fark ettiğinizde parlak ve güzel olana tutunursunuz. Hayatınızı kurtarmak için sımsıkı tutunursunuz.

"Babanı çağırdın mı peki..."

"Buraya mı? Aslında çağırdım. Mike gelmesini isterdi. Babam pagan ayini olarak nitelediği bir şeye katılmayı reddetti. Ben de buna memnunum." Elimi tuttu. "Bu bizim için, Dev. Çünkü Mike mutluyken buradaydık."

Elini dudaklarıma götürüp öptüm, hafifçe sıktıktan sonra bıraktım. "Hayatımı senin kadar o da kurtardı, biliyorsun. Seni uyandırmasaydı. Tereddüt etseydi..."

"Biliyorum."

"Mike olmasaydı Eddie benim için bir şey yapamazdı. Hayaletleri ne görebiliyor ne de duyabiliyorum. Medyum olan Mike'tı."

"Çok zor," dedi Annie. "Öyle... Ondan vazgeçmek öyle zor ki. Geriye kalan küçücük parçasından bile."

"Bu işi yapmayı gerçekten istiyor musun?"

"Evet. Hâlâ yapabilecekken."

Piknik masasındaki vazoyu aldı. Milo bakmak için başını kaldırdı, sonra yeniden patisine dayandı. Vazoda Mike'ın kalıntılarının olduğunu anlayıp anlamadığını bilmiyorum ama Mike'ın gittiğinin, hepten gittiğinin farkındaydı, hem de nasıl farkındaydı.

İsa uçurtmasını sırtı Annie'ye bakacak şekilde uzattım. Oraya, Mike'ın talimatları uyarınca belki yarım fincan kadar ince gri kül alabilecek bir cep yapmıştım. Annie vazoyu eğerken, ben de cebi açık tuttum. Cep dolunca Annie vazoyu ayaklarının arasına, kumlara yerleştirip ellerini uzattı. Ona makarayı verdim ve Carolina Çarkı'nın ufkun hâkimi olduğu Eğlence Parkı yönüne döndüm.

O gün ellerini başının üstüne kaldırarak, *uçuyorum*, demişti. Ayaklarına pranga olacak bacak destekleri yoktu o gün. Bugün de yoktu. Mike'ın, Hıristiyan kafalı dedesinden çok daha bilge olduğunu düşünüyorum. Belki de hepimizden daha bilgeydi o. Uçmak, bir kez olsun uçmak istemeyen kötürüm bir çocuk olmuş mudur hiç?

Annie'ye baktım. Başını sallayarak hazır olduğunu belirtti. Uçurtmayı kaldırdım ve bıraktım. Okyanustan gelen sert, soğuk esintiyle anında havalandı. Yükselişini gözlerimizle takip ettik.

Annie, "Sen," diyerek ellerini uzattı. "Bu kısım senin için Dev. Mike öyle söyledi."

Makarayı aldım, artık canlanmış olan uçurtmanın maviliğin önünde ileri geri salınarak üstümüzde yükselirken ipi çekiştirdiğini hissettim. Annie vazoyu yerden aldı ve kum tepesine götürdü. Galiba vazoyu oraya, okyanusun kıyısına attı ama ben o sırada uçurtmayı seyrediyordum. İncecik gri kül bulutunun esintiyle taşınarak uçurtmadan uzaklaştığını gördükten sonra, ipi bıraktım. Zincirinden kurtulmuş uçurtmanın yukarı, yukarı ve daha da yukarı çıkmasını seyrettim. Mike, onun gözden kaybolmadan önce ne kadar yükseğe çıktığını görmek isterdi, ben de istiyordum.

Bunu ben de istiyordum.

24 Ağustos 2012

Yazarın Notu

Karnaval dili konusunda sadeleştirmeden yana olanlar (böyle insanlar vardır mutlaka) şimdiden bana yazarak "lisan" olarak adlandırdığım şeyin var olmadığını çeşitli öfke seviyeleriyle bildirmeye hazırlanıyorlar. Mesela hödüklere asla tavşancık denmediğini, güzel kızların hiçbir zaman aynalı piliç olarak adlandırılmadığını. Söyleyecekleri şeylerde haklı olurlardı ama yine de mektuplarıyla e-postalarını yazmalarına gerek yok. Millet, buna kurgu denmesinin sebebi bu zaten.

Hem zaten, burada geçen deyimlerin çoğu gerçekten de karnaval argosuna ait. Bu argo da hem zengin hem de nüktedan. Dönme dolaba ahmak tekeri veya maymun tekeri denirdi, çocuk oyuncakları bebek gezisi olarak bilinirdi, bir kentten aceleyle ayrılmak gerçekten de anaforlamaktı. Bunlar yalnızca birkaç örnek.

Stephen King